

A portrait of the tenor Alfredo Kraus, smiling slightly, wearing a white shirt and a dark jacket. The background is a dark blue gradient.

La lírica plora la mort d'Alfredo Kraus

Chopin i l'ideal romàntic

Adagio, la vostra botiga de música.

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA

Muntaner, 300, Xamfrà Laforja
Tel. 200 81 00
Sants, 304 bis
Tel. 440 24 48

CENTRE COMERCIAL GLÒRIES

Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87

BARBERÀ DEL VALLÈS

BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID

Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 89

MADRID-2

LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

180 catalunya música

3A ÈPOCA ANY XVI
NÚM. 180. OCTUBRE 1999

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet**, **Josep M. Bricall**, **Josep M. Busquets**, **Josep Caminal**, **Salvador Cardús**, **Jordi Casas**, **Joan M. Clavaguera**, **Gregori Estrada**, **Gabriel Ferrer**, **Joaquim Garrigosa**, **Joan Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Teresa Lloret**, **Joan Matabosch**, **Xavier Montsalvatge**, **Jordi Montull**, **Ramon Muntaner**, **Ramon Pla**, **Jordi Rueda** i **Xavier Turull**.

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetació: **F.S.**
Secretaria de Redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 93 245 21 11

Preimpressió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: **1136-7458**

Col·laboren en aquest número:
SEBASTIÀ ALZAMORA, **PERE ARTÍS**, **CESC**, **EDMON COLOMER**, **JAUME COMELLAS**, **JORDI MALUQUER**, **LLUÍS MILLET**, **JOAN MOLL** i **MARQUÈS**, **MIQUEL PARDO**, **PEPA PASAMÓN**, **MONTSERRAT PUIG**, **MIQUEL PUJADÓ**, **ALBERT SOLÉ**, **FRANCESC TAVERNA-BECH** i **LLUÍS TRULLÉN**.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel. i Fax: 93 268 10 00

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció. © de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 1999.

Portada: **Alfredo Kraus**
(M. Larrode/Trujillo y Asociados, 1995).

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

Alfredo Kraus

Teresa Pàmies

TEMA

MUSICALIA

Ofèlia Sala

SCHERZANDO

LLIBRES

- 5 En la inauguració del nou Liceu
- 6 Alfredo Kraus. Tres perfils i un epítleg
per **Jaume Comellas**
- 9 Concert per a l'eternitat
per **Edmond Colomer**
- 11 Onze joves intèrprets al Primer Palau
per **RRMC**
- 12 Teresa Pàmies: cor de bolero
per **Miquel Pujadó**
- 20 Mikrokosmos: Liceu: tres contrapunts lírics
per **Pere Artís**
- 22 Tangents: Els festivals d'òpera
per **Jordi Maluquer**
- 25 XIII Festival Castell de Peralada.
El Festival va ser una gran festa.
De Mozart a Sisa
per **Jaume Comellas**
Jordi Maluquer
- 28 XIX Festival de Torroella de Montgrí.
La línia coherent d'un festival
interdisciplinari
per **Lluís Trullén**
- 30 XIX Festival de Música Pau Casals.
Qualitat musical i consolidació
per **Albert Solé**
- 31 Aplaudiments merescudíssims
per **Miquel Pardo**
- 32 Música per a dues cobles
per **F.T.-B.**
- 33 Chopin, entre la música i la llegenda
Aportacions tècniques del piano de Chopin
per **Lluís Trullén**
- 36 Les obres compostes per Chopin a Mallorca
per **Joan Moll i Marquès**
- 40 Chopin a Mallorca: la pell d'un mite
per **Sebastià Alzamora**
- 43 Ofèlia Sala. Una jove figura de la lírica...
per **Jaume Comellas**
- 48 BBC Symphony, Daniel Barenboim,
Frühbeck de Burgos, Murray Perahia,
Elisabeth Leonskaja
per **Lluís Trullén**
- 53 Turandot: cinc anys i set mesos d'espera
al Liceu
per **J.C.C.**
- 54 Mal Pelo celebra el seu desè aniversari
per **Pepa Pasamón**
- 57 per **Cesc**
- 58

Preu únic:
800 ptes.

EL Primer Palau

Cicle de Joves Intèrprets

IV Temporada 1999

Dimecres, 6 d'octubre de 1999, 19 h.

Barcelona Sinfonietta

Francesc Llongueres, *director*

David Sanz, *guitarra*

Nabí Cabestany, *violoncel*

Joan Pons, *flauta*

Maria Lluïsa Moran, *piano*

Taverna-Bech: *Caminava la Nit (fantasia concertant per a guitarra i corda)*

Haydn: *Concert per a violoncel i orquestra en Do major, Hob. VIIb*

C. Ph. E. Bach: *Concert per a flauta, cordes i baix continu Wq. 22*

Xostakóvitx: *Concert per a piano i orquestra, núm. 1*

Dimecres, 13 d'octubre de 1999, 19 h.

Orquestra Simfònica del Vallès

Alfons Reverté Casas, *director*

Víctor Béjar, *saxòfon*

Benjamin Scherer, *violí*

Katia Michel, *piano*

Villa-Lobos: *Fantasia per a saxòfon i orquestra*

Saint-Saëns: *Concert per a violí i orquestra, núm. 3, en Si menor, op. 61*

Rakhmàninov: *Concert per a piano i orquestra, núm. 2, en Do menor, op. 18*

Dimecres, 20 d'octubre de 1999, 19 h.

Raimon Garriga, *piano*

Pilar Páez, *soprano*

Alan Branch, *piano*

Bach-Busoni: *Dos Preludis-Corals*

Granados: *Los Requiébros (de Goyescas)*

Montsalvatge: *Alegoria a Turina*

Prokófiev: *Sonata núm. 7*

Fauré: *Poème d'un Jour*

Falla: *Canciones populares españolas*

Puccini: *Donde lieta uscì*

(de *La Bohème*)

Puccini: *O mio babbino caro*

(de *Gianni Schicchi*)

Puccini: *Tu che di gel sei cinta...*

(de *Turandot*)

Dimecres, 27 d'octubre de 1999, 19 h.

Antoni Adsua, *clarinet*

Josep Surinyac, *piano*

Daniel Blanch, *piano*

Montsalvatge: *Self-paràfrasi per a clarinet i piano*

Guinjoan: *Fantasia per a clarinet i piano*

Brotons: *Sonata per a clarinet i piano*

Chopin: *Dos Nocturns*

Chopin: *Scherzo núm. 2, en Si bemoll menor, op. 31*

Chopin: *Sonata núm. 2, en Si bemoll menor, op. 35*

Venda de localitats:

Palau de la Música Catalana, Tel. 93 268 10 00

Patrocina i organitza:

**Loterías y Apuestas
del Estado**

Ha estat dit i repetit que el Gran Teatre del Liceu és un dels exponents més genuïns de la iniciativa de la societat catalana.

L'afirmació ha esdevingut un axioma i, com a tal, evident per ell mateix (malgrat que, si volguéssim justificar la definició del mot, trobaríem proves a desdir de la seva validesa).

Al marge de disquisicions semàntiques, però, allò cert és que uns homes d'empenta aconseguiren —fa més de cent cinquanta anys— de fer partícips del seu entusiasme extensos sectors del cos social amb una finalitat: dotar Barcelona d'un centre líric.

Des d'aquella data reculada, aquest capteniment col·lectiu —fruit de tots els capteniments particulars— és el que ha situat el Gran Teatre del Liceu en la dimensió de referent mundial i el que li ha atorgat els atributs de símbol d'identitat pròpia. Aquesta doble condició s'ha mantingut en el transcurs del temps, més enllà de mutacions sociològiques, polítiques i culturals.

Això explica, en darrer terme, la reacció social davant la tragèdia de l'incendi del 31 de gener de 1994: la decidida voluntat de reconstrucció.

I a l'acompliment d'aquell propòsit han confluït exemplarment, des de la primera hora, tots els qui hi tenien res a dir i, sobretot, res a fer, en una acció que, *mutatis mutandis*, ha estat equivalent a la d'aquells llunyans predecesors, vehiculada mitjançant les fórmules operatives adients als nostres dies.

La trajectòria corporativa del Liceu dels darrers cinc anys ha estat un exemple de la col·laboració pública i privada, de la renúncia generosa a benefici d'un bé superior, de la implicació activa d'empreses i particulars, de la gestió assenyada, de l'equilibri entre plantejaments utòpics i possibilitats reals, de la prioritat de l'eficàcia sobre el ressò mediàtic, etcètera.

Bé pot ser afirmat amb justícia que tots els qui hi han estat involucrats han estat a l'alçada del que exigien les circumstàncies: des de les institucions fins a la societat civil (simbolitzable en tantes empreses i particulars amb sensibilitat per tot el que el Liceu significa), tot passant per la Societat del Gran Teatre, d'un paper tan decisiu.

I tota aquesta trajectòria s'ha materialitzat en paral·lel a un altre factor cabdal: la continuïtat de les temporades artístiques —que han refermat adhesions antigues i captat fidelitats noves—, en una demostració que el Liceu era i és molt més que unes parets.

Aquest escalf permanent ha estat un element essencial per evitar una perillosa ruptura i ha posat les bases per a l'ambiciós programa de projecció del Liceu del futur.

La suma de tantes complicitats, il·lusions i esforços ha fet superar els entrebancs inevitables en un procés tan complex com el viscut pel Liceu. I ha portat a la consecució de l'objectiu fixat, que —ben segur— és sentit com a propi per extensos sectors, més enllà de l'estricte clos dels liceïstes.

Perquè, des del dia 7 d'octubre, no solament la lírica recupera un marc excepcional (i el recupera amb unes possibilitats funcionals molt superiors a les pretèrites), sinó que també el país recobra la imatge física d'un símbol.

En la inauguració del nou Liceu

catàloga música
revista musical catalana

180

Alfredo Kraus

Tres perfils i un epíleg

La mort el passat dia 10 de setembre a Madrid del tenor canari Alfredo Kraus ha comportat una forta sotragada en el món de la lírica i entre la munió d'admiradors d'aquest cantant. Malgrat que el fet era del tot esperable i imminent, la seva arribada no ha impedit el clímax de profund dolor i la sensació de buit que ha deixat l'adéu definitiu.

Per JAUME COMELLAS

Com és sabut, després de la mort de la seva esposa Blanca Ley, el cantant va entrar en un procés depressiu molt acusat que va superar durament, poc temps després del qual, i en la perspectiva d'un nou impuls professional ja iniciat, el cantant va caure en una malaltia degenerativa que no ha pogut superar. Recordem que era prevista la seva presència en el concert inaugural de Palau 100 (4 d'octubre) i en la nova temporada del Gran Teatre del Liceu (27 de novembre).

Una força intensa història de relació personal, les vivències de la seva darrera etapa al Liceu i al Palau de la Música Catalana i també de dues impagables classes magistrals i encara un especialíssim acte d'homenatge que va tenir lloc al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat, m'han fornint un coneixement de la figura d'Alfredo Kraus, que estimo molt i que ara, en el moment del seu traspàs, afavoreix una aproximació amb voluntat d'enriquir-ne el coneixement des d'uns arguments al marge —que no vol dir desmentint res— del molt que s'ha escrit arran del seu traspàs. Una aproximació que es basarà en tres aspectes. L'home, el cantant i el pedagog.

FOTO: ANTONI BOFILL

Kraus en *Werther*, la seva darrera actuació operística al Liceu (temporada 1991-1992)

L'home

El perfil físic d'Alfredo Kraus denunciava els seus orígens germànics. M'atreviria a dir més; uns orígens germànics nobles. Molt bé hauria pogut passar per un membre distingit dels moments més profundament aristocratitzants de les corts vieneses de fi de segle passat. Envergadura notable, claredat dels ulls, cabell matisadament ros i sobretot una manera de moure's elegant i senyoriu traïen els orígens al·ludits.

Això comportava d'antuvi una certa imatge de distanciament, de fredor, i fins i tot de temença respecte de la seva aproximació, sobretot tenint en compte la condició de gran figura —convencionalment de *divo*—, que emanava de la seva

tan dimensionada categoria artística.

Tanmateix, aquesta imatge s'esvaïa tot just iniciat el primer contacte, ja que Alfredo Kraus era un home amb una vocació conversadora vital, franca i generosíssima. Qualsevol aspecte de la seva professió era motiu per embrancar-se en una munió de detalls i de derivacions conversacionals, sense reparar mai ni en l'entitat professional de l'interlocutor ni en el temps que gastava. Ja fos en entrevistes individualitzades o en conferències de premsa, la seva predisposició verbal gairebé aturia.

Les arrels germàniques es feien més evidents en una capacitat de raciocini d'una força implacable. Els seus eren uns arguments tan rigorosos, tan farcits d'intel·ligèn-

cia, d'honestat professional i de sentit crític que no deixaven fissura. El seu sentit del rigor i de la recerca de la perfecció no s'aturava en els aspectes estrictament musicals, sinó que n'abastava d'altres, com per exemple els derivats de polítiques culturals —sobre la qual tenia idees claríssimes—, manera d'entendre la professió, etcètera.

Blasmava la ineficàcia de les classes dirigents i la seva inòpia a l'hora d'establir autèntiques polítiques de culturització musical, que ell entenia que havien de començar des de la base —les escoles i prescindint de les grans faramalles buides de contingut. La seva radicalitat en això —com en molts altres temes— era poc menys que absoluta.

Pel que fa als grans conceptes de la professió, són ben conegudes les seves opinions crítiques sobre la suposada bondat culturitzadora de determinats esdeveniments multitudinaris i sobre el fet que divulgar l'òpera hagi de suposar desvirtuar-la de les seves essències més característiques. El seu criteri era potent i obert, sense fer concessions ni témer el xoc dialèctic. També quant a fets o actituds determinats que podien comportar-li la marginació o afectar interessos propis que considerava legítims. Això li va comportar, d'una banda, l'estimació de col·legues i d'afecionats, i d'una altra, unes concretes dosis de marginació d'alguns cercles professionals.

Contràriament a la seva imatge externa, la seva parla sovint es tornava apassionada —en aquest sentit molt llatina—, i el seu discurs, sostingut amb uns raonaments molt pensats, esdevenia d'una força gairebé abassegadora.

Educat i respectuós amb tot hom, ningú mai no va conèixer el seu ideari polític ni es pronuncià, ni va fer concessions de cap mena.

El cantant

Si és cert que molts cantants tenen atribuïda una virtut concreta —per exemple, en el cas d'Aragall, la veu—, en el d'Alfredo Kraus, aquest era amb tota seguretat el de la perfecció o el seu sinònim més o menys exacte, la mestria. I certament aquest mot ha sorgit intensa-

ment en els molts escrits que de manera obligadament precipitada ha escampat la premsa els darrers dies amb motiu de la seva mort.

Tot intentant anar una mica més enllà del tòpic, crec que Kraus més que un perfeccionista —que per descomptat ho era—, era un home molt i molt amatent al sentit de la responsabilitat professional. I a partir d'aquí, va construir el gran edifici de la seva carrera. Ell va ser deixeble, i condeixeble amb Renata Scottò, d'una gran artista barcelonina, Mercè Llopart, la qual, instal·lada a Milà, els darrers anys de la seva existència va endegar una trajectòria pedagògica cabdal. Ella va imposar a Alfredo Kraus una manera de cantar que tenia el mèrit de convertir els moments més intensament delicats —ja fos per problemes tècnics o expressius— en una aparença de facilitat que colpia. Així, el cantar d'Alfredo Kraus esdevenia molt calculat, amb un domini gairebé insultant de les dificultats més pregones, i alhora enormement comunicatiu. L'equació entre tècnica i expressió resultava perfectament resolta. I si bé d'antuvi hom valorava la primera de les dues incògnites anunciades —que Kraus portava a límits de virtuosisme depuradíssims—, a la fi hom acabava rendint-se a la capacitat per produir emoció que acabava envaint-ho tot.

Kraus no posseïa un color de veu especialment bell, fet que s'esdevé molt sovint en tenors de la seva corda, però tanmateix emprava el seu instrument amb una mestria extraordinària i amb el resultat final d'unes interpretacions —o sigui transmissió del *pathos* més profund de les partitures— riquíssimes.

Domini del diafragma i de l'aparell nasal esdevenien instruments molt explícits d'una tècnica depurada, que tanmateix no impedia —ans l'enriquia— una expressivitat extraordinària. El seu missatge arribava al públic intensament, en primer lloc via admiració per aquell domini tan impressionant dels recursos tècnics, i aconseguia que el contingut de la partitura —respecte del qual sempre va sentir un respecte absolut—

arribés de manera profunda a l'espectador i també als seus companys. Recentment Victòria dels Angels recordava que Kraus, en *Werther*, la va fer sentir Charlotte com mai més no havia sentit el personatge.

Malgrat que com a actor —com s'esdevenia amb molts cantants de la seva generació— no excel·lia especialment, els dots musicals podien permetre, com un exemple significatiu, imposar la seva força i aconseguir l'impossible que una interpretació seva d'un personatge físicament, anímicament i culturalment tan allunyat d'ell com el Nemorino de *L'elisir d'amore*, a més interpretat als seixanta anys d'edat i amb una caracterització més aviat *light*, aparegués creïble.

El pedagog

Vaig tenir ocasió de viure a menys de deu mestres de distància dues sessions de classes magistrals. Una a l'Auditori Eduard Toldrà del Conservatori Superior Municipal de Música i l'altra en un espai tan poc escaient com el Saló dels Miralls del Gran Teatre del Liceu. Les dues van tenir, entre altres fites comunes, sobretot la intensitat i l'apassionament de la tasca del cantant canari. Esmerçava dosis generosíssimes d'energia a mostrar la seva manera d'entendre el cant a la filera de candidats a rebre les seves lliçons.

Respectuós amb els menys dotats, les seves eren unes lliçons pràctiques, molt de cos a cos, en les quals no s'estava de provocar les anatomies dels cantants, tot exposant al més directament possible com conduir l'aire, projectar la veu, respirar. Mai no va mirar el rellotge, mai no va fer el més mínim gest de fatiga malgrat que les dues classes van acabar convertint-se en sessions maratonianes. Lluny d'un distanciament diví, s'immergia en la seva tasca amb un entusiasme i una energia juvenils. I significativament hom podia admirar en molts casos, com aquells alumnes, després de vuit o deu minuts de treballar amb ell, acusaven un abans i un després molt diferenciat.

Kraus en això també tenia les idees molt clares. Sabia molt bé

que en el tema de la tècnica de cant no hi ha regles definitives ni excloents. Ell mateix, com he pogut constatar amb molts altres col·legues seus, coneixia molt més bé la praxi de la seva tècnica que no el component teòric o científic, la qual molt difícilment sabia explicar. Advertia els joves estudiants que un mestre pot ser molt bo per a un tipus d'alumne i tot el contrari per a un altre. I aconsellava que si en un determinat període de temps d'estudi no es produïen avenços significatius, calia canviar de professor. També posava en guàrdia respecte de les legions de mals docents que apareixen arreu i que poden malmetre possibilitats falagueres. En tot cas, la lliçó més important que es desprenia era la de l'amor intens pel cant i la d'una generositat impagable.

Epíleg personal

Fa disset anys (el 1982) Alfred Kraus es va incorporar a la llista de recuperacions de grans figures de la lírica internacional que va afavorir la gestió de l'inoblidable Lluís Portabella al capdavant del Consorci del Gran Teatre del Liceu i també del seu col·laborador Lluís Maria Andreu. El nostre teatre havia superat una època especialment complicada després de la mort de l'empresari Pamias i es disposava a recuperar el pols.

L'assoliment d'un bon nivell artístic de les masses estables —orquestra i cor—, i sobretot la capacitat d'atenció dels caixets que exigien els noms més encimbellats de la lírica, va comportar que noms com Alfredo Kraus, Mirella Freni, o Plácido Domingo, entre d'altres, poguessin ser incorporats, o reincorporats, a l'escenari liceista.

És en aquest context que el retorn d'Alfredo Kraus va comportar una gairebé literal bogeria entre els afeccionats i les seves versions de *Lucia di Lammermoor* es van saldar en aplaudiments finals de fins a 20 minuts, cronometrats per mi mateix. Aquest va ser el motiu de la primera de les entrevistes personals que vaig tenir oportunitat de realitzar-li. Encara n'hi hauria dues de posteriors, la darrera ja provocada el

1992 per ell mateix amb motiu del conflicte que es va produir en quedar marginada, en principi, la seva participació en la gala inaugural dels Jocs Olímpics de Barcelona. Gala en la qual acabaria participant i en què, curiosament, va ser l'únic cantant que va cantar en català. Després ho faria Victòria dels Àngels en la gala de clausura.

Per a mi aquestes vivències personalitzades tenen un valor entrançable. Mai no oblidaré la primera, quan davant del molt de temps que portàvem conversant —era en un apartament i amb ell hi havia la seva esposa i altres familiars—, vaig excusar-me per les molèsties que li suposava i vaig insinuar, en benefici seu, d'escapar el ja molt extens diàleg. Ell, ben al contrari del que m'esperava, em va dir: "No es preocupi. Mentre em faci preguntes intel·ligents i interessants, per mi no hi ha problema."

La segona conversa va tenir unes condicions especials. Em va donar la cita una tarda a l'escenari del Liceu on havia d'assajar *La fille du régiment*. Les condicions no eren gaire còmodes, atès que la conversa, que tenia lloc al camerino, era interrompuda sovint per les convocatòries a escena. Aleshores vaig tenir ocasió de conèixer la finor i elegància de la seva esposa i una mica l'entrellat del no gens fàcil ofici de muller de *divo*. Ocupada a fer ganxet, vam poder conversar una certa estona. Tot un privilegi. Damunt l'escenari, en la sempre inevitable informalitat d'un inicial assaig amb indumentària de carrer, Alfredo Kraus, d'edat i prestigi artístic notablement més avançats que els seus companys, es portava gairebé com un jove entremaliat, sense parar de fer broma amb ells, en una actitud molt i molt allunyada de la imatge "germànica" que oferia en un pla immediat. No diré que fos una descoberta, però certament la imatge colpia prou.

Després, altres vivències s'afegiren a aquestes. Una de memòria inesborrable s'esdevingué quan, en una representació de *L'elisir d'amore* (el 1985) es va produir el miracle que oferís primer bis-ària, "Una furtiva lacerima"—

dels anteriors vint-i-cinc anys de carrera. Va ser una mena de regal al públic del Liceu absolutament inesperat i rebut de manera entusiàstica. No podia ser altrament.

Amb Alfredo Kraus se'n va una personalitat de perfils molt individualitzats i en molts aspectes —alguns ja ponderats— fins i tot contrastants. Fredor i càlcul i apassionament; domini "científic" de la tècnica i expressivitat depurada; condició excelsa d'artista i compromís i implicació en l'ofici; grandesa com a artista i esperit de servei amb els nous valors.

L'home que per a molts va ser inicialment estimat i conegut gràcies a la romança "Bella enamorada..." de la sarsuela *El último romántico* de Soutullo i Vert —tantes vegades demanada a les llunyanes seccions radiofòniques de discos sol·licitats—, més que un darrer romàntic del seu ofici va ser, és realment, una referència de com entendre'l de la manera més implicada i rigorosa possible. De com servir-lo i viure'l de la faiso més autèntica. El seu no és un missatge decadent que mira al passat, sinó un evangeli poderós, que crida a les noves generacions a emmirallar-se en la seva trajectòria tan impecable, en la seva actitud d'autoexigència il·limitada, en el seu compromís irrenunciable, en el seu amor pel cantar bé, en el seu deler de servir amb el més gran lliurament, l'art tan noble de la creació de bellesa canora. Un art que ell elevà a una dimensió única, amb uns recursos emprats amb una saviesa il·limitada; saviesa que té molt a veure amb el fet insòlit, en la seva professió, que a una edat —cap als cinquanta anys—, en què la majoria dels cantants de la seva tan castigada tessitura comencen el declivi, per a ell fos l'inici de l'època de màxima estima i reconeixement i, per tant, de major esplendidesa artística. Un fet, com tants altres que han fitat la seva trajectòria, excepcional i definitivament definitori de la seva condició d'artista gran.

Concert per a l'eternitat

El desconeixement de l'obra de Rodrigo és inversament proporcional a la popularitat del *Concierto de Aranjuez*. El millor del compositor, el lirisme i la màgia, encara està per descobrir.

Per EDMON COLOMER

A la búsqueda del más allá és més que el títol d'una de les seves obres. Ens suggereix la recerca de la llum, una llum que el desaparegut Joaquín Rodrigo no va poder veure i que defineix l'esperit de tota la seva obra. És una música que mira al cel, que apunta a l'infinit, que es nodreix de la utopia i que se situa amb freqüència entre el record i l'evocació poètica.

L'obra de Rodrigo reflecteix sense ambigüitats un amor, i fins i tot una passió per la tradició, una tradició que va incorporar al seu ideal estètic des dels primerencs estudis de musicologia al Conservatori de París amb Maurice Emmanuel i a la Sorbona amb Andre Pirro. Des d'obres com *Soleriana*, *Fantasia para un gentil-hombre* o *Concierto madrigal*, títols que fan referència directa a compositors o a formes tan arrelades en la història de la música espanyola, fins a la referència gairebé literal a melodies populars, en gran part de la seva producció ens trobem davant un nacionalisme tamisat per un neocasticisme, terme encunyat pel mateix compositor per definir el seu credo estètic.

Rodrigo ha estat fonamentalment un artista conservador que ha sabut aprofitar dels seus mestres aquells elements que s'adaptaven millor a les seves preferències estètiques i al seu talent creatiu. La seva inquietud juvenil va absorbir la influència que exercia París sobre artistes i intel·lectuals de les tendències estètiques més diverses de l'avantguarda de les tres primeres dècades d'aquest segle. A partir del 1927 Rodrigo va formar part durant cinc anys de la classe de composició de Paul Dukas i va conèixer Debussy, Ravel, Stravinsky, Honegger i Milhaud. Gràcies a la seva estreta relació amb Manuel de Falla i Ricard Viñes també va rebre la influència dels seus predecessors, Albéniz, Granados i Turina, els compositors espanyols més importants

Joaquín Rodrigo

nascuts a la segona meitat del segle XIX, que compartien la mateixa devoció per la tradició musical a la península, heretada del pare de la musicologia espanyola del segle XX, Felip Pedrell, que tant va influenciar i tan positivament en l'obra de Falla i Gerhard.

Rodrigo va ser, per tant, un compositor format als cercles d'avantguarda del seu moment, és a dir, coneixedor de les opcions estètiques que se li oferien. Fortament captivat pels trets pintorescos més que pel significat d'una tradició, la seva actitud l'allunyava de l'audàcia estètica de Falla. La seva música no pretenia identificar-se en profunditat amb les arrels d'aquesta rica tradició, sinó recrear una atmosfera en què el color i els elements pintorescos de les seves fonts d'inspiració s'erigissin com a protagonistes.

La popularitat del *Concierto de Aranjuez* ha eclipsat una bona part de la resta de la seva obra, fortament polaritzada al voltant del gènere del concert. Rodrigo va escriure concerts per a piano, flauta, violí i violoncel, però l'instrument que es va adaptar millor al seu llenguatge va ser, sens dubte, la guitarra, per a la qual va escriure cinc concerts. L'obra per a veu, gairebé desconeguda, ocupa un espai important en la producció vocal d'aquest segle. Són nombroses les obres d'inspiració religiosa per a cor a cappella, per a cor, solistes vocals i orquestra, o per a soprano amb acompanyament de piano o orquestra que mereixen una divulgació més important. La seva obra estrictament instrumental és extensa, havent escrit també per al ballet, el teatre i el cinema.

En la seva obra s'endevina el gust per les textures clares i transparents. Els sons aguts i penetrants de l'orgue

ibèric apareixen transcrits en algunes de les seves obres orquestrals amb especial mestria, utilitzant sorprenents combinacions entre instruments amb un registre agut especialment brillant. Quan escriu per a les veus de mezzosoprano o baríton, i també per al cor en general, Rodrigo crea obres de gran bellesa, com *Música para un códice salmantino* o *Ausencias de Dulcinea*, i ens ensenya amb cautela una faceta semioculta dels seus enormes recursos per tractar la veu humana.

Entre les formes de naturalesa molt diferent que podem trobar en la seva obra, en què s'alternen subtilment les formes de la dansa popular amb les del patrimoni musical culte, religiós i profà del Segle d'Or espanyol, la fantasia és una de les que s'identifica millor amb la seva personalitat creativa. En alguns casos de manera explícita, definint el caràcter d'una obra en la seva totalitat, com en la *Fantasia para un gentil-hombre*, i en altres formant part d'algun dels seus moviments, com el cas del celeberrim "Adagio" del *Concierto de Aranjuez*. L'èxit d'aquest "Adagio", segon moviment de l'obra, rau tant en el seu caràcter improvisatori, derivat de la saeta, com en l'oposició tímbrica entre la guitarra i l'acompanyament orquestral. A la força expressiva dels arabescs que ornamenten el tema principal, s'hi afegeix el coneixement pregon que Rodrigo té de l'instrument i de la seva connaturalitat amb la música popular andalusa i amb una part important de la producció d'Scarlatti i Soler. Tanmateix, l'elecció de la guitarra, instrument ric en recursos tímbrics però dèbil a les sales de concerts, entranya un risc que Rodrigo resol amb la incorporació del corn anglès com a solista complementari i amb una acurada disposició de cada instrument de vent i de corda a fi de crear la il·lusió de la ressonància que segueix a la pulsació de les cordes.

El desconeixement general de l'obra de Joaquín Rodrigo és inversament proporcional a la popularitat del *Concierto de Aranjuez*. És un fet que no ens ha de sorprendre, si tenim en compte les circumstàncies de signe irregular que han acompanyat el naixement d'algunes de les millors obres de molts creadors importants i que només el temps s'ha encarregat de valorar en la seva justa mesura.

El millor Rodrigo, el del lirisme i la màgia del *Concierto de Aranjuez*, encara està per descobrir.

Lotería Nacional

La Primitiva

Bono Loto

La Quiniela

**Loterías y Apuestas
del Estado**

**QUE LA
SUERTE
TE ACOMPAÑE**

Onze joves intèrprets al Primer Palau

Per RRM

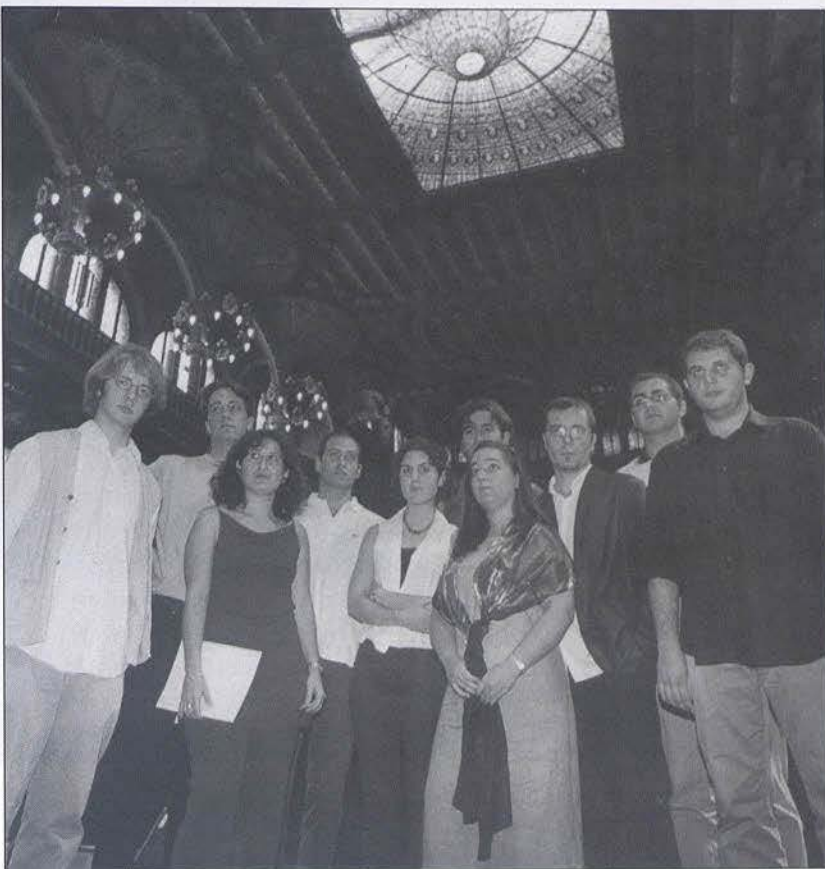
Onze joves intèrprets entre disset i vint-i-sis anys participen en la quarta temporada del cicle El Primer Palau, promogut per la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i amb el patrocini de l'Organismo Nacional de Loterías y Apuestas del Estado (ONLAE).

Es tracta dels pianistes Maria Lluïsa Moran, Katia Michel, Raimon Garriga i Daniel Blanch, el clarinetista Antoni Adsuara, la soprano Pilar Páez, el saxofonista Víctor Béjar, el violinista Benjamin Scherer, el guitarrista David Sanz, el violoncel·lista Nabí Cabestany i el flautista Joan Pons.

Aquests intèrprets repartiran les seves actuacions en quatre concerts que tenen lloc al Palau de la Música Catalana entre els dies 6 i 27 d'aquest octubre, sempre en dimecres, a les set del vespre, dos dels quals comptaran amb la presència acompanyant de dues formacions orquestrals. Es tracta de la Barcelona Simfonieta, que dirigeix Francesc Llongueras, i de l'Orquestra Simfònica del Vallès, que dirigirà Alfons Reverté Casas.

La primera formació actua en el primer concert del cicle, en què acompanyarà el guitarrista David Sanz en l'obra *Caminava la nit* de Francesc Taverna-Bech, el violoncel·lista Nabí Cabestany (*Concert en Do major* de Haydn), el flautista Joan Pons (*Concert per a flauta, cordes i baix continu* de C. Ph. E. Bach) i Maria Lluïsa Moran (*Concert per a piano i orquestra núm. 1* de Xostakóvitx). Per la seva banda, la Simfònica del Vallès actua en el segon concert acompanyant el saxofonista Víctor Béjar en la *Fantasia per a saxòfon soprano i orquestra de cambra* d'Heitor Villa-Lobos, el violinista Benjamin Scherer (*Concert per a violí i orquestra* de Saint-Saëns) i la pianista Katia Michel (*Concert per a piano i orquestra núm. 2* de Rakhmàninov).

FOTO: ASSUMPTA BURGUES

D'esquerra a dreta: Benjamin Scherer, Daniel Blanch, Pilar Páez, Víctor Béjar, Katia Michel, Raimon Garriga, Maria Lluïsa Moran, David Sanz, Antoni Adsuara i Joan Pons

En el tercer concert, el pianista Raimon Garriga interpreta en solitari un programa integrat per obres de Bach-Busoni, Granados, Montsalvatge i Prokófiev, i la soprano Pilar Páez, acompanyada al piano per Alan Branch, ofereix un programa integrat per obres de Fauré, Falla i Puccini.

El darrer concert és el torn del clarinetista Antoni Adusara, acompanyat al piano per Josep Surinyach, que interpreta un programa integrat per obres de Montsalvatge, Guinjoan i Brotons, mentre que el pianista Daniel Blanch ofereix un recital totalment dedicat a Chopin.

Cal fer esment de la notable presència d'obra contemporània catalana, com ja s'ha apuntat, i del fet excepcional que fins i tot es produeixi una estrena, l'esmenta-

da composició *Caminava la nit* de Taverna-Bech, que obre el cicle. Com és sabut, un jurat determinarà les actuacions més destacades, que seran objecte d'un premi específic.

La importància d'aquest cicle rau en el fet que cada any ofereix a un aplec de joves i destacats intèrprets l'oportunitat —tan rellevant referència per a la seva carrera— de debutar en un espai tan emblemàtic com és el Palau de la Música Catalana. I a més, fet ho en unes condicions de promoció, difusió, assistència de públic i producció òptimes. En aquest sentit, cal recordar els elevats índexs d'audiència que assolix el cicle i també el notable nivell de qualitat que any rere any mostren tots els intèrprets que hi han actuat.

La lletra impresa a través de la música

Teresa Pàmies: cor de bolero

Teresa Pàmies (Balaguer, 1919), militant de la JSUC durant la seva joventut, torna el 1971 a Catalunya, després d'un llarg exili, i el mateix any guanya el Premi Josep Pla amb *Testament a Praga*. El 1974 aconsegueix el Premi Joan Estelrich amb *Quan érem capitans*, i d'aleshores ençà ha anat publicant una important quantitat d'obres de gèneres molt diversos (novel·les, dietaris, llibres de viatges...), en les quals la creació literària s'agermana gairebé sempre amb l'observació personal i la memòria històrica. Entre altres llibres, podem esmentar *Va ploure tot el dia* (1974), *Quan érem refugiats* (1975), *Dona de pres* (1975), *Amor clandestí* (1976), *Aquell vellet gentil i pulcre* (1978), *Matins de l'Aran*

(1982), *Rosalía no hi era* (1982), *Massa tard per a Cèlia* (1984), *Primavera de l'àvia* (1984), *Aventura catalana del noi Pau Rispa* (1984), *Cartes al fill recluta* (1984), *Segrest amb filipina* (1986), *Nadal a Porto* (1994) i *La filla del gudari* (1997). En les seves col·laboracions radiofòniques, recollides als volums *Coses de la vida*. A ritme de bolero (1993) i *La vida amb cançó* (1999), Teresa Pàmies s'ha revelat com una enamorada de les cançons de tota mena. N'hem volgut parlar una tarda d'estiu, en una petita illa verda al cor de Barcelona, abans que en Gregorio López Raimundo ("els cabells blancs, la bondat a la cara...") no la passés a buscar per a la seva passejada habitual.

Per MIQUEL PUJADÓ

Quan la gent pensa en els gustos musicals de la Teresa Pàmies, de seguida li vénen al cap els boleros, a causa potser dels teus programes radiofònics. En canvi, crec que ets una dona molt eclèctica...

—És clar que he fet una certa funció de reintroductora del bolero en un moment en què estava una mica oblidat, i m'he passat molts anys parlant-ne, però també és veritat que tinc un concepte molt ampli de la música i de les cançons. M'agrada un gran ventall de gèneres musicals i m'ho passo molt bé amb coses tan diverses com la cançó *Midnight cowboy*, els temes de Villa-Lobos, els tangos d'Astor Piazzola...

—Aquest eclecticisme es pot comprovar, per exemple, rellegint el teu dietari *Primavera de l'àvia*, on, per cert, parlant de Piazzola, l'acuses de ser un compositor d'un sol registre.

—Sí, es repeteix bastant. Però de tota manera m'atrau aquesta me-

na d'insistència estètica... La gent se sorprèn que a banda dels boleros m'agradin coses tan diverses, incloent-hi compositors clàssics, però el fet és que jo vaig començar a l'Orfeó Balaguerí cantant cançons populars catalanes i d'arreu. Just a l'inici de Rosalía no hi era, explico com, amb quinze anys, hi cantava —sense entendre'n gran part de la lletra— un tema preciós en gallec, *Negra sombra*, que era un poema de Rosalía de Castro musicat per Juan Montes. L'Orfeó em va educar la veu, però també em va obrir un món de música que jo desconeixia, amb meravelles com *La mort de l'escolà* i *La sardana de les monges*, passant per cançons patriòtiques com *El cant de la senyera* que, per cert, sempre m'ha agradat molt més que no pas *Els segadors*. Anàvem pels pobles a cantar, i a poc a poc em van anar educant la veu, el sentit del ritme, i sobretot el gust de cantar amb altra gent. No hi ha res més bonic que cantar amb altres veus, formant part d'un tot. És un goig realment ine-

fable... Més tard, vaig passar deu anys a Praga, en un país on la gent viu la música des del bressol, i aquest ambient musical és el primer que m'hi va cridar l'atenció. Jo hi crec molt, en l'ensenyament de la música a les escoles. La música, apresada des de l'escola primària, ajuda a assimilar moltes altres coses. No és solament allò del *Do-Re-Mi-Fa-Sol*, sinó que et dona defenses davant de la vida. Els meus fills han estudiat música, i sempre he aconsellat que els meus néts també n'apreguessin.

—I és que la música, deixant de banda el fet purament artístic, també incorpora molts elements de lògica. I de matemàtiques.

—Exacte: barreja la imaginació amb el rigor. La música és molt i molt pedagògica, i representa un bagatge cultural extraordinari. No comprenc per què aquí no se li dóna la importància que es mereix. El meu fill Sergi, que va néixer a París, va estudiar música des de petit com la cosa més natural del món, i en canvi en el nostre país jo no veig que hi hagi

un autèntic interès de les institucions per portar la música a les escoles. Sí, es parla d'“escoles de música”, però no és això l'essencial. L'essencial és que tots els nens tinguin un mínim de formació musical, que la música sigui per a ells una assignatura més.

—Així podríem almenys estar preparats per gaudir-ne, encara que no s'hi pensessin dedicar.

—I podrien conèixer els seus propis referents. Jo he estimat la música d'arreu del món precisament perquè vaig començar coneixent i estimant la del meu país. Gràcies a l'Orfeó, ho repeteixo, i a la seva disciplina d'ensenyament, d'on els divismes quedaven exclòsos: així que una veu destacava li feien entendre que la bellesa d'allò que es cantava es basava en l'harmonia global i no en l'individualisme. Considero que això és molt pedagògic.

—Gairebé sembla que em parlis d'un curset de formació política...

—Més aviat de formació cívica. Perquè es tracta de respectar els

altres. El nostre director no acceptava indisciplines de cap mena, ni divismes ni menyspreu cap als altres cantaires. A mi això m'ha marcat, i m'ha ajudat molt. A més, en aquella època el cant coral tenia una gran difusió: hi havia intercanvis de vila en vila, concursos d'orfeons... Això s'ha perdut. És veritat que les circumstàncies són diferents, deu costar molt aplegar tota la gent que es reunia abans als pobles...

—Continua havent-hi corals, de tota manera.

—Sí, i a Balaguer l'Orfeó continua existint, però em sembla que l'activitat diguem-ne “social” ha disminuït.

—Resumint: vas començar en el camp coral, i després vas anar obrint-te a allò que trobaves pel camí sense autoimposar-te barres ni limitacions de cap mena: música clàssica, jazz...

—Vaig tenir la sort de viure, com t'he dit, a la Txecoslovàquia dels anys cinquanta i seixanta, on hi havia els festivals de la Primavera de Praga Musical... Hi vaig

descobrir compositors com Smetana, amb La meua pàtria... I he anat aprenent tota la vida per aquests mons de Déu: pensa que em va tocar viure més de deu anys a París en plena època daurada de la cançó francesa. Hi vaig ser del 58 al 61.

—Efectivament, l'edat d'or —amb Brassens, Ferré, Barbara, Béart, Brel, Perret, etcètera— comença cap al 53 o 54. És l'època dels cabarets de la rive gauche: L'Écluse, La Colombe, L'Échelle de Jacob...

—Recordo que cada dia, havent sopat, hi havia un programa excel·lent de cançó, i tots els meus fills han mamat de Brel i de tants altres... Vam anar a l'Olympia a veure en Brassens. Vaig tenir la sort de veure l'Édith Piaf en viu a l'Alhambra a la seva darrera època. Era una autèntica florida de grans artistes, i cal dir que la cançó francesa va tenir una gran influència en la meua generació, i també en la següent.

—Doncs pensa que continua vigent: d'aquí a uns dies seré al Trianon de París, per cantar en un

homenatge a Léo Ferré, i compararé l'escenari amb clàssics incombustibles com Guy Béart o Michel Legrand, i amb cantants més joves però d'una gran qualitat, com Jean Guidoni.

—La llàstima és que els darrers aquí no els coneixem. No arriben els seus discos ni se senten per la ràdio... Ferré sí que l'havia escoltat molt. M'encantava aquella cançó seva tan desesperada, *Avec le temps*, que curiosament també va ser interpretada, i molt bé, per Dalida.

—Originàriament, *Avec le temps* va sortir publicada només en un disc petit, i la discogràfica es va veure obligada a incloure-la en un LP en veure'n la repercussió...

—I de Ferré també m'encanten les seves cançons més provocadores, tant des d'un punt de vista polític com fins i tot moral: Ni Dieu ni maître, Petite... Era un grandíssim artista. També recordo Le flamenco de Paris, les seves musicacions de Baudelaire... I pamflets recitats com Et basta! Un pamflet ben fet també és molt respectable. ¿Saps quina cantant m'agradava molt, i aquí és molt poc coneguda? La Patachou.

—Molta gent només la recorda com la "descobridora" de Brassens, però era una intèrpret excel·lent, amb una veu d'una gran frescor i ductilitat, i sabia ser popular sense caure mai en el populisme ni en la vulgaritat.

—I tenia una capacitat d'emoció excepcional. La que no m'agrada, ves per on, és la Barbara. La trobava massa artificiosa. Trobava més natural la Juliette Gréco, tot i la seva sofisticació... En les seves mans, fins i tot el micròfon esdevenia un ésser orgànic, humà... Ara també recordo en Serge Reggiani...

—...que va començar a cantar als quaranta anys repicats, després d'una sèrie de sotracos en la seva carrera com a actor de cinema i de teatre. Precisament fou la Barbara qui el va empenyer, i Moustaki li va donar algunes de les seves primeres cançons, com Sarah i Ma liberté.

—És curiós com va arribar a connectar amb els joves, malgrat la diferència generacional. Els nois i noies de divuit o vint anys l'adoraven. En Reggiani era un gran patètic de la cançó. Temes com Le petit garçon o L'italien

et posaven la carn de gallina.

—Parles en passat, però encara canta: el seu darrer disc es de fa dos anys, i fa poc que ha omplert el Palais des Congrès. És veritat que fa uns anys les va passar males: un fill seu, també cantant, es va suïcidar, ell va estar alcoholitzat molt de temps...

—També m'agrada el gust d'alguns francesos, com Guy Béart o Yves Montand, de reprendre i revaloritzar les seves cançons populars, cantant-les a la manera actual. Aquí sembla que trobem gust a perdre el nostre patrimoni, quan hi ha cançons tradicionals com El testament d'Amèlia que són realment precioses i, a més, plenament vigents: la mare i la filla que es disputen el mateix home... Imagina't!

—Béart era, però, molt més fresc i natural que Montand.

—És que Montand era un perfeccionista obsessiu. Jo l'havia vist en directe, en una festa de "L'Humanité", abans que no es tornés un anticomunista, o més aviat, un antidogmàtic visceral. Aquella onada anticomunista, fou sobretot antitotalitària, i tenia la seva justificació, sobretot en el camp de l'art. Montand o Jean Ferrat van reaccionar amb sinceritat, d'una manera molt autèntica. Potser, però, m'identifico més amb la revolta gradual, més interioritzada, de la Simone Signoret.

—Quins altres cantants recordes, dels teus anys parisencs?

—No sé què se n'haurà fet, però hi havia un cantant australià que cantava en francès i en anglès... Graeme Allwright. Vaig anar amb els meus fills a sentir-lo a Bobino, i em va encantar. Cantava aquell tema de Malvina Reynolds, Little boxes.

—Continua cantant, l'Allwright, als seus setanta anys. A França, la longevitat artística és la norma, no l'excepció: pensa que Nougaro aviat farà també els setanta i està en plena forma, i que Trenet acaba de treure un nou disc de temes nous als vuitanta-sis anys, i que aquesta tardor actuarà a la sala Pleyel.

—En Trenet, el vaig veure al Tivoli fa uns quants anys i em va emocionar. Són cantants que tenen un gran ofici, i que milloren amb el temps: tenen més segure-

tardor 99

Georges Rech

Synonyme
de George Rech

Valentino
Miss V

Amitié

Burberry

Versace
Classic V2

DKNY

Lasserre

Lloyd's

Episode

Sintesis

Ralph Lauren

Liz Claiborne

Yves Saint Laurent
Variation

Escada Sport

Olivier Strelli

Roberto Verino

marques de moda

MEMBRE D'HONOR DE LA FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

tat, coneixen millor les possibilitats de la seva veu... L'Édith Piaf, en canvi, a les acaballes feia patir, tot i que encara arribava a impressionar amb les darreres cançons, com Non, je ne regrette rien. En uns últims anys tan sòrdids, quan ella estava tan gastada i envellida, sort en va tenir d'aquell xicot grec...

—¿En Théo Sarapo?

—Això mateix. Molts el vam criticar, tractant-lo de gigoló, però jo crec que li va donar, a la Piaf, les seves darreres alegries de debò, i un motiu per continuar cantant... N'hi ha qui diu que si no deixava els escenaris era perquè necessitava diners. Això tant se me'n dona! Ella era feliç, i això es reflectia en el seu art.

—Aquí en canvi, quan algú porta cantant més de vint anys sembla que ha de demanar perdó per fer-ho, o bé li posen l'etiqueta de resistent antifranquista i el volen tancar al museu...

—Perquè en aquest país la Cançó mai no s'ha respectat tant com a França. I s'han barrejat coses que no tenien res a veure. La cançó existeix independentment del moment històric, és un gènere viu a tot arreu. Les preguntes que en Cuní li feia l'altre dia a en Raimon per la ràdio, poc abans de la inauguració del Grec, em van irritar: que si era un lluitador, que si... A mi el que m'interessa és que parlin de les seves cançons, de la qualitat artística del seu treball! A França, Raimon seria un home encara a mitja carrera: a més, la veritat és que canta millor i que escriu cançons molt més interessants que no pas les antigues. Però la gent no en parla. Ni la crítica.

—El problema és que al nostre país no existeix una autèntica crítica de cançó.

—Ni de cançó ni gairebé de cinema. I en el camp del teatre, hi ha molt rebentisme, com és el cas d'en Joan de Sagarra. Si tinguéssim una crítica de debò, i sincera, aniríem molt millor. Mentrestant, ha quedat marginada molta gent interessant: en Pi de la Serra, l'Ovidi... L'Ovidi va fer coses magnífiques, amb en Toti Soler, i el van deixar totalment de banda. Caldria que hi hagués programes de ràdio i de televisió per poder sen-

tir el que es fa a casa nostra, i alhora cantants europeus actuals i de qualitat. És clar que, aquí, qui mana són les multinacionals del disc. Tothom se sotmet a la llei del mercat.

—I així s'aconsegueix que el públic ignori la mateixa existència d'un cert tipus de cançó, ja que avui dia allò que no està mediatitzat sembla que no existeixi. Però canviem de tema: com vas començar a introduir-te en el món del bolero?

—Va ser a Mèxic, on vaig viure quatre anys. Era l'època d'Agustín Lara, que havia començat cantant a cabarets de mala mort, però que es va donar a conèixer popularment gràcies a la ràdio, que és una gran potència difusora. El bolero de tipus cubà, molt més alegre i passional, el vaig des-

"Aquí sembla que trobem gust a perdre el nostre patrimoni quan hi ha cançons tradicionals que són realment precioses"

cobrir més tard, amb Toña Lane-gra. Ja als anys seixanta, em vaig apassionar amb en Manzanero, que com a lletrista i compositor va aportar una qualitat especial al bolero: ja no era només una música per ballar, sinó per fruir-ne a tots nivells com a gènere. Quan aquí els "progres" deien pestes del bolero i d'en Machín, dient que eren cançons per a porteres, durant molts anys jo vaig amenitzar les meves cròniques socials, sobre dones apallissades, violades, abandonades, amb més de mil boleros...

—Potser la reivindicació del bolero, en una clau més lúdica i surreal, va venir també de la mà de la gent del primer Zeleste: en Gato Pérez, en Sisa...

—I des d'una perspectiva una mica més sòrdida, almenys pel que fa al Sisa quan es va convertir en Ricardo Solfa. Ara, però, hi ha boleros moderns esplèndids, com Lía, un bolero de Nacho Cano que ha estat estrenat per Ana Belén. També en Sabina ha fet algun intent força interessant, una cançó que és realment per ballar, Como un explorador. I la cançó Paréntesis de Javier Krahe és un bolero extraordinari...

—Ja per acabar: com va anar que t'animes a fer aquelles dues tandes de programes radiofònics il·lustrats amb cançons, amb en Josep Cuní?

—En Cuní em va suggerir que cantés jo mateixa boleros per antena. Evidentment, li vaig dir que no, però que, si ell volia, podia fer comentaris d'actualitat "amb" boleros, ja que el bolero toca absolutament tots els temes que tenen alguna cosa a veure amb els sentiments. Tot plegat, va agafar força volada i vam captar molta audiència... La primera tanda va ser a partir del 87 o 88. Quan en Cuní va plegar de Catalunya Ràdio, la direcció em va comunicar que la meua secció no tindria continuïtat. Vaig tornar a treballar amb en Cuní, fins fa poc, aquest cop a la COM Ràdio, però ampliant les cançons triades més enllà dels boleros: també n'he posat una de teva! Les dues tandes han estat recollides en llibre. A Catalunya Ràdio, en Jordi Margarit va fer que m'incorporés a El pont de les formigues, on encara continuo: recomano pel·lícules, exposicions, concerts... tot posant l'accent en els petits detalls, i descobrint al públic espais poc coneguts on es fan actes culturals, sovint gratuïts, com l'auditori de Caja Madrid. Això m'obliga a mantenir-me activa i anar contínuament amunt i avall. Vet aquí que a la meua edat, gairebé vuitanta anys, descobreixo coses que no hauria conegut si no fos per una modesta participació radiofònica de deu o dotze minuts setmanals. Per cert, abans de la meua intervenció, hi participa en Jaume Arnella, tot cantant romanços. Així que, ja ho veus, encara que ara no en programi, sempre tinc les cançons ben a prop.

EUROCONCERT

XV Temporada * 1999 - 2000

I

L'Auditori

18 octubre 1999 / dilluns / 21h.

LE CONCERT DES NATIONS

JORDI SAVALL, director

L'esplendor de Venècia

A. Padovano • G. Frescobaldi • G. Guami • G. Gabrieli
G. di Gorzanis • G. Abondante • S. Scheidt

II

Palau de la Música Catalana

15 novembre 1999 / dilluns / 21h.

QUARTETTO STRADIVARI

Mariana Sirbu, violí ■ Cristina Dancila, violí
Massimo Paris, viola ■ Mihai Dancila, violoncel

El quartet clàssic i romàntic

F. J. Haydn • L. van Beethoven • F. Schubert

III

L'Auditori

2 desembre 1999 / dijous / 21h.

ENSEMBLE VOCAL DE LAUSANNE

ORCHESTRE FESTIVAL AMADEUS

MICHEL CORBOZ, director

L'exaltació musical del triomf

F. Martin • G. F. Handel • F. J. Haydn

IV

Basílica Santa Maria del Mar

15 desembre 1999 / dimecres / 21h.

LA CAPELLA REIAL DE CATALUNYA

JORDI SAVALL, director

El ritual litúrgic marià

C. Monteverdi: Vespro della Beata Vergine, 1610

V

L'Auditori

20 gener 2000 / dijous / 21h.

MUZIEKTHEATER TRANSPARANT

CANTUS CÖLLN / KONRAD JUNGHÄNEL, director

Combats de guerra i d'amor

C. Monteverdi: Madrigali guerrieri et amorosi

VI

Palau de la Música Catalana

8 febrer 2000 / dimarts / 21h.

TILL FELLNER, piano

Del clave atemperat al piano de martellets

J. S. Bach • L. van Beethoven

VII

Palau de la Música Catalana

28 febrer 2000 / dilluns / 21h.

OCTET DE LA FILHARMÒNICA DE BERLÍN

Els fonaments de la tradició romàntica

W. A. Mozart • F. Schubert

VIII

Palau de la Música Catalana

14 març 2000 / dimarts / 21h

CONCERTO ITALIANO

RINALDO ALESSANDRINI, director

DEBORAH YORK, soprano

Un viatge a Roma

G. F. Handel • A. Stradella • G. Muffat • A. Vivaldi

IX

Palau de la Música Catalana

12 abril 2000 / dimecres / 21h

ENSEMBLE CONTINUUM

MAURICE BOURGUE, oboè solista i director

Bach i els seus contemporanis

J. D. Zelenka • J. Fr. Fasch • J. S. Bach

X

L'Auditori

8 maig 2000 / dilluns / 21h.

I MUSICI

Vivaldi i els virtuoses italians

Vivaldi • G. Rossini • A. Rolla • P. A. Locatelli

EUROCONCERT

Rambla de Catalunya, 10, 2n 4a

08007 Barcelona

Tels. 93 318 51 58 / 93 318 53 37 Fax 93 412 41 14

e-mail: euroconcert@bcn.servicom.es

www.euroconcert.org

PROGRAMACIÓ AL FOYER

**“En ocasió
d’*El cas Makropoulos*”**

26 novembre 1999

Obres de Dvořák, Smetana, Janáček, Martinu i altres.

**“En ocasió de
Lucia di Lammermoor”**

11 gener 2000

Escenes de bogeria d’obres de Paer, Bellini, Donizetti, Thomas i altres.

**“En ocasió de *Don Carlo*:
Schiller y la ópera”**

12 febrer 2000

Obres de Rossini, Donizetti, Mercadante, Verdi i altres.

**“En ocasió de
Beatrice di Tenda”**

17 març 2000

Obres de Bellini.

**“En ocasió de *Le nozze
di Figaro*”**

10 maig 2000

Obres de Cimarosa, Clementi, Martín i Soler, Mozart i altres.

“En ocasió de *Sly*”

8 juny 2000

Obres de Casella, Wolf-Ferrari, Busoni i altres.

“La Renaixença al Lied”

9 juny 2000

Obres de Pedrell, Manén, Lamote de Grignon, Vives i altres.

**“125 aniversari de la mort
de Bizet (1875)”**

18 juny 2000

Obres de Bizet.

SESSIONS “GOLFES” AL FOYER

**“Animals big and small”
Recital de Steven Cole**

9, 12 i 15 de maig 2000

Obres de Beethoven, Saint-Saëns, Bartók, Grieg, Copland, Ravel i altres.

Steven Cole, tenor

Joseph Smith, piano

Yves Coudray, direcció d’escena i il·luminació

**Cançons de cabaret
Recital de
Christiane Boesiger**

5, 7 i 8 de juliol 2000

Obres de Weill, Schönberg, Satie, Poulenc i altres.

Christiane Boesiger, soprano

NN, piano

Olivier Tambosi, direcció d’escena i il·luminació

PROGRAMACIÓ INFANTIL

“La serva padrona”

de Giovanni Battista Pergolesi

19 i 20 de febrer 2000

13, 14, 20 i 21 de maig 2000

Producció per a titelles de la companyia granadina Etcètera.

Direcció: Enrique Lanz

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

Gran Teatre del Liceu

MIKROKOSMOS

Liceu: tres
contrapunts lírics

El dia 7 d'aquest mes el Liceu obrirà solemnement les seves portes. Es clourà així una etapa de cinc anys centrada en dos objectius igualment prioritaris: la continuïtat de les temporades operístiques i la reconstrucció del Teatre.

Ara, en girar la vista enrere, revisc el procés experimentat des d'aquell fatídic 31 de gener de 1994 fins ara. I n'evoco tres moments; no pas amb mots propis sinó manllevant-los a poetes estimats i fent-ne translació a una situació distinta de la que els originà. (Ja ho digué Maragall: "La poesia tot just ha començat i és plena de virtuts desconegudes.")

a) **L'incendi.** Les imatges perviuen en el record. Una és la gentada que inicialment féu cap a la Rambla, un cop coneguda la notícia. Per dir-ho amb mots de Guillem d'Efak: "I ara, ¿on va aquesta gran gentada/ sense saber què n'ha de fer de les paraules/ que li sobren del seu vocabulari?/ Perquè avui és un dia tan terrible/ que fins i tot s'exemplen les paraules/ i amb una sola s'eixuguen tots els temes..."

Una altra, i més punyent, són les flames... Em situo a la Rambla, aquell dia, i no sabria descriure-la i descriure'm millor que amb paraules de Joaquim Folguera: "La foguera creix i es magnifica/ i l'instant solemne m'esgotima el cor."

b) **La desolació del dia després.** La veu greu i serena de Joan Teixidor la podria explicar amb profunditat: "I emergí, espès, el silenci."

Una visita posterior fou un episodi lacerant, sobretot en veure, en expressió de Pere Quart, que: "Els murs suporten voltes invisibles/ blaves banderes, panys de cel/ roba blanca de núvols." Talment, segons Josep M. de Sagarra: "Una entranya buida/ on s'hi passeja l'ombra del record."

c) **Els ulls al futur.** La resoluta decisió de les institucions públiques i de la societat civil en ordre a la reconstrucció fou gairebé un eco del verb arborat de Ventura Gassol: "Ja ha arribat l'hora d'eventar la cendra."

Una decisió que apuntava a un futur no llunyà, a fi de poder dir, amb Vicenç Soler de Sojo, que: "Vindrà un jorn que, del fons de la terra entreoberta,/ renaixeràs august, com príncep que es desperta/ d'un somni secular, amb els joiells més rics."

Aquell futur ja és un present. Obra de tots i que serà per a tots.

Pere Artís

Aplec de cultures musicals en el
IV Festival de Músiques del Món

Taraf de Haïdouks (fotograma del film *El tiempo de los gitanos* d'E. Kusturika)

Un concert a càrrec de l'artista mexicana Graciana Silva García inaugura el 9 d'octubre la quarta edició del Festival de Músiques del Món, promogut per la Fundació "la Caixa".

Amb un total d'onze concerts, aquesta manifestació fa una proposta altament suggeridora a redós d'un aplec molt variat de cultures musicals de presència insòlita en el gran mercat de la cultura. Especialment a casa nostra, on hi ha una molt escassa tradició d'apropament a aquest tipus de manifestacions.

Així, hom hi ofereix presències musicals, i també de dansa, de cultures tan poc habituals entre nosaltres com l'al·ludida mexicana, la tunisiana, la gitana de Romania, la dansa clàssica de l'Índia, la música *jiddisch*, la irlandesa i també la mediterrània, amb cants de Sardenya i també música de tradició oral de la comunitat negra internacional.

Durant tres setmanes molt atapeïdes d'activitat, que es du a terme totalment a l'auditori del Centre Cultural de la Fundació "la Caixa", a Barcelona, hom podrà disfrutar de les actuacions de Graciana Silva, que canta i toca l'arpa —i que mostrarà les essències més autèntiques de la música folklòrica mexicana—; Anouar Brahem (ud), Lassaad Hosni (percussions) i Barbaros Erkoze (clarinet) ens oferiran una visió de les arrels més autèntiques de la música tunisiana matisades per una visió moderna, mentre que el grup Taraf de Haïdouks, una formació orquestral molt particular —anomenada justament taraf—, oferirà una visió renovada dels cants i les danses gitanes de Romania. El Trio Maddalena (veu, mandola i percussions) ens oferirà l'essència dels cants provençals i el grup Madhavi Mudgal ens mostrarà la dansa clàssica de l'Índia.

El cor Vesna de Moscou, format

per nens, cantarà música genuïna russa i el trio integrat per Moshe Leiser, Ami Flammer i Gerard Barreaux ens situarà en el món de la música *jiddisch*. L'acordió de Cati Plana ens portarà la música del ventall cultural occità-català-valencià introduint l'actuació de Davy Spillane (gaita irlandesa) i Keven Gackin (violí), que oferiran una mostra del millor repertori celta. El festival es clourà amb l'actuació del cantant francès Erik Marchand amb el Taraf de Caransebes, que presentarà un repertori en el qual es mostra la música bretona d'influència gitana.

Justament la cultura gitana té un protagonisme especial en les activitats paral·leles, significades en el cicle de projeccions cinematogràfiques amb els films *Los tarantos* (Francisco Rovira-Veleta), *El tiempo de los gitanos* (Emir Kusturika), *El extranjero loco* (Tony Gatlif) i *Alma gitana* (Chus Gutiérrez). Aquestes projeccions aniran acompanyades de col·loquis, amb la presentació de Joan Ferrer i la intervenció dels actors Paco Algora i Rafael Álvarez "El Brujo", i del crític Miguel-Fernando Ruiz de Villalobos. També s'oferirà una sessió de contes populars gitanos a càrrec de Sebastián Porras acompanyat a la guitarra per Francisco Manuel Cortés, una conferència sobre el tema "Misterios del arte flamenco" a càrrec de Juan de Dios Ramírez Heredia i, finalment, una tertúlia amb el tema "La cultura gitana: reptes de futur" amb la intervenció del psicopedagog Domingo Jiménez, el sociòleg Nicolàs Jiménez, el músic Erik Marchand i el periodista Sebastián Porras, amb moderació del periodista Albert Garrido. Cal fer esment, finalment, de la classe magistral que sobre la dansa índia impartirà el dia 21 d'octubre Madhavi Mudgal. ■

Resultats de les competicions del XVII Festival Internacional de Música de Cantonigròs

En les diverses competicions de cors i dansa que aplega el Festival Internacional de Música de Cantonigròs, celebrat entre els dies 15 i 18 del passat juliol en la seva 17a edició, van resultar guanyadores les formacions següents.

En la categoria de cors mixtos (d'un màxim de 60 cantaires), va obtenir la màxima puntuació el Norges Ungdomskor de Noruega, mentre que van obtenir el segon i tercer lloc la Coral Polifónica de Carabobo de Veneçuela i el Collegium Cantorum de Polònia. En la modalitat de cors infantils (d'un màxim de 60 cantaires), el Children's Choir TV-Radio of St. Petersburg de Rússia, amb el Cantilena Choir de Moldàvia i el Fazekas Children's Choir d'Hongria en segon i tercer lloc. En la categoria de cors femenins també va resultar amb màxima puntuació el Norges Ungdomskor, i hi obtingueren el segon i tercer lloc Ad Libitum Choir d'Hongria i el Children's Choir TV-Radio of St. Petersburg de Rússia, respectivament.

En la competició dedicada a cors mixtos, masculins i femenins (d'un màxim de 60 cantaires), va resultar amb la màxima puntuació el Sempre-Balanssi de Finlàndia; el segon i el tercer lloc van ser per al cor rus i noruec abans esmentats. Finalment, en la modalitat de grups de danses (d'un màxim de 35 components), van aconseguir els tres primers llocs: l'Oravan d'Eslovàquia, el Likisme de Letònia i el Dance Group Sider Voivoda de Bulgària. ■

Gira del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana a Guatemala

Dos concerts (emmarcats en el Festival Internacional de Música 99) van confegir la petita gira que el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, amb el seu titular, Jordi Casas Bayer, va realitzar el passat agost a Guatemala, convidats per l'Institut Guatemalteco de Cultura Hispànica.

El 11 d'agost va tenir lloc la primera actuació amb l'Orquestra Clàssica de Guatemala, a l'Auditorium Juan Bautista Gutiérrez de la Universidad Francisco Marroquín de la capital del país. En la primera part, dirigida per Jordi Casas, es van interpretar la *Missa Brevis K. 140 "Pastoral"* (amb Maite Estrada, soprano; Marta Rodrigo, contralt; Lluís Arguijo, tenor, i Esteve Gascón, baix, com a solistes) i *Missa Brevis KV 220 "Spatzen"* de Mozart (amb els solistes Cristina Sebastián, soprano; Neus Pi, contralt; David Alegret, tenor, i Ramon Rius, baix). En la segona part, dirigida pel titular de l'orquestra, Ricardo del Carmen, es va oferir l'*Ave Verum Corpus*, K.

618 de Mozart i el *Gloria* de Vivaldi, amb les sopranos Anna Moreno Lasalle i Natalia Casasús i els contralts Mariona Castellar i Toni Gubau com a solistes.

El 13 d'agost al Centro Cultural Miguel Ángel Asturias de la capital, i amb la formació orquestral ja esmentada, Jordi Casas va dirigir els fragments corals del *Magnificat en Re major* de Bach i dos passatges del *Requiem* de Mozart. En la segona part, Ricardo del Carmen va dirigir passatges de *Lohengrin* de Wagner, *Il trovatore* i *Nabucco* de Verdi i *El Messies* de Händel. El pianista acompanyant del Cor de Cambra, Jordi Armengol, va acompanyar el cor en les obres *Carnevale di Venezia* de Rossini i *Vier zigeunere Lieder* de Brahms.

La presència a Guatemala del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, que és patrocinat per Fundació Caixa Catalunya, ha estat molt celebrada en aquest país, tant pel públic com la crítica musical. ■

El Cicle de Tardor del Vendrell dedica quatre concerts a la guitarra i compta amb l'actuació de David Russell

L'Auditori Pau Casals del Vendrell dedica quatre dels seus nou concerts, que configuren el Cicle de Tardor d'enguany, a la guitarra. Així, Max Sunyer actua aquest 9 d'octubre, a les 22 h, mentre que el dia 24 ho farà el duet de guitarres Ràfols-Rodríguez, amb obres de Lawes, Bach, Granados i Albéniz. El 14 de novembre actuarà Gerardo Arriaga, amb obres de Ponce, Llobet, Pujol i R. i E. Sainz de la Maza. Clou aquest petit cicle el guitarrista David Russell, un dels intèrprets més destacats d'aquest instrument a Europa, amb obres de Giuliani, Loillet, Maxwell Davies, Mompou i melodies tradicionals. La cita és el 28 d'octubre. Aquests tres darrers concerts són a les 12 h.

El cicle el va encetar l'orquestra infantil Cametara XXI, amb obres de Purcell, Vivaldi i Genzmer, el passat 10 de setembre. Aquest 2 d'octubre actua l'Orquestra Filharmònica de la Universitat de València, dirigida per Cristóbal Soler, oferint obres d'Esplà, Händel i Copland. El 16 d'octubre té el seu torn el jazz amb l'Ignasi Terraza Trio (Ignasi Terraza, piano; Oriol Bordas, bateria, i Manel Álvarez, contrabaix). Aquests dos concerts són a les 22 h.

Continua l'oferta el 21 de novembre, a les 12 h, amb el Concert de Santa Cecília amb les formacions corals El Petit Estel, Cor Joves Veus i Cor Orfeó Parroquial del Vendrell. Finalment, el 19 de desembre, també a les 12 h, clourà el Cicle de Tardor el Quartet Pau Casals -Abel Tomàs, violí; Vera Martínez, violí; Andoni Mercero, viola, i Arnau Tomàs, violoncel·-l-, amb obres d'Stravinsky, Mozart i Brahms.

Rècord d'assistència de públic al Festival Pau Casals

D'altra banda, la darrera edició (la 19a) del Festival Internacional de Música Pau Casals del Vendrell va tenir un total de 3.256 assistents als 11 concerts programats. Aquesta xifra és la més alta registrada fins ara, en superar els 2.300 assistents de l'any 1989 en 7 concerts, i els 3.227 de l'any passat (Any Pau Casals i de la Pau).

La mitjana de públic ha estat de 300 persones per concert, tot destacant-ne els concerts de Jordi Savall i el del Cor de la Ràdio de Praga i l'Orquestra de Cambra Martinu.

El Festival va tenir lloc entre els dies 10 de juliol i 21 d'agost a l'Auditori Pau Casals del Vendrell. ■

TANGENTS

Els festivals d'òpera

És sabut que el noranta per cent de la programació de teatres d'òpera convencionals es nodreix dels mateixos 120 títols operístics. La repetició ha esdevingut una roda limitada que té les seves variants en els diversos intèrprets i en les distintes posades en escena dels mateixos títols. El mateix Liceu, que sembla que en la seva temporada de reinauguració proposa títols no habituals (*El cas Makropoulos*, *Beatrice di Tenda*) no s'escapa d'aquesta llei dels 120 —aquests dos títols són comuns als altres teatres—, realment, com a única òpera no freqüent presenta, i n'és ben peculiar la raó, *Sly* de Wolf-Ferrari.

He volgut esbrinar si en els nombrosos festivals d'òpera europeus que van de maig a setembre, la tendència és la mateixa. He respirat un xic, com a mínim no és tan acusada: es representen només 53 títols de la famosa llista de 120. La resta són més infreqüents. És clar que hi ha festivals que aposten sempre per la innovació —Aldeburgh, Almeida, Wexford, Innsbruck, Ambronay, Martina Franca—, sigui rescatant òperes oblidades, sigui estrenant-ne. A canvi d'altres que només donen òperes populars, com *Orange*, *Munic*, *Wiesbaden* o *Verona*.

A mi em tenen el cor robat els petits festivals, com *Eisens-tadt*, que estan dedicats a un compositor, Haydn. O *Göttingen* i *Halle*, que ho estan a *Händel*. O el de *Drottingholm*, que se cenneix a òperes compostes en el moment de construcció del teatre (fa un parell d'anys hi van fer *Una cosa rara* de Martín i Soler).

Tornant als d'enguany veiem com els gran noms de l'òpera continuen dominant: Mozart, present a 23 festivals amb 9 títols diferents, s'endú la palma; el segueix de prop Verdi, en 20 festivals amb 10 títols. Després ja ve Wagner, amb 18 i 9 i, la sorpresa, *Händel*, amb 12 i 12 (els genis acaben surant). En programar *Alcina*, la passada temporada, ens vam posar ben bé a la moda.

Jordi Maluquer

Comença una nova temporada d'Òpera a Catalunya

Aquest 27 d'octubre comença a La Faràndula de Sabadell la 18a Temporada d'Òpera a Sabadell i el 12è Cicle d'Òpera a Catalunya amb *Maria Stuarda* de Donizetti. Aquest títol restarà a la ciutat vallesana els dies 29 i 31 i després es representarà a: Girona, el dia 4; Sant Cugat del Vallès, el dia 6; i a Reus, el 9 de novembre. Defensaran els rols principals: Hyejin Kim com a Maria Stuarda, Judith Borràs com a Elisabetta, Dalmau González com a Leicester, Celestino Varela com a Talbot, Àlex Sanmartí com a Cecil i Cristina Obregón com a Anna.

Sabadell acollirà el segon títol, *Orfeo ed Euridice* de Gluck, en versió de concert, els dies 26 i 28 de novembre, i Lleida el 30 de gener de 2000, amb Albert Montserrat en el paper d'Orfeo, Miki Mori com a Euridice i Cristina Obregón com a Amor.

L'any 2000 començarà amb el IX Concurs Eugenio Marco/IV Curs de Professionalització per a Joves Cantants, dels quals, un cop més, se seleccionaran els joves cantants que prepararan *Don Pasquale* de Donizetti, en el si de l'Escola d'Òpera de Sabadell. Els seleccionats la representaran el 4 de maig a La Faràndula, a banda de les representacions "oficials" d'aquest títol.

Els dies 1, 3 i 5 de març, s'estrenarà el tercer títol, *El ratpenat* de Johann Strauss (tot commemorant el centenari de la seva mort), que viatjarà a Sant Cugat del Vallès, el dia 10; Girona, el dia 12; i Reus, el dia 14. Malgorzata Zygmanski serà Rosalinde, Ramon Gener serà Gabriel von Eisenstein, Assumpta Mateu cantarà el rol d'Adele, Marisa Martins serà el Prinz Orlofsky, Lluís Sintès serà el Dr. Falke, Francisco Vas serà Alfred, Carles Ortiz el Dr. Blind, i Cristina Obregón serà Ida.

Clourà la temporada el *Don Pasquale* de Donizetti a La Faràndula de Sabadell els dies 3, 5 i 7 de maig; a Reus, el dia 9; a Girona, el dia 11; i a Sant Cugat del Vallès, el dia 13. El rol de Don

FOTO: X. GONDOLLEU

Malgorzata Zygmanski intervindrà a *El ratpenat*

Pasquale el defensarà Enric Serra, mentre que Assumpta Mateu assumirà el rol de Norina i Carles Cosías el d'Ernesto. Tots els repartiments reportats en aquest article podrien tenir alguna variació de darrera hora.

L'Orquestra Simfònica del Vallès és, des de la primera temporada d'ambdós cicles, la formació que suporta la part musical. Al capdavant estarà Federico García Vigil per a *Maria Stuarda* —amb la direcció escènica, escenogràfica i de vestuari d'Stefano Poda— i Albert Argudo per a la resta de títols, tots amb la direcció escènica de Pau Monterde.

Aquesta temporada operística és organitzada per l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell (que fundà i presideix Mirna Lacambra), i compta amb el patrocini del Departament de Cultura, la Fundació Banc de Sabadell, l'AJuntament de Sabadell i l'INAEM del Ministeri de Cultura, a més de la col·laboració de diverses empreses i de Catalunya Música. ■

Bryn Terfel, millor intèrpret de la temporada liceista

El Grup de Liceistes del 4t i 5è Pis va elegir per majoria el baríton gal·lès Bryn Terfel com el millor intèrpret de la darrera temporada 1998-99 del Gran Teatre del Liceu. ■

Corrigenda

Al número 177-178 (juliol-agost de 1999), a la pàgina 25 i a la crítica referent al *Requiem* de Mozart (concert celebrat al Palau de la Música el 8 de maig, dins el cicle Concerts Simfònics al Palau, i signada per M.P.) es diu que el director de l'Orfeó Català és Lluís Vila quan en realitat és Josep Vila. ■

Josep Quer als Estats Units

El contrabaixista català Josep Quer Agustí va participar en la Convenció Internacional de Contrabaixistes (organitzada per la International Society of Bassists) el passat juny a la Universitat d'Iowa, als Estats Units.

Aquesta trobada, que va reunir històries del contrabaix, com Barry Green, J. Marc Rollez, Klaus Trumpp, Bert Turetzky, David Walter, Paul Ellison, Diana Gannet i David Murray, va desenvolupar tot un ampli ventall d'activitats relacionades amb aquest instrument, a més de concerts, conferències tècniques, sessions psicològiques i terapèutiques, presentació de noves composicions i recuperació d'altres. Aquest fou el cas de Josep Quer, que va presentar dues obres del saba-dellenc Pere Valls (*Fantasia, Romanza i Tarantella*, i *Suite Andaluza*), una sardana de Joaquim Serra (*Remembrança*) i una obra d'ell mateix (*Irantzu*), en un concert que va oferir el passat 4 de juny, acompanyat al piano per Kenneth Griggs.

Les composicions d'aquest concert van tenir una excel·lent acollida i, encara que Josep Quer va ser l'únic espanyol en aquesta convenció, la presència europea va ser superior a la nord-americana, tot destacant-ne la participació de quintets, octets i un grup de més de setanta contrabaixistes. ■

Gira catalana de concerts del pianista Gyorgy Sebok

El pianista hongarès Gyorgy Sebok farà aquest mes d'octubre una gira de concerts per diversos indrets del país, que comença aquest dia 9 d'octubre, en un recital en solitari que tindrà lloc al Teatre Zorrilla de Badalona.

Posteriorment actuarà amb l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra en concerts que tindran lloc el dia 15 d'octubre a l'Auditori de Sant Cugat del Vallès, el dia 16 d'octubre a l'Auditori Nacional d'Andorra, en el marc del Festival Narciso Yepes, i finalment el dia 17 d'octubre al Centre Cultural "la Caixa" de Granollers.

Gyorgy Sebok, hongarès de naixement, va debutar en concert als onze anys d'edat i als catorze va ser dirigit pel gran director Ferenc Fricsay en la interpretació del *Concert núm. 1* de Beethoven. Va ingressar a l'Acadèmia Franz Liszt de Budapest, on va ser deixeble de composició de Zoltan Kodály. El 1946 va oferir el seu primer gran concert a Budapest dirigit per George Enescu.

El 1950 va aconseguir el Premi Internacional Berlín i el Premi d'Hongria. El 1957 es va establir a França i la seva carrera inicià un gir, caracteritzat per la projecció internacional, formant duets llegendaris amb János Starker i Arthur Grumiaux.

Gyorgy Sebok ha estat professor del violoncel·lista andorrà Lluís Claret i sovint ha impartit classes a casa nostra. ■

CONVOCATÒRIES

CURSOS DE L'ESCOLA DE PEDAGOGIA MUSICAL. MÈTODE IRENEU SEGARRA. Cursos d'hivern (d'octubre a juny) de formació per a mestres especialistes i professors de música a Educació Infantil, Primària, Secundària i escoles de música i conservatoris. També cursos d'informàtica musical i de gestió d'escoles de música. El professorat és compost per Santi Riera (director pedagògic de l'escola i dels cursos), Josep Baucells, Tura Baucells, Josep Cortés, Lluís Cussó, Joaquim Garrigosa, Núria Lluveras, Joaquim Miranda, M. Antònia Pujol, Elvira Querol, Neus Simon i Eulàlia Tarroja. Informació: Escola de Pedagogia Musical. Mn. Angel Rodamilans, 130, baixos. 08222 Terrassa. Tel.: 93.783.79.72. Fax: 93.786.06.02. E-mail: epm@bcn.servicom.es. Internet: <http://epm.interspeed.net>.

BRAHMS EL PROGRESSIU: LA MÚSICA A LES PORTES DEL CANVI DE SEGLE (CURS MONOGRÀFIC). Del 16 d'octubre a l'11 de desembre (nou sessions), aquest curs és organitzat pel Servei de Música de la Fundació "la Caixa" i és compost de classes, sessions d'anàlisi, audicions comentades, tertúlies i audicions a la Mediateca. La part teòrica és impartida per David Brodbeck, Robert Bailey, Benet Casabancas, Jonathan Dunsby, Víctor Estapé, Walter Frisch, Virginia Hancock, Timothy L. Jackson, Michel Musgrave, Robert Pascall, James Webster i Christopher Winkle. Oferiran els concerts el pianista Joan Rubínat, el quartet de corda Manderling Quartet i el Trio Vilà-Campos-Cano (violí, violoncel i piano). Informació: Centre Cultural Fundació "la Caixa". Pg. Sant Joan, 108. 08037 Barcelona. De dimarts a dissabtes d'11 a 20 h. Tel.: 93.458.89.07. Fax: 93.459.06.62. Internet: <http://www.fundacio.lacaixa.es>. E-mail: info.fundacio@lacaixa.es.

20è PREMI FREDERIC MOMPOU 1999. CONCURS DE Joves Compositors. Convocat per Joves Compositors de Barcelona, hi poden participar tots els compositors espanyols i estrangers residents a l'Estat d'edat no superior als 35 anys el dia 31 de desembre de 1999. Les obres han de ser inèdites, d'estil lliure per a una formació de quintet amb piano, subdividides o no, i d'una durada aproximada entre vuit i quinze mi-

nuts. El premi consisteix en una recompensa de 350.000 pessetes, l'edició de la partitura per l'editorial Boileau i l'estrena de l'obra en un dels concerts de JJMM de Barcelona. Si el jurat ho considera oportú, es podrà atorgar un segon premi de 150.000 pessetes. La data límit de presentació d'originals és el dia 29 d'octubre. Informació: JJMM de Barcelona. Pau Claris, 139, 4t 1a. 08009 Barcelona. Tel.: 93.215.36.57/215.29.18. Fax: 93.487.29.70. E-mail: jmb.bcn@suport.org. Internet: <http://www.teleline.es/personal/jmb.bcn>.

PREMI SGAE DE SARDANES 1999. Convocat conjuntament amb la Fundació Autor, hi poden participar tots els compositors sòcis de l'SGAE (tret dels membres de la Junta Directiva i personal treballador de l'entitat, i el guanyador de la darrera edició) amb un màxim de dues obres, originals, inèdites i mai no premiades, estrenades o interpretades públicament. L'obra ha de presentar-se en exemplar únic, en partitura d'instrumentació per a cobla d'onze instruments, amb les partitelles corresponents. Cal que hi figuri una reducció a dos o tres pentagrames. S'atorgarà un premi de 400.000 pessetes i dos accessits de 100.000 pessetes cadascun. La data límit de recepció d'obres és el dia 31 d'octubre. Informació: SGAE Catalunya. Pg. Colom, 6. 08002 Barcelona. Tel.: 93.268.90.00. Fax: 93.268.90.01.

BEQUES MUSICALS DE LA FUNDACIÓ UNIVERSITÀRIA AGUSTÍ PEDRO I PONS. Destinades (entre d'altres) a titulats superiors en música que hagin cursat els estudis als conservatoris del Liceu o el Municipal de Barcelona per realitzar estudis de postgrau. S'atorgaran dues beques d'1.500.000 de pessetes per a un alumne de cada centre. El període d'inscripció és de l'1 al 29 d'aquest octubre. També es convoca una única beca d'1.000.000 de pessetes per a l'adquisició d'instrumental, i a la qual poden optar els conservatoris abans esmentats, juntament amb diverses facultats de la Universitat de Barcelona. Per a més informació i documentació que cal aportar: Fundació Universitària Agustí Pedro i Pons. Secretaria. Tel. i fax: 93.403.53.53 (de dilluns a divendres, de 10 a 14 hores).

Xavier Montsalvatge va rebre la Medalla d'Or de Catalunya

En un acte que va tenir lloc el passat 6 de setembre al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat, el compositor Xavier Montsalvatge va rebre la Medalla d'Or de Catalunya, a proposta del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

En l'acte, presidit per Jordi Pujol, hom comptà amb l'aportació del doctor Francesc Bonastre, que va pronunciar un discurs en el qual va ponderar les virtuts de l'obra creativa de Xavier Montsalvatge, tot destacant-ne la mediterraneïtat i catalanitat i també el rigor, en un recorregut iniciat ja abans de la guerra civil.

Per la seva part, el compositor va regrejar en termes molt afectius la distinció, i finalment el president Pujol va celebrar que el mateix compositor li hagués manifestat que sentia una profunda emoció pel reconeixement de què era objecte. Jordi Pujol va apel·lar al fet que Montsalvatge és un referent pel que fa a la realització d'una obra creativa important i que un país com el nostre necessita aquests referents de qualitat i d'alt nivell.

Al final, l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra, dirigida per Gerard Claret, va interpretar dues obres del compositor, *Concertino 1 + 13* i *Postals il·luminades*.

Comença la temporada Avuimúsica

Un concert a càrrec de l'Slovenski Kvintet Trobil dedicat a música eslovena d'ara inicia el proper dia 21 d'octubre la tercera temporada del cicle Avuimúsica promoguda per l'Associació Catalana de Compositors. En el seu concert, que tindrà lloc a la Sala d'Actes de l'SGAE, el Quintet de Metall d'Eslovènia interpretarà obres de Moenik, Fegus, Habe, Krek, Gregor i Strmenik, i també de Benigno Díaz i Teresa Borràs.

La Sala Polivalent de l'Auditori serà l'escenari del segon, a càrrec de la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona, que oferirà un concert amb obres de Joan Lluís Moraleda, Taverna-Bech, Josep Lluís Guzmán, Concepció Ramió i Manuel Oltra.

El violinista Àngel Jesús García interpretarà el tercer concert, que tindrà lloc a la mateixa Sala Polivalent, amb obres de Rodolfo Halffter, Cristóbal Halffter, Xavier Turull, Joan Guinjoan, Robert Gerhard i Jordi Cervelló. Serà el dia 4 de novembre.

Finalment, el 25 del mateix mes se celebrarà un concert a càrrec del Trio Kandinsky (Manuel Porta, Amparo Lacruz i Emili Brugalla), amb el violista Francesc Gaya amb un programa integrat per obres de Llorenç Balsach, Agustí Charles, Alfred Schittke, Isang Yung i Joan Guinjoan. ■

Montpeller, any 2000

Per JORDI MALUQUER

Com cada any, la veïna Montpeller ens proposa les seves gales més temptadores per incitar-nos a la visita de la seva temporada d'òpera, tot rescaballant-se, amb el notable flux invers aconseguit pel que ells en diuen Languedoc-Roussillon i Midi-Pyrénées, de la seducció que exercia la convocatòria del nostre Liceu quan lluitava en la seva seu. Un director de l'Òpera de Tolosa de Llenguadoc, que és director d'escena, em va arribar a dir amb remarcable sentit de l'humor: "A veure si el Liceu em deixa dirigir una òpera, ja que aleshores sí que els tolosencs es creuran que sóc realment bo." Broma a part, no hauria estat cap bestiesa, ja que París i moltes capitals europees han gaudit de les seves diverses posades en escena de la tetralogia wagneriana, o d'uns excel·lents *Thais* o *Vespres sicilianes* que també he pogut veure.

La temporada s'inaugura el 13 d'octubre a la petita Opéra-Comédie amb una obra d'Heitor Villa-Lobos, *Magdalena*, sobre l'exploració dels indis de les mines de maragdes i el seu procés d'evangelització paral·lel. Continua el 7, 9, 11 i 14 de novembre amb un *Evgeni Onegin*, precisament en posada en escena de l'actual director de l'Opéra de Tolosa de Llenguadoc, Nicolas Joël, i la direcció musical del titular de l'Opéra de Montpeller, Friedemann Layer; el 24 i 26 de desembre i el 2, 4 i 6 de gener presenten una visió d'Alain Marcel, traslladada als anys cinquanta, de *La vie parisienne* d'Offenbach, que així governa el pas operístic del mil·lenni.

L'oferta de l'Opéra-Comédie inclou també, el 20 de gener, una sessió amb l'oratori d'Alessandro Scarlatti *Sedecia, Re di Gerusalemme* que és interpretat pel contratenor Gérard Lesne i el grup Il Seminario Musicale. Per al mes de març —dies 3, 5, 7 i 11— s'ofereix, en francès, *Le Trouvère*, la cèlebre

òpera verdiana amb l'aliçient de dues meridionals, Isabelle Vernet i Sylvie Brunet, en els rols de Leonora i Azucena. El gran baríton François Le Roux protagonitza una òpera de Marcel Landowski, *Le Fou*, sobre el científic que descobreix "la bomba" i no vol lliurar-ne el secret. Les representacions són el 12, 14 i 16 d'abril. Les Talens Lyriques, dirigits pel magnífic Cristophe Rousset, representen el 10, 12 i 14 de maig *Serse* de Händel. El 13 d'abril haurà preparat el clima händelià l'oratori en tres actes *Theodora*, a l'església de Notre Dame des Tables.

Als barcelonins que els hagi agradat *El cas Makropoulos* de Janáček, que pel novembre s'haurà representat al nostre Liceu, el 4, 6 i 8 de juny podran comparar-lo amb una altra versió, amb un altre repartiment escènic: el del veterà Pierre Médecin, amb Lisbeth Baslev en el rol d'Emilia Marty.

A l'Opéra Berlioz, la sala gran, només hi representen dues òperes: *La fanciulla del West* (amb Bàrbara Daniels, Jean-Philippe Laffont i Fabio Armiliato, en una producció escènica de Giancarlo del Mónaco), el 16, 18 i 20 de febrer, i *Maria La O*, una bonica sarsuela cubana d'Ernesto Lecuona amb solistes, cors i orquestra del Gran Teatre de l'Havana. Enguany, del gran escenari, a part dels concerts simfònics de l'Orquestra Filharmònica, se n'han apoderat les companyies de dansa en un any de programació extraordinària. D'octubre a abril, en diversos indrets, desfilen 12 companyies.

A l'Opéra Berlioz actuen el 26 d'octubre Mathilde Monnier, el 14 i 15 de desembre Antonio Gades amb el seu *Fuenteovejuna*, el 14 de març Dominique Bagouet i el 22 de març la Batsheva Dance Company d'Ohad Naharin.

En resum, que l'equip que dirigeix Henri Maier continua fent màgia i aconseguint sempre amb les seves temporades eclèctiques una gran assistència de públic.

XIII FESTIVAL CASTELL DE PERALADA

El Festival va ser una gran festa

Per JAUME COMELLAS

Si entenem el terme "festival" en el sentit més exactament etimològic de festa, o de gran festa, com ho defineix el diccionari normatiu de l'Institut d'Estudis Catalans, podem assenyalar que, en conjunt, el Festival de Peralada ha complert amb una gran exactitud amb el seu més genuí i essencial contingut definitori al·ludit.

En el cas que ens ocupa es tracta sobretot d'una festa de la cultura musical i del ballet. Un festival no és, doncs, en principi, un laboratori experimental, sinó la manifestació més exultant dels processos creatius, en el seu estat més evident; o sigui espectacular; o sigui amb capacitat per fornir un goig ple de caràcter hedonístic, tanmateix en l'àmbit de la gran cultura.

Una altra cosa és que aquesta dimensió festiva al·ludida suara, no pugui incloure també l'atenció vers aspectes compromesos o arriscats formalment i fins i tot en un cert sentit hi pugui tenir un cert compromís d'arrel diguem-ne moral. Però en tot cas, no és la seva funció més genuïna.

L'arrencada ja va oferir excel·lències importants. Certament que hom ha jugat molt sobre segur. Una gran orquestra europea amb una de les batutes més cotitzades internacionalment i a més un programa de gran atractiu, una companyia de ballet prestigiosa i l'aplec de tres rellevants figures de la lírica amb un bon suport instrumental, constituïen tres apostes de risc mínim.

(ARXIU)

Joan Pons

El factor sorpresa, sempre un al·licient afegit a tota manifestació artística, era gairebé nul, tal com es va confirmar.

Per ordre de realització, el concert de la Philharmonia Orchestra amb Lorin Maazel va servir per mostrar com, fins i tot amb una tasca de preparació més aviat escassa, la trobada entre una formació d'ofici transcendent i un director genial pot oferir resultats sobretot brillants. Encara que, per descomptat, ni molt menys

transcendents en tot el conjunt de la manifestació. Així, vam observar una sorprenent corda sorda a la *Setena* de Beethoven, ignorem per quines causes. Unes causes que van més enllà, creiem, del fet que la corda de la Philharmonia és molt més europea que americana; o sigui més compacta i amb gruix que particularment brillant. I tanmateix aquesta mateixa simfonia, sobretot a partir dels seus dos darrers moviments, ens va permetre gaudir de

passatges sublims. Passatges autènticament grandiosos, pinzellades mestrioses pròpies de la conjunció d'un geni com Maazel i d'una formació de la categoria de l'anglesa.

El festival Strauss que cobrí la segona part amb el poema simfònic *Don Joan* i una suite de *Rosenkavalier* va contenir amb més continuïtat i fermesa el pols d'una interpretació gran. Les característiques tan rotundament expressives de l'obra de Richard Strauss van permetre crear un tot molt més compacte i probablement més elaborat que en la primera part.

Amb la Companyia Nacional de Danza es va viure un dels moments amb tota probabilitat més intrínsecament creatius del Festival. Aquesta formació que dirigeix Nacho Duato posseeix una categoria privilegiada que fa de cadascun dels seus treballs una manifestació d'altíssim nivell. Seguint el model de format mitjà, amb menys de vint components, conrea un tipus de ballet que juga de forma intel·ligent i hàbil amb un minimalisme objectiu —mitjans mínims i resultats màxims—, de caràcter ascètic, en què mai no es cau en la temptació de l'excés i de la concessió.

Comptant amb l'atot segur d'un cos de ball format totalment per autèntics virtuoses, Duato explota en les seves coreografies aquesta dimensió virtuositica centrant-les gairebé sempre en conjunts cambrístics —passos a dos o a tres—, i donant un pes molt escàs als passatges corals. És un tret

XIII FESTIVAL CASTELL DE PERALADA

que es va fer molt evident en les dues coreografies pròpies que va presentar a Peralada i també en la inicial signada per Patrick de Bana. Es tracta d'una constatació que exposem per la seva evidència i que al mateix temps serveix per obrir el ventall de consideracions sobre l'essència —amb tot el bo i l'altre— del conjunt de l'obra d'aquest creador.

El programa va ser obert per *Kelmady*, tal com s'ha apuntat amb coreografia de Patrick de Bana. Confegida sobre música tradicional àrab, de caràcter molt repetitiu, els trets al·ludits ascètics es van posar especialment a prova; com també s'hi va posar l'excel·lent qualitat de la ballarina Yoko Taira, l'actuació de la qual va impressionar.

Without Words, de Nacho Duato, és construïda damunt música de Franz Schubert. La dimensió més convencionalment edulcorada i intimista que tràgica de la partitura ha permès bastir una coreografia elegantíssima, centrada en quatre parelles de ballarins, d'un gran rigor i precisió i d'una bellesa profunda i penetrant.

La coreografia més espectacular va ser la titulada *Gavines i dragons*, en realitat la conjunció de dues anteriors, *Jardí tancat* (1983) i *Arenal* (1988), construïdes sobre partitures de Maria del Mar Bonet. La lluminositat mediterrània de la partitura i la seva vigor tímbrica i colorística permeten a Nacho Duato construir una coreografia d'una exultant brillantor; energètica però rigorosa, exultant però continguda, cromàtica però matisada, sensual però ascètica. En definitiva, un prodigi d'e-

quilibrí, poesia, encant i talent. La resposta del públic va ser èpica. No es podia esdevenir altrament.

El menorquí Joan Pons, el malagueny Carlos Álvarez i l'aragonès Carlos Chausson són tres de les figures de la lírica espanyola amb més projecció internacional. La seva trobada damunt un escenari per primera vegada, per força havia de concitar expectació. Malgrat que el repertori operístic per a baríton no ofereix tants moments "forts" com per a tenor i fins i tot per a soprano, sí que conté moments d'una considerable grandesa com per justificar aquest intent.

I, és clar, els tres artistes van saber sadollar totes les expectatives. Actuant en solitari amb àries molt conegudes, i també en duos, van anar deixant el seu cabal de classe, d'ofici, de domini de partitures i de l'escena.

Per a la història més estrictament musical quedaran moments com l'excel·lent "Vous que faites l'endormi" de *Faust* cantat per Carlos Chausson, una memorable versió del "Largo al factotum" d'*Il barbiere di Siviglia* a càrrec de Carlos Álvarez i un impressionant "Credo in un Dio crudel" d'*Othello* a càrrec de Joan Pons. I un duo de *Falstaff* (primera escena del segon acte), amb Joan Pons i Carlos Álvarez, en el qual la suma de facultats vocals i histriòniques privilegiades van donar com a resultat una versió absolutament inoblidable.

Per la seva part, l'OBC dirigida per Mathias Aeschbacher va esdevenir un col·laborador molt satisfactori, en una tasca eficient, servint molt bé els objectius propis de la seva funció "al servei de..."

Carlos Chausson

De Mozart a Sisa

Per JORDI MALUQUER

Bé que vaig poder assistir al concert inaugural amb la Philharmonia Orchestra dirigida per Lorin Maazel —quina suite del *Cavaller de la rosa!*— i a la magnífica, personal i poètica versió d'*El clave ben temperat* a càrrec d'Eulàlia Solé, centraré com sempre la meua visió del Festival de Peralada en les obres escènico-musicals que ens va oferir. Si més no, són muntatges que circularan més o menys lligats al nom de Peralada.

Così fan tutte

Amb la representació d'aquesta coproducció del Piccolo Teatro di Milano i del Teatro d'Europa vam tenir l'oportunitat de copsar la darrera lliçó magistral de Giorgio Strehler, que l'havia deixat gairebé enllestida abans de morir. La lliçó es pot destriar en una sèrie d'aspectes. Primerament, el respecte a la música. L'acció no comença fins que l'obertura ha acabat. N'haurien de prendre bona nota tants directors d'escena musi-

calment analfabets que s'apressen per deixar la seva petja intervenint amb accions normalment inútils i sobrerres mentre sona el pròleg musical. Un teatre d'òpera seriós hauria de refusar tota producció que no respecti aquest punt.

En segon lloc, l'actuació escènica notable d'una companyia de bons actors i cantants que ens feia creïble la història malgrat certes contradiccions entre text i imatge (per exemple quan es parla de bigotis i no en porten o s'al·ludeix a un color de cabell que està canviat).

I en tercer lloc, una escenografia i vestuaris de la gairebé llegendària parella Frigerio-Squarciapino, respectuosos de l'època, que fan lliscar l'acció de manera molt fluida. Ion Marin —un dels acreditats en Rossini i Mozart— va dirigir una correcta formació italiana, l'Orquestra Simfònica Giuseppe Verdi di Milano.

Entre els cantants van destacar la Fiordiligi de Fiorella Burato —una interessant *Traviata* a Leipzig— (excel·lent en l'ària "Ah!, lo veggio" i discreta a "Come scoglio") i Mark

XIII FESTIVAL CASTELL DE PERALADA

Milhofer, que va cantar el rol de Fernando amb molt bon gust. La veterania d'Alexander Malta —per al meu gust massa tronat de vestuari per a un home benestant— va satisfer el que s'espera de Don Alfonso. La resta, discrets, amb l'encert escènic de no presentar, com és habitual, una Despina quasi prematura sinó una serventa experimentada, un punt ja "de tornada".

Il teatro alla moda

Benedetto Marcello va publicar fa dos-cents setanta-nou anys un text en què ironitza sobre el món que envolta l'òpera, notablement vigent. No sé si el fet de constatar aquesta vigència té prou força com per muntar un espectacle. En tot cas, no ho vam poder comprovar. L'acústica de l'Església del Carme, on es va representar, va fer que gairebé no entenguéssim res del que deia Fernando Guillén, que duia el fil del discurs. D'altra banda, anava fantàsticament caracteritzat, talment Joseph Haydn en persona.

A sobre de la mala acústica, la visibilitat era dolenta —un escenari massa baix per a una sala plana—; els seients, estrets (les cadires enganxades l'una a l'altra) i incòmodes; i la calor, sufocant. En tot cas, quan cantaven sí que se sentien i vam poder valorar la bona veu de la soprano Núria Rial. El conjunt de corda em va semblar poc preparat. Sé que hi havia molt d'esforç i molt de treball darrere d'aquest espectacle. Caldrà donar-li l'oportunitat d'una sala petita, còmoda i amb bona acústica. Ho mereixen el crèdit anticipat que tenia la versió d'Agustí Fancelli i la direcció escènica de Rosa Novell.

FOTO: S. ROCK (ARXIU)

Roberto Alagna

Carmen

Carmen té tanta força que ho suporta tot. Reix a versions barroeres, a la simplificació de Peter Brook i sabem que també ho faria a la presumida iconoclàstia de Calixto Bieito. I així va ser. La iconoclàstia va atacar una sèrie d'elements formals, com convertir els soldats de caserna en legionaris, dur l'acció a temps present i convertir els antics *bohémien*s en revenedors de cotxes i contrabandistes de droga. Va ometre la desfiliada de les quadrilles abans de l'escena final —va ser un dels encerts plàstics— i la va convertir en un públic que mirava. Tot això és pot digerir més o menys, però el fet més discutible és que converteix Carmen quasi en una prostituta, mentre que en el text queda clar que és una dona lliure, que ha estimat molts homes però que no simultanieja mai dos amors i que es deixa matar per conservar la seva llibertat. En canvi, quan un director d'escena ha de demostrar que sap crear el clima i fer l'escena interessant —com és el cas de l'escena final de Carmen i Don José—, resulta que Bieito no se'n va sortir i va quedar anodina i sense força.

La Carmen anunciada, Anna-Caterina Antonacci (estava malament de veu; li vaig sentir una insatisfactòria Donna Elvira en el *Don Giovanni* que van retransmetre en directe el passat 20 de juny des del Theater an der Wien), va ser substituïda, amb bon criteri, per la que feia el segon repartiment i tenia ben assumida l'acció escènica. Annie Vavrille va fer una Carmen passadora, amb bonica veu, molt de gust i actuant molt bé. Va rebre una xiulada enorme i no sé si li van fer pagar la substitució no prou ben anunciada de la ja famosa Antonacci o és que els nostres afeccionats més expressius enyoren encara la Carmen de l'Obraztsova, d'una força i una potència notables (tant és així que al Liceu van arribar a xiular tota una Ewing!). També van xiular el director Gianandrea Noseda, que havia fet una versió estimable amb l'Orquestra de Cadaqués. Com que no duia el frac de rigor, per a mi que el van confondre, d'entrada, amb el director d'escena, que, quan després va sortir, va ser igualment esbroncat.

L'estrella de la nit va ser Angela Gheorghiu, que amb una veu voluminosa i

esplèndida va brodar el personatge de Micaela. Es pot dir que és la millor Micaela que he sentit. Roberto Alagna —especialista en *Traviates* i *Bohèmes*— s'estrenava en el paper de Don José. I, a part d'alguna petita calada en els aguts, tot fa presumir que el farà seu.

Colors

Com molt bé deia Imma Merino al diari "El Punt", cal vigilar de posar l'accent a la primera o, en anglès, perquè el protagonista d'aquesta obra, el robot Dimitri, parla moltes llengües, però tot ho va recitar —amb la veu de Sisa— en castellà excepte un "Bona nit" en la salutació inicial. Si fos un crític francès d'aquests que tot ho tipifiquen i en fan una qüestió racial —recordo "L'Express", que parlant de Raimon deia: "*Ce jeune taureau noir avec la voix âpre comme une paella que chante en catalan parce que Franco parle castillan*"— diria que com que Mariscal és valencià ha fet una paella en la qual no predomina res: ni la dansa, ni la música, ni l'actuació. Excepte que hi ha molt d'arròs, en aquest cas de dibuixos i dissenys del mateix Mariscal. Ja van advertir que era un espectacle per polir —Mariscal mateix va dir que era un "*diamant en brut*"—, cosa que accepto, però caldria preguntar l'opinió als qui van pagar l'entrada. Hi ha moments esplèndids: la dansa dels grisos, l'esclat del groc, certes ingenuïtats discursives —algunes de primer d'ESO, em deia una il·lustrada acompanyant—, la banda musical i la simpatia del robot. Però hi ha premiositat i també cansament produït per la veu entretallada del narrador. Un espectacle, però —pel que diuen— que recorrerà mig món i que, evidentment, és innovador.

La línia coherent d'un festival pluridisciplinari

Per LLUÍS TRULLÉN

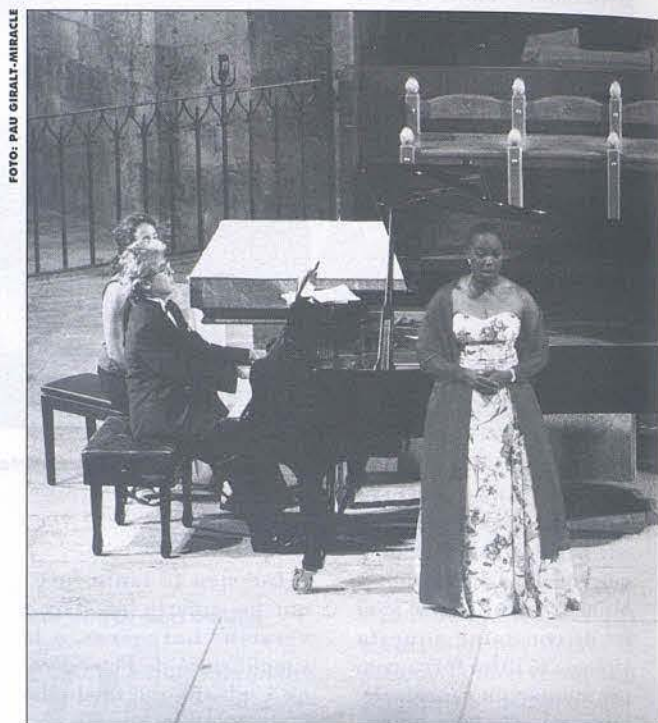
Durant les darres edicions del Festival Internacional de Música de Torroella de Montgrí ve consolidant-se la tendència cap a una pluridisciplinarietat en què la diversitat de propostes conflueixen en una programació que any rere any obre noves portes a gèneres que s'escapen d'una línia netament clàssica. El Festival, i tot el que envolta la intensíssima activitat que marca l'estiu a Torroella (cursos de música impartits per solistes que gaudeixen de reconegut prestigi internacional, recitals de joves intèrprets, concerts a l'aire lliure en diversos punts de la població, projecció de pel·lícules sobre temes operístics...) transforma la població empordanesa durant els mesos de juliol i agost en un centre on es viu una intensíssima activitat musical complementada i reafirmada amb un èxit de públic que un any més ha estat absolut.

El Festival ha seguit apostant per uns noms propis que any rere any semblen assolir la funció de pilars sobre els quals recolza la programació clàssica dels concerts. En primer lloc cal referir-nos a Jaume Aragall; com sempre que canta a Torroella, es produeix un fet prou conegut per tots els "aragallistes". La seva veu lloada en tantes i tantes ocasions ve acompanyada per un cant que constantment inspira una seguretat absoluta, amb un sentit líric en què la distensió i alhora sublimitat conflueixen per atorgar-nos versions memorables de ca-

dascuna de les peces que configuren el programa que selecciona. Aragall cantava per primera ocasió en solitari a Torroella, en el marc d'una església com la de Sant Genís que enguany gaudeix d'aire condicionat. El programa establert per a l'ocasió —i que el mateix tenor ens va explicar després del concert que es convertiria en les línies generals del recital que oferirà aquest mes d'octubre al Gran Teatre del Liceu— venia configurat per cançons italianes de Bellini, Donizetti, Di Capua, Tosti i Puccini, entre d'altres autors. La pulcritud de la seva mitja veu, la lluminositat dels seus aguts, l'expressió que va atorgar a melodies prou conegudes com *Matinata* o *La Serenata* de Tosti, el cant netament operístic de "Sole e amore" —peça lírica tan vinculada a *La Bohème*— o a un meravellós "Addio fiorito asil" —l'única ària que va incloure dins el recital— van marcar un concert inoblidable en el qual cal aplaudir de la mateixa manera el treball de la pianista Amparo García, que un any més va emparar amb el seu talent la veu d'un Aragall sublim.

I qui novament va actuar a Torroella va ser el mestre Joaquín Achúcarro en un programa monogràficament dedicat a Chopin, de qui enguany es commemora el cent cinquanta aniversari de la seva mort.

La celeberrima *Sonata* núm. 3, estudis, nocturns, scherzi, poloneses, preludis, valsos, la barcarola o la fantasia-impromptu conflueixen en un programa marcat per la qualitat interpretativa que sempre

Barbara Hendricks

ha caracteritzat els recitals de l'extraordinari pianista. En el Chopin d'Achúcarro es combinen la pulcritud de *legato* indispensable en els nocturns, la tècnica notabilíssima que repercuteix en sonoritats impetuoses i brillants —com en l'*Scherzo* núm. 3, com en el pasatge central de la *Polonesa* op. 53 amb les seves octaves o com en el majestuós darrer moviment de la *Sonata* núm. 3—, el sentit romàntic en l'expressió tan característica de la barcarola o en els valsos, tot atorgant un sentit constantment equilibrat i romàntic a les interpretacions. Novament va ser una classe magistral d'interpretació pianística, la que Achúcarro va oferir a Torroella de Montgrí, marcada a més per un sentit poètic i una elegància en el gest prodigiosos.

Però a més d'aquests concerts esperats i dels quals *a priori* ja presumiblement es podien conèi-

xer els resultats, el Festival ens ha aportat enguany altres propostes que han tingut un interès més que remarcable. L'any 1993 es va fundar el conjunt de corda Camerata Romeu, que dirigida per Zenaida Romeu esdevingué la primera orquestra de cambra femenina de Cuba i que té com a màxima especialitat la interpretació de la música del segle XX i més específicament la creada per compositors d'avantguarda cubana. Aquest conjunt que ja ha ofert diversos concerts per Europa —entre els quals a la Quinzena Musical de Sant Sebastià— va submergir-nos en la riquesa rítmica i melòdica d'obres d'autors com Leo Brower, Lewis o Piñera, a més d'oferir l'estrena de l'obra *Non Divisi* del compositor Roberto Valera, una de les personalitats més rellevants del món musical cubà i que, a més, ha rebut nombroses distincions internacionals,

XIX FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA DE TORROELLA DE MONTGRÍ

Orquestra de Cambra de la Filharmònica de Viena

com la Medalla Szymanowski, atorgada pel Ministeri de Cultura de Polònia. El concert va permetre escoltar al públic que omplia l'església gòtica de Sant Genís una música que no fuig de recursos atonals i politonals, composicions dotades d'una àmplia gamma de matisos complexíssims interpretades per un conjunt summament compenetrat i que a més té la virtut d'interpretar totes les obres de memòria, un aspecte pràcticament insòlit en conjunts de petites orquestres de cambra.

Com és sabut, aquest Festival que dirigeix Josep Lloret —president de Joves Musicals de Torroella i qui enguany ha estat escollit director de la programació de l'Auditori de Barcelona— mostra una especial atenció per oferir a joves intèrprets l'ocasió de poder realitzar concerts en el marc del Festival. Entre les variadíssimes propostes, enguany

hem pogut escoltar tres pianistes d'una qualitat excepcional. D'una banda, Francisco San Emeterio, nascut a Santander l'any 1971, i que a més d'haver estat guardonat en nombrosos concursos ja ha iniciat una carrera nacional i internacional, tant actuant en recital com en música de cambra o solista. Pianista d'una gran qualitat tècnica, que cuida amb detall el so i que va oferir un programa de gran complexitat integrat per obres de Satie, Busoni, Sibelius, Ives —amb l'avantguardista *Sonata* núm. 2 composta el 1915—, Falla i Prokófiev, entre altres autors. D'altra banda, en el Festival es va poder escoltar una veritable revelació: Carlos Cortina, pianista valencià nascut l'any 1980 i que si bé encara ha d'aprofundir en qüestions interpretatives, sí que posseeix un talent i una tècnica que li auguren un futur del tot prometedor. Un programa summa-

ment atrevit integrat per les 32 variacions de Beethoven, *Tres estudis "tableaux"* de Rahmàninov, el segon quadern d'*Ibèria* i la monumental *Sonata* op. 1 de Brahms, van servir per mostrar al públic de Torroella les qualitats d'aquest jove valor pianístic del nostre país. Per últim, ens referirem a Gabriele Leporatti, deixeble d'Achúcarro a la Southern Methodist University de Dallas, i que va oferir una veritable lligó de claredat de so en tres de les sempre complexes *Sonates* d'Scarlatti, i una vigorositat i alhora gran dimensió romàntica en dues obres cabdals del repertori, com són les *Variacions sobre un tema original* op. 21 núm. 1 de Brahms i la meravellosa *Fantasia Wanderer* de Schubert.

El Festival, que ha comptat amb la presència de figures de grandíssim prestigi, com Marta Almajano, el Cor Glinka de la Capella de Sant Petersburg o l'Orquestra de Cambra de la Filharmònica de Viena, va tenir un inici i una cloenda summament especials. D'una banda, en el maratoní concert inaugural el Festival va programar un concert en el qual figuraven antics alumnes dels cursos internacionals d'interpretació musical. Iñaki Fresán acompanyat d'Albert Guinovart va oferir una selecció de nou *lieder* de Schubert, la majoria extrets del cicle *El cant del cigne*, amb un cant que si bé era ample i vigorós, sempre va aprofundir en la intimitat poètica de les paraules de Rellstab, Heine o Seidl. D'altra banda, el pianista Daniel Ligorio va demostrar que es troba en un moment de forma esplèndid, en incidir en tota la dimensió musical de les *Escenes romàntiques* de Granados, amb una recreació reblerta de sentit, expressió i lirisme, que demostra la qualitat que posseeix un dels joves pianistes que ja

gaudeix de gran reconeixement a nivell nacional. Cal esmentar la tasca de Joan Ramon Sancho, clarinetista amb una intensíssima tasca i reconeixement nacional i internacional, que va oferir, al costat de Joan Orpella, Oriol Algueró, Bernat Bofarull i Arnau Tomàs una recreació memorable del celeberrim *Quintet* K. 581 de Mozart. Així mateix, el concert ens va permetre escoltar el Trio Kandinsky, amb Manel Porta, Amparo Lacruz i Emili Brugada, en un veritable *tour de force* del repertori cambrístic com és el *Trio* núm. 3 op. 101 de Brahms, en una versió cohesionada i portadora de tot l'arravatament, vigorositat i càrrega romàntica que respira aquesta obra mestra de la literatura per a cambra.

El Festival s'inicià el 24 de juliol i va cloure el 29 d'agost amb la presència de la soprano Barbara Hendricks acompanyada al piano per Roland Pöntinen. Va ser un recital liederístic sublim, en què la dimensió poètica romàntica, l'exactitud de la paraula, la precisió de la dicció, atorgaven un caràcter de confidencialitat en obres celeberrimes de Schubert, Hugo Wolf, Fauré i Strauss. Hendricks, amb una veu que posseeix un registre mitjà encisador —i que l'ha convertida en un dels màxims exponents del repertori operístic mozartí, sense oblidar les seves recreacions d'òperes veristes i franceses— va encisar el públic amb recreacions memorables de *Gretchen am Spinnrade* de Schubert, dels *Mörike lieder* de Wolf, de la *Chanson d'amour* de Fauré, i de l'emblemàtic *Morgen* de Richard Strauss. Fou un final de Festival que va deixar sense una sola localitat l'església gòtica de Sant Genís i que serveix per corroborar aquest bon moment en què es troba el Festival.

INTERNACIONAL DE MÚSICA DE LA DE MONTGRÍ

Orquestra de Cambra de la Filharmònica de Viena

com la Medalla Szymanowski, atorgada pel Ministeri de Cultura de Polònia. El concert va permetre escoltar al públic que omplia l'església gòtica de Sant Genís una música que no fuig de recursos atonals i politonals, composicions dotades d'una àmplia gamma de matisos complexíssima interpretades per un conjunt summament compenetrat i que a més té la virtut d'interpretar totes les obres de memòria, un aspecte pràcticament insòlit en conjunts de petites orquestres de cambra.

Com és sabut, aquest Festival que dirigeix Josep Lloret —president de Joves Musicals de Torroella i qui enguany ha estat escollit director de la programació de l'Auditori de Barcelona— mostra una especial atenció per oferir a joves intèrprets l'ocasió de poder realitzar concerts en el marc del Festival. Entre les variadíssimes propostes, enguany

hem pogut escoltar tres pianistes d'una qualitat excepcional. D'una banda, Francisco San Emeterio, nascut a Santander l'any 1971, i que a més d'haver estat guardonat en nombrosos concursos ja ha iniciat una carrera nacional i internacional, tant actuant en recital com en música de cambra o solista. Pianista d'una gran qualitat tècnica, que cuida amb detall el so i que va oferir un programa de gran complexitat integrat per obres de Satie, Busoni, Sibelius, Ives —amb l'avantguardista *Sonata* núm. 2 composta el 1915—, Falla i Prokófiev, entre altres autors. D'altra banda, en el Festival es va poder escoltar una veritable revelació: Carlos Cortina, pianista valencià nascut l'any 1980 i que si bé encara ha d'aprofundir en qüestions interpretatives, sí que posseeix un talent i una tècnica que li auguren un futur del tot prometedor. Un programa summa-

ment atrevit integrat per les 32 *variacions* de Beethoven, *Tres estudis "tableaux"* de Rakhmàninov, el segon quadern d'*Ibèria* i la monumental *Sonata* op. 1 de Brahms, van servir per mostrar al públic de Torroella les qualitats d'aquest jove valor pianístic del nostre país. Per últim, ens referirem a Gabriele Leporatti, deixeble d'Achúcarro a la Southern Methodist University de Dallas, i que va oferir una veritable lliçó de claredat de so en tres de les sempre complexes *Sonates* d'Scarlati, i una vigorositat i alhora gran dimensió romàntica en dues obres cabdals del repertori, com són les *Variacions sobre un tema original* op. 21 núm. 1 de Brahms i la meravellosa *Fantasia Wanderer* de Schubert.

El Festival, que ha comptat amb la presència de figures de grandíssim prestigi, com Marta Almajano, el Cor Glinka de la Capella de Sant Petersburg o l'Orquestra de Cambra de la Filharmònica de Viena, va tenir un inici i una cloenda sumament especials. D'una banda, en el maratonà concert inaugural el Festival va programar un concert en el qual figuraven antics alumnes dels cursos internacionals d'interpretació musical. Iñaki Fresán acompanyat d'Albert Guinovart va oferir una selecció de nou *lieder* de Schubert, la majoria extrets del cicle *El cant del cigne*, amb un cant que si bé era ample i vigorós, sempre va aprofundir en la intimitat poètica de les paraules de Rellstab, Heine o Seidl. D'altra banda, el pianista Daniel Ligorio va demostrar que es troba en un moment de forma esplèndid, en incidir en tota la dimensió musical de les *Escenes romàntiques* de Granados, amb una recreació reberta de sentit, expressió i lirisme, que demostra la qualitat que posseeix un dels joves pianistes que ja

gaudeix de gran reconeixement a nivell nacional. Cal esmentar la tasca de Joan Ramon Sancho, clarinetista amb una intensíssima tasca i reconeixement nacional i internacional, que va oferir, al costat de Joan Orpella, Oriol Algueró, Bernat Bofarull i Arnau Tomàs una recreació memorable del celeberrim *Quintet K. 581* de Mozart. Així mateix, el concert ens va permetre escoltar el Trio Kandinsky, amb Manel Porta, Amparo Lacruz i Emili Brugalla, en un veritable *tour de force* del repertori cambrístic com és el *Trio* núm. 3 op. 101 de Brahms, en una versió cohesionada i portadora de tot l'arravatament, vigorositat i càrrega romàntica que respira aquesta obra mestra de la literatura per a cambra.

El Festival s'inicià el 24 de juliol i va cloure el 29 d'agost amb la presència de la soprano Barbara Hendricks acompanyada al piano per Roland Pöntinen. Va ser un recital liederístic sublim, en què la dimensió poètica romàntica, l'exactitud de la paraula, la precisió de la dicció, atorgaven un caràcter de confidencialitat en obres celeberrimes de Schubert, Hugo Wölf, Fauré i Strauss. Hendricks, amb una veu que posseeix un registre mitjà encisador —i que l'ha convertida en un dels màxims exponents del repertori operístic mozartí, sense oblidar les seves recreacions d'òperes veristes i franceses— va encisar el públic amb recreacions memorables de *Gretchen am Spinnrade* de Schubert, dels *Mörike lieder* de Wolf, de la *Chanson d'amour* de Fauré, i de l'emblemàtic *Morgen* de Richard Strauss. Fou un final de Festival que va deixar sense una sola localitat l'església gòtica de Sant Genís i que serveix per corroborar aquest bon moment en què es troba el Festival.

XIX Festival Internacional de Música Pau Casals

Qualitat musical i consolidació

Per ALBERT SOLÉ

El passat dia 10 de juliol s'iniciava al Vendrell una nova edició d'aquest festival. El vestíbul de l'Auditori Pau Casals era una festa, talment com si hom hagués esperat aquell moment per retrobar velles amistats, per comentar el programa que s'escoltaria, per quedar per a altres concerts, o bé sortir junts qualsevol dia... A la taquilla, les entrades esgotades. Just al davant de l'Auditori, la paret de la Casa Museu Pau Casals estrenava un gran cartell que anunciava l'inici de les obres de restauració de l'edifici. Poc després, l'alcalde del Vendrell, Benet Jané, i membre de la Fundació Pau Casals, donava per inaugurat el Festival amb paraules que denotaven una satisfacció interna per la correspondència que el Festival tenia del públic, alhora que felicitava totes les parts que han fet possible les obres del museu -Generalitat, Diputació de Tarragona, Ajuntament del Vendrell i Fundació Pau Casals. Després d'això, la música.

Amb la mateixa tònica d'edicions anteriors, el Festival continua donant prioritat a un instrument, el violoncel, amb correspondència al mestre Casals. Així doncs, el concert inaugural anava a càrrec dels Violoncel·listes de Barcelona, formació que dirigeix Lluís Claret, amb Anna Mora, Sylvie Reverdy (prou coneguda al Vendrell per la seva vinculació a l'Escola Municipal de Música Pau Casals) i Romain Boyer, conjuntament amb l'Octuor de Violoncel·ls, que dirigeix Jacques Bernaert, concert

FOTO: P. BARCELÓ (ARXIU)

Lluís Claret

que havia de constituir una sorpresa per algunes de les obres que hi havia al repertori, obres que van sorprendre el públic i a les quals va respondre amb satisfacció: *Korot* de Luciano Berio i *Fratres* d'Arvo Pärt, amb un Lluís Claret esplèndid que el públic vendrellenc valora especialment per la seva vinculació amb el mestre i pels anys que fa que regularment visita professionalment el Vendrell.

El dia 17 de juliol l'Orquestra del Plectro de Córdoba donava una pinzellada inèdita en aquests festivals (concert que va ser retransmès pel Canal 33), per arribar al concert de Jordi Savall, viola de gamba, i Xavier Díaz, tiorba i *chitarra*. Ambdós músics van crear una atenció gairebé religiosa en el públic que omplia novament la sala. Follies, *romancescas*, *recercadas*, *passacaglias*, amb obres de Diego Ortiz, Gaspar Sanz, Tobias Hume, Correa de Arauxo, Marin Marais, etc. van passejar-se per l'Auditori amb una aparent facilitat d'execució i una sinceritat vers la música que el públic va agrair profundament, exactament igual com va

passar en el concert del violoncel·lista David Geringas amb la pianista Tatjana Geringas, els quals van mantenir aquest lliurament i honradesa per la música que interpretaven, en aquest cas música romàntica -*Sonata op. 102/2* de Beethoven, *Tres peces* de Txaikovski i la *Sonata op. 58 en Re major* de Mendelssohn-, havent començat el programa amb *Tres meditacions de la Missa* de Leonard Bernstein, obra molt rítmica i d'extraordinària dificultat tècnica que van resoldre perfectament.

Com cada edició del Festival, observem la cura que té l'organització a dedicar alguns concerts a músics joves del país, i també a la música per a cobla. En aquest context, s'han celebrat tres concerts: un a càrrec de la Coral Juvenil de Bellpuig i la Cobla Mediterrània, un altre a càrrec de la Jove Orquestra Camerata XXI, amb direcció de Xavier Blanc i amb la col·laboració del violoncel·lista Roel Dieltiens (els components de l'orquestra són tots estudiants de les escoles de música i conservatoris de l'àmbit geogràfic de Tarragona fins a Torto-

sa) i un altre concert a càrrec de l'Orquestra de Cambra del Reial Cercle Artístic de Barcelona, sota la direcció d'Alfons Reverté (coneixiem la seva tasca seriosa envers la música com a clarinetista, component del Quartet de Clarinets de Barcelona), amb les sopranos vendrellenques Margarida Buendia i Griselda Ramon, les quals van actuar amb la satisfacció de trobar-se entre un públic que les coneixia bé i valorava la seva tasca.

El baríton Paolo Gavanelli presentava una primera part dedicada a música dels segles XVI i XVII que li exigia una interpretació no gaire d'acord amb les seves possibilitats tímbriques; però quan a la segona part va entonar fragments de *Don Carlo*, *Macbeth*, *Rigoletto* i *Un ballo in maschera*, de Verdi, el públic s'hi va bolcar entusiasmats. El Cor de la Ràdio de Praga i l'Orquestra Martinu (l'orquestra un xic mancada d'instruments de vent per a la interpretació del *Glòria* de Vivaldi), i també el pianista Alessio Bax (Bach, Schubert, Chopin, Rossini i Liszt), i els Solistes de la Royal Opera House (un programa que van resoldre d'una manera excel·lent, dedicat totalment a Schubert -*Octet per a cordes en Fa major D 803* i el famós *Quintet en La major D 667 "La truita"*, amb el pianista Ludmil Anguelov) són els concerts que van acabar arrodonint un Festival Pau Casals que en la seva dinovena edició ha continuat millorant la qualitat general del seu contingut, fet que reconeix el públic amb la seva cada vegada més abundosa presència.

CATALUNYA MÚSICA **Programació mes d'octubre**

DILLUNS, 4 D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.06 REPERTORI DE CONCERT
 BRITTEN: Simfonia Simple, op. 4.

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Kenneth Sillito. (16m).

CHOPIN: Nocturn op. 62 n. 2. Daniel Barenboim, piano. (6m).

MOZART: Concert per a clarinet i orquestra, KV 622 (2on moviment).

Karl Leister. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (8m).

ROSSINI: "Tanti affetti in tal momento", ària de "La Dona del Lago".

Vesselina Kasarova, mezzo-soprano. Cor de la Ràdio de Baviera. Orquestra de la Ràdio de Múnic. Dir.: Arthur Fagen. (8m).

HOLST: Mart.

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: H. von Karajan. (7m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA

HANDEL: The Alchymist.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (16m).

IRELAND: Decorations.

Eric Parkin, piano. (11m).

PAISIELLO: Concert per a mandolina, corda i clavecí en Do M.

Ugo Orlandi. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (14m).

BDC01137

MARTINU: El turó de les tres llums.

Vladimir Dolezal. Richard Novak. Petr Hanicinek. Jan Hora, orgue. Veu masculina del Cor de la Ràdio de Praga i del Cor Mixt Kühn. Dir.: Pavel Kühn. (19m).

BELLINI: Ne ornerà la bruna chioma, escena i cavatina.

Eva Mei, soprano. Fabio Bidini, piano. (8m).

BEETHOVEN: Simfonia n. 7, op. 92.

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Carlos Kleiber. (39m).

CHAUSSON: Quelques danses, op. 26.

Jean Hubeau, piano. (16m).

BORODIN: Scherzo de "Les Vendredis", llibre segon (versió per a orquestra de corda).

Orquestra de Cambra del Sud-oest d'Alemanya a Pforzheim. Dir.: Paul Angerer. (11m).

POKORNY: Concert per a flauta, op. 27 (Atribuït a Boccherini).

Simion Stanciu "Syrinx", flauta de pan. Orquestra de Cambra de Zuric. Dir.: Edmond de Stoutz. (17m).

LE ROUX: Suite per a dos clavecíns n. 2.

William Christie. Arthur Haas. (8m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE FRANZ SCHUBERT

Quartet de corda, D 18.

Quartet Melos. (18m).

Quartet de corda D 32.

Quartet Verdi. (21m).

14.00 CLASSICS DEL SEGLE XX

HONEGGER: La tempesta, preludi.

Orquestra Simfònica de la Ràdio Txeca a Praga. Dir.: Jiri Belohlavek. (6m).

KODALY: Háry János, suite per a orquestra.

Orquestra Simfònica de la RIAS de Berlín. Dir.: Ferenc Fricsay. (23m).

STRAVINSKI: Les noces.

Galina Bojko, soprano. Margarita Maruna, mezzosoprano. Ludovit Ludha, tenor. Egils Silins, baix. Cor de Cambra Ernst Senff.

Membres de Piano Circus. Orquestra Simfònica Alemanya de Berlín. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (24m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.06 ELS ORGUES DE CATALUNYA

Orgue de l'Església Parroquial de Torredembarra.

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 12 d'agost de 1997 a l'Església Parroquial de Torredembarra. **ELS ORGUES DE CATALUNYA (XVII CICLE).** Obres de CABANILLES, CASANOVAS, BAGUER i SOLER.

Josep Maria Mas i Bonet, orgue. (47m).

16.00 LA TARDA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 MÚSICA CORAL

OLTRA: Bestiari, sobre poemes de Pere Quart.

Polifònica de Puig-Reig. (21m).

BRAHMS: Ave Maria, per a cor de dones i orgue, op. 12.

Cor de la NDR, Hamburg. Gerhard Diekel. Dir.: Günter Jena. (4m).

PURCELL: My heart is inditing, Anthem.

King's College Choir, Cambridge. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (17m).

DVORAK: Cants moravis, op. 20.

Cor Mixt Kühn. Dir.: Pavel Kühn. Stanislav Bogunia, piano. (9m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 REPERTORI DE CONCERT

PROKOFIEV: L'Amor de les tres taronges. Suite op. 33A.

Orquestra Nacional de França. Dir.: Lorin Maazel. (17m).

FRANCK: Sonata per a violí i piano en La M.

David Oistrakh. Lev Oborine. (28m).

21.00 "FESTIVAL MOZART"

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 25 de setembre de 1999 a l'Auditori de Barcelona.

MOZART: Serenata n. 6, KV 239, "Serenata Notturna".

Concert per a clarinet i orquestra KV 622. Simfonia n. 40, KV 550.

Larry Passin, clarinet. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Christopher Hogwood.

23.00 AGENDA MUSICAL

23.03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 CAPSA DE MÚSICA

04.00 MÚSICA PER A COBLA

05.00 LES VEUS DEL SEGLE

DIMARTS, 5 D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.06 REPERTORI DE CONCERT

TXAIKOVSKI: Escena de la carta d'Eugene Oneguín.

Kiri Te Kanawa. Orquestra de l'Òpera Nacional Gal·lesa. Dir.: Charles Mackerras. (13m).

STRAUSS: L'esperit vienès, vals, op. 116.

Quartet Alban Berg (7m).

SIBELIUS: Simfonia n. 5, op. 82 (1er moviment). Versió 1915.

Lahit Symphony Orchestra. Dir.: Osmo Vänskä. (9m)

BACH: Sonata per a flauta i clavecí, BWV 1030.

Frans Brüggén, flauta. Gustav Leonhardt, clavecí. (19m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA

BRAHMS: Fünf Lieder per a cor d'homes a 4 veus, op. 41

Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (13m).

GADE: Hamlet, concert obertura op. 37.

Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Dir.: Ole Schmidt. (12m).

HOTTETERRE: Primera suite del segon llibre.

Paul Dombrecht, oboè. Wieland Kuijken, viola de gamba.

Robert Kohnen, clavecí. (16m).

VILLA-LOBOS: Carnaval das crianças. (Carnaval dels nens brasilers).

Luiz de Moura Castro, piano. (14m).

ROSSINI: Recitativu i ària de Mathilde de "Guillem Tell".

Regine Crespin, soprano. Orquestra Radio-Lyrique. Dir.: Robert Bendetti. (8m).

BACH: Instrumentacions alternatives de la partitura per a flautasola, BWV 1013 (instr. Brüggén / Leonhardt).

Frans Brüggén, flauta de bec.

Lucy Van Dael, violí i viola.

Anner Bylsma, violoncel piccolo.

Gustav Leonhardt, clavecí. (18m).

CHAUSSON: Simfonia op. 20.

Orquestra Simfònica i Lírica de Nancy. Dir.: Jérôme Kaltenbach. (34m).

FALLA: Dansa del moliner, d'El sombrero de tres picos. Dansa ritual del foc d'El amor brujo.

Joaquín Achúcarro, piano. (6m).

HAYDN: Simfonia "B", en Si b M (n. 108).

Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (13m).

ARENSKI: Concert per a piano i orquestra op. 2.

Stephen Coombs. Orquestra Simfònica BBC Escocesa. Dir.: Jerzy Maksymiuk. (26m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE FRANZ SCHUBERT

Quartet de corda, D 36.

Quartet Melos. (27m).

Quartet de corda, D 46.

Quartet Melos. (22m).

14.00 MOMENTS LIRICS

SULLIVAN: The Pirates of Penzance, extractes.

Solistes vocals. Cors del Festival de Glyndebourne. Orquestra Pro Arte. Dir.: Malcolm Sargent. (15m).

GIMENEZ: El baile de Luis Alonso.

Ines Rivadeneira. Teresa Berganza. Carlos Munguía. Gerardo Monreal. Ana María Fernández. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Simfònica. Dir.: Ataulfo Argenta. (23m).

MASSNET: Selecció d'àries de les òperes Werther i Manon.

Alfredo Kraus. Orquestra Filharmònica de Londres.

Orquestra del Capítol de Toulouse. Dir.: Michel Plasson. (17m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.06 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

ERITREA: "Rashaidam Dance". (3m).

MACEDONIA: Romski Cocek.

Nejatov Cocek. Bulgarska Oro. Kocani Orquestra. (17m).

MÚSICA CLASSICA ARAB:

Nawba Maya (tradicional).

Al Kindi. (16m).

MEXIC: Sones Jarocho de Veracruz (El Siquisirí, El butaquito, La bamba).

Graciana Silva García, cant i arpa. (13m).

16.00 LA TARDA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 JOVES INTERPRETS

GUERRERO: Motet "Tota pulchra es Maria".

Musica Ficta. Dir.: Raúl Mallavibarrena. (6m).

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 18 KV 456.

Daniel Ligoirio, piano. OBC. Dir.: Andrew Parrot. (31m).

CASSADÓ: Suite espanyola per a violoncel sol.

Arnan Tomàs. (14m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 REPERTORI DE CONCERT

LISZT: La Campanella.

France Clidat, piano. (5m).

MILHAUD: La creació del món. Ballet.

Orquestra Nacional de França. Dir.: L. Bernstein. (17m).

MOZART: Simfonia n. 35, KV 385 "Haffner" (segona versió).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (22m).

21.00 PERFILES

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

JESÚS RODRÍGUEZ PICÓ

23.00 AGENDA MUSICAL

23.03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 CAPSA DE MÚSICA

04.00 CICLE DE LIED

05.00 SELECCIÓ DE JAZZ

DIMECRES, 6

D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.06 REPERTORI DE CONCERT

ROSSINI: La Gazza ladra. Obertura.

National Philharmonic Orchestra. Dir.: Riccardo Chailly. (10m).

PIAZZOLLA: Tango n. 2 (de Tango Suite).

Patrick Gallois, flauta. Göran Söllscher, guitarra. (5m).

BEETHOVEN: Simfonia n. 4, op. 60 (1er moviment).

Orquestra Filharmònica de Munic. Dir.: Sergiu Celibidache. (11m).

"La Marsellesa" (arranj. d'Hector Berlioz).

Plácido Domingo, tenor. Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Daniel Barenboim. (9m).

BRAHMS: Obertura per a un festival acadèmic, op. 80.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (10m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA

SAMMARTINI: Concert per a flauta, corda i continu en Fa M.

Frans Brüggen. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt i Frans Brüggen. (14m).

DEBUSSY: Images I (primera sèrie per a piano a dos mans). Arturo Benedetti Michelangeli, piano. (15m).

MOZART: "Porgi amor", Cavatina de les Noces de Figaro. Sylvia McNair, soprano. Academy of St. Martin in the Fields. Dir.: Neville Marriner. (4m).

TXAIKOVSKI: Introducció i Pròleg, del ballet La bella dorment, op. 66.

Orquestra Nacional Russa. Dir.: Mikhail Pletnev. (35m).

TORANDELL: Sonata per a violoncel i piano, op. 21.

Roger Loewenguth, violoncel. Joan Moll, piano. (26m).

PALESTRINA: Pange Lingua. Cor del St. John's College de Cambridge. Dir.: George Guest. (9m).

HONEGGER: Pacific 231, moviment simfònic n. 1.

Orquestra Filharmònica de Nova York. Leonard Bernstein. (6m).

MELODIES DE BROADWAY: Selecció de West Side Story. Kiri Te Kanawa, soprano. Josep Carreras, tenor. Orquestra dirigida per Leonard Bernstein. (17m).

BACARISSE: Fantasia andalusa per a arpa i orquestra.

Reial Orquestra Simfònica de Sevilla. Dir.: Antoni Ros Marbà. (17m).

BACH: Preludis i fugues n. 1 a 4, BWV 846 a BWV 849, d'"El clavecí ben temperat" (llibre I).

Glenn Gould, piano. (17m).

13.00 GRANS INTEGRALS ELS QUARTETS DE CORDA DE FRANZ SCHUBERT

Quartet de corda, D 68. Quartet Melos. (14m).

Quartet de corda n. 6, D 74. Quartet Melos. (22m).

Quartet de corda, D 87. L'Archibudelli. (26m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

COPLAND: Four piano blues. Jordi Vilaprinyó, piano. (8m).

AMARGÓS: Concert per a clarinet i orquestra (1995).

Walter Boeykens, clarinet. Orquestra de Cambra del Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (26m).

BALSACH: Gran Copa Especial.

Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Joan Lluís Moraleda. (9m).

RODRIGUEZ PICO: Quatre poemes (a Joan Brossa).

Oriol Romani, clarinet. Àngel Soler, piano. (6m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.06 MÚSICS DE CATALUNYA

PLA: Trio Sonata n. 12. Barcelona Consort. (9m).

MORERA: Cançons de carrer. Joan Cabero, tenor. Manel Cabero, piano. (18m).

SORS: Divertimento op. 62. Robert Kubica i Wilma van Berkel, duet de guitarres. (10m).

VIVANCOS: Lo jardí de la mort. Núria Rial, soprano. Bernat Vivancos, piano. (6m).

RUERA: Meditació. Oriol Romani, clarinet. Àngel Soler, piano. (5m).

16.00 LA TARDA DEL OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 REPERTORI DE CONCERT

BERLIOZ: Simfonia Fantàstica, op. 14.

Orquestra de Cleveland. Dir.: Pierre Boulez. (53m).

21.00 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

23.00 AGENDA MUSICAL

23.03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 CAPSA DE MÚSICA

04.00 L'AUDIOVISUAL

06.00 PRIMER TEMPS

DIJOUS, 7 D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.06 REPERTORI DE CONCERT

RAMEAU: Quart concert en Si M.

Ensemble Les Dominos. (7m)

WEBER: Konzertstück per a piano i orquestra, op. 79.

Gerhard Oppitz. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (16m).

RAMIREZ: "Alfonsina y el mar". Ernesto Bitetti, guitarra. (5m).

RESPIGHI: "Giubileo", de les Festes Romanes.

Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (8m).

HALEVY: Aria de "La Juive". MEYERBEER: Aria de "L'Africana".

Plácido Domingo. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Carlo M. Giulini. (9m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA

VIVALDI: "Vos aures per montes", RV 634.

Suzie Le Blanc. Teatro Lirico. Dir.: Stephen Stubbs. (14m).

MENDELSSOHN: Rondó Capriccioso, op. 14.

Mikhail Pletnev, piano. (7m).

RESPIGHI: Antics aires i danses.

CBC Vancouver Orchestra. Dir.: Mario Bernardi. (53m).

RODRIGO: Concierto Andaluz per a quatre guitarres i orquestra.

Los Romanos. Academy of St. Martin in the Fields. Dir.: Neville Marriner. (23m).

MOZART: Divertimento per a 6 instruments de vent, KV 270.

Grup de vent de la Filharmònica de Berlín. (12m).

BEETHOVEN: Serenata en Re M op. 25 per a flauta, violí i viola.

Maxence Larrieu, flauta. Arthur Grumiaux, violí. Georges Janzer, viola. (25m)

SIBELIUS: Simfonia n. 6, op. 104.

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (26m).

13.00 GRANS INTEGRALS ELS QUARTETS DE CORDA DE FRANZ SCHUBERT

Quartet de corda, D 94. Quartet Melos. (19m).

Moviment de Quartet D 103.

Quartet Melos. (9m).

Quartet de corda, D 112.

Quartet Takács. (28m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

LAMBERT: Le repos, l'ombre, le silence, ària a dues veus.

Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (8m).

PERGOLESI: Stabat Mater, per a soprano, contratenor i orquestra de cordes amb continu (extractes).

Studium Cor de Cambra. Orquestra Barroca Espanyola. Dir.: Carles Ponsetí Verdaguer. (17m).

MARIN: -Caprichos de amor.

Montserrat Figueras, veu. Rolf Lislevand, guitarra barroca. A-

rianna Savall, arpa. Pedro Estevan, percussió. Adela González-Campa, castanyoles. (22m).

TAVERNER: Dum transisset Sabbatum.

The Tallis Scholars. Dir.: Peter Phillips. (7m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.06 AUTÒGRAF

Les versions firmades per les grans batutes.

GERSHWIN: Rhapsody in blue, orquestrada per Ferde Grofé.

Orquestra Simfònica de Columbia. Dir.: Leonard Bernstein. (17m).

HARRIS: Simfonia n. 3.

Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (18m).

BERNSTEIN: Facsimile.

Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (18m).

16.00 LA TARDA DEL OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

18.30 "ESPECIAL LICEU"

Programa especial en ocasió de la reinauguració del Gran Teatre del Liceu.

Presentat i realitzat per Joan Vives.

19.45 "TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL GRAN TEATRE DEL LICEU"

PUCCINI: Turandot, drama líric en tres actes.

Giovanna Casella. Dalman González. Stefano Palatchi. Jan Blinkhof. Maria Bayo. Angel Odena. Antoni Comas. Cor de Cambra del Palau de la Música.

Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Bertrand de Billy.

JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 CAPSA DE MÚSICA

04.00 MÚSICA DE CAMBRA

05.00 REPERTORI DE CONCERT

06.00 PRIMER TEMPS

DIVENDRES, 8

D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.06 REPERTORI DE CONCERT

VILLA-LOBOS: Bachianes Brasileiras n. 5.

Netania Davrath, soprano. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (11m).

MOZART: Adagio per a guitarra i orquestra, KV 261 (original per a violí).

Pepe Romero. Academy of St. Martin in the Fields. Dir.: Iona Brown. (7m).

MENDELSSOHN: Rondó Brillant, op. 29.

Stephen Hough, piano. (11m).

GRIEG: Dia de noces a Trolldaugen, op. 65.
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (6m).

QUANTZ: Trio sonata per a flauta, oboè i clavecí en do m. Ensemble Baroque de París. (11m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA

DURUFLE: Rèquiem, op. 9
Cecilia Bartoli, mezzo. Bryn Terfel, baix baríton. Cor i orquestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia. Dir.: Myung-Whun Chung. (38m).

BARRIOS: La Catedral.
Narciso Yepes, guitarra. (6m).

BRAHMS: Serenata per a orquestra n. 2, op. 16.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (34m).

GRETRY: Danses Villageoises.
Orquestra de Liège. Dir.: Paul Strauss. (18m).

LISZT / CHOPIN: Sis cants polonesos, op. 74
Leslie Howard, piano. (17m).

SMETANA: Simfonia Triomfal.
Orquestra Simfònica de la Ràdio Austríaca. Dir.: Lothar Zagrosek. (47m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE FRANZ SCHUBERT
Quartet de corda n. 9, D 173.
Quartet Melos. (24m).

Quartet de corda n. 11, D 353, op. post.
Quartet Melos. (23m).

14.00 MÚSICA RELIGIOSA

PERGOLESI: Dorme benigne Jesu.
Barbara Vignudelli, soprano. Conjunt Coral Palestrina. Conjunt de Cambra Cavalieri. Dir.: Federico Bonetti Amendola. (6m).

MOZART: "Inter natos mulierum", ofertori KV 72.
Cor de nens de Bad Tölz. Solistes Barrocs Europeus. Dir.: Gerhard Schmidt-Gaden. (7m).

HANDEL: Laudate pueri, Salm 112.
Rosemary Hardy, soprano. Deller Consort. Deller Choir. Dir.: Mark Deller. (21m).

TELEMANN: Magnificat llatí, TVWV 9:17.
Mieke van der Sluis, Graham Pushee, Wilfried Jochens, Philip Langshaw, Harry van der Kamp. Alsfelder Vokalensemble. Orquestra Barroca de Bremen. Dir.: Wolfgang Helbich. (19m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.06 MÚSICA XXI
Les últimes tendències de la música contemporània.

PENDERECKI: Concert per a violoncel i orquestra n. 2.
Mstislav Rostropovitch. Philharmonia Orchestra. Dir.: K. Penderecki. (34m).

LUTOSLAWSKI: Música fúnebre.
Orquestra Filharmònica Nacional a Varsòvia. Dir.: Witold Rostkowski. (14m).

16.00 LA TARDA DEL OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 BLANC I NEGRE

La música per a piano.

FREDERIC CHOPIN: 150 ANYS.
Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 11.
Maria Joao Pires, piano. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Emmanuel Krivine. (42m).

Polonesa-Fantasia op. 61.
Artur Rubinstein, piano. (13m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 REPERTORI DE CONCERT

VIVALDI: Concert per a oboè i corda en re m.
Harold Gomberg, oboè. Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (10m).

MASSNET: Tres àries (Manon i Werther).
Jaume Aragall, tenor. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Lamberto Gardelli. (12m).

ELGAR: Nursery suite.
Orquestra de l'Ulster. Dir.: B. Thomson. (25m).

21.00 LA MÚSICA A DEBAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.00 AGENDA MUSICAL

23.03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 CAPSA DE MÚSICA

04.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

05.00 REPERTORI DE CONCERT

06.00 PRIMER TEMPS

DISSABTE, 9 D'OCTUBRE DE 1999

08.00 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Olga Cardús.

10.00 MÚSICA PER A COBLA

CASASAMPERE: El Mil·lenari. Tu i jo. Bell Punteig, sardanes. Cobla Mediterrània. (13m).

CAMP: Coratge.
Albert Guinovart, piano. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (7m).

OLTRA: La Bironó, suite de cançons populars.
Coral de Puig-Reig. Cobla Principal de La Bisbal. Dir.: Joan Casas. (10m).

MAS ROS: Tossa bonica, sardana.
Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Josep Cassú. (12m).

11.00 DISCOTECA UNIVERSAL
El col·leccionable de la música indispensable.

SAINT-SAENS: Havanera, Op. 83.
Kyung Wha Chung, violí. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Dutoit. (9m).

BACH: Suite per a orquestra n. 1, BWV 1066.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (19m).

FALLA: Noches en los jardines de España.

Josep Colom, piano. Orquestra Ciutat de Granada. Dir.: Josep Pons. (25m).

12.00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Repetició del programa emès el dijous.

13.00 AGENDA MUSICAL

13.03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17.00 "A LA MANERA DE..."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

19.00 CICLE DE LIED

MOZART: "Das Veilchen" KV 476, "Das Kinderspiel" KV 598.
Irmgard Seefried, soprano. Erik Werba, piano. (4m).

BEETHOVEN: "Neue Liebe, neues Leben" op. 75 n. 2.
Olaf Bär, baríton. Geoffrey Parsons, piano. (3m).

SCHUBERT: "Heidenröslein" D. 257, "Sehnsucht" D 123.
Christoph Prégardien, tenor. Andreas Steier, fortepiano. (5m).

MENDELSSOHN: "Die Liebende Schreibt" op. 86 n. 3, "Erster Verlust" op. 99 n. 1.
Barbara Bonney, soprano. Geoffrey Parsons, piano. (6m).

SCHUMANN: "Freisinn" op. 25 n. 2, "Sitz ich allein", "Setze mir nicht".
Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Karl Engel, piano. (3m).

BRAHMS: "Trost in tränen", op. 48 n. 5.
Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (4m).

TXAISOVSKI: "Nur wer die Sehnsucht kennt" op. 6 n. 6.
Elisabeth Söderström, soprano. Vladimir Ashkenazy, piano. (3m).

GRIEG: "Zur Rosenzeit".
Anne Sofie von Otter, mezzosoprano. Bengt Forsberg, piano. (3m).

R. STRAUSS: "Gefunden" op. 56 n. 1.
Christa Ludwig, contralt. Charles Spencer, piano. (2m).

"Das Bächlein".
Christine Schäfer, soprano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (2m).

WOLF: "Anakreons Grab".
Matthias Goerne, baríton. Orquestra del Royal Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (3m).

BERG: "Mignon", "Erster Verlust".
Mitsuko Shirai, mezzo. Hartmut Höll, piano. (3m).

EISLER: "Der Schatzgräber" (El buscador de tresors).
Matthias Goerne, baríton. Eric Schneider, piano. (4m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20.03 SELECCIÓ DE JAZZ
Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.03 GRANS OBRES

BIZET: L'Arlesiana, melodrama en tres actes i cinc quadres sobre un llibret d'Alphonse Daudet.

Daniel Mesguichi, narrador. Conjunt Vocal Jean Sourisse. Ianne Rouleau, soprano. Orquestra de Cambra Nacional de Tolosa. Dir.: Jean Claude Malgoire. (110m).

24.00 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Ignasi Piñol.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 CAPSA DE MÚSICA

04.00 MÚSICA ANTIGA

05.00 REPERTORI DE CONCERT

06.00 PRIMER TEMPS

DIUMENGE, 10 D'OCTUBRE DE 1999

08.00 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Olga Cardús.

10.00 MÚSICA DE CAMBRA

HAYDN: Quartet de corda op. 20 n. 1, Hob. III:31.
Quartet Mosaïques. (25m).

BEETHOVEN: Quartet en Fa M, op. 18 n. 1.
Quartet Talich. (25m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.17 DIVERTIMENT
Un espai presentat per Olga Cardús.

13.00 AGENDA MUSICAL

13.03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

MOZART: La clemenza di Tito, KV 621. Òpera en versió de concert. "FESTIVAL MOZART". Enregistrat per Catalunya Música el dia 22 de setembre de 1999.

Hillevi Martinpelto, soprano. Sophie Daneman, soprano. Stella Doufexis, mezzo-soprano. Catherine Robin, mezzo-soprano. Richard Croft, tenor. Antonio Abete, baríton. Coral Càmina. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Christopher Hogwood.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20.03 L'ÀUDIOVISUAL
Un programa d'Alex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.03 LES VEUS DEL SEGLE
Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps.
Joan Pons, Barbara Hendricks, Agnès Baltsa

VERDI: "Cortigiani, vil razza dannata", ària de Rigoletto / "Di Provenza il mar", ària de La Traviata.
Joan Pons, baríton. Orquestra de l'Òpera Hongaresa. Dir.: Ervin Lukács. (10m).

GIORDANO, LEONCAVALLO, PUCCINI, MOZART: Selecció d'àries.
Joan Pons, baríton. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Antoni Ros Marbà. (21m).

SCHUBERT: Lieder. D. 827, 720, 544.
 Barbara Hendricks, soprano. Radu Lupu, piano. (14m).
 PUCCINI: Tres àries de Liù, de l'òpera Turandot.
 Barbara Hendricks. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Herbert von Karajan. (8m).
 BRAHMS: "Ihr habt nun Traurigkeit", del Requiem Alemany, op. 45.
 Barbara Hendricks. Cor Singverein de Viena. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Herbert von Karajan. (8m).
CANÇONS DEL MEU PAÍS NATAL.
 Agnes Baltsa. Orquestra Experimental d'Atenes. Dir.: Stavros Xarhakos. (12m).
 GERSHWIN: "They can't take that away from me". "Medley: (Our) Love is here to stay". "But not for me". "Embraceable you". "Nice work if you can get it". "I got rhythm".
 Barbara Hendricks, cant; Katia i Marielle Labèque, pianos. (16m).
 BIZET: Carmen, duet final.
 The Tallis Chamber Choir. Agnes Baltsa. Josep Carreras. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Plácido Domingo. (9m).
 DONIZETTI: "Fia dunque vero - O mio Fernando", de La Favorita.
 Agnes Baltsa. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Heinz Wallberg. (7m).
 ROSSINI: "Una voce poco fa", d'Il Barbiere di Siviglia.
 Agnes Baltsa. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Heinz Wallberg. (6m).
24.00 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Ignasi Piñol.
PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes.
01.00 CAPSA DE MÚSICA
04.00 MÚSICS DE CATALUNYA
05.00 REPERTORI DE CONCERT
06.00 PRIMER TEMPS
DILLUNS, 11
D'OCTUBRE DE 1999
07.00 PRIMER TEMPS
 Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
09.06 REPERTORI DE CONCERT
 RODRIGO: Serenata al alba del dia.
 Montserrat Gascón, flauta. Xavier Coll, guitarra. (7m).
 pendent
VIVALDI: Concert per a flauta i orquestra op. 10, n. 1. "La Tempesta di Mare".
 Sylvie Dambrine. Ensemble La Partita. (8m).
 ELGAR: Marxa triomfal de "Caeractacus", op. 35.
 Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Groves. (8m).
MÚSICA MEDIEVAL ANGLESA: Motet.
 Anonymous 4. (3m).

SCHUMANN: Primer moviment de la simfonia n. 3, op. 97 "Renana".
 Academy of St. Martin in the Fields. Dir.: Neville Marriner. (9m).
 WALDTEUFEL: Très jolie, vals op. 159.
 Orquestra Filharmònica Eslovaca de Kosice. Dir.: Alfred Walter. (9m).
10.00 AGENDA MUSICAL
10.03 CAPSA DE MÚSICA
 GRIEG: Danses simfòniques op. 64.
 Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (30m).
 REGER: Variacions i fuga sobre un tema de Bach, op. 81.
 András Schiff, piano. (35m).
 RAMEAU: El naixement d'Osiris, suite.
 Capella Savaria. Dir.: Mary Térey-Smith. (29m).
 SALIERI: Concert per a orgue i orquestra.
 Anton Gansberger. Orquestra Simfònica de Leonding. Dir.: Uwe Christian Harrer. (16m).
 GRANADOS: Dotze Tonadillas.
 Maria Lluïsa Muntada, soprano. Josep Surinyac, piano. (27m).
 ENESCO: Deset de vent, op. 14.
 Solistes instrumentals. Dir.: Horia Andreescu. (23m).
13.00 GRANS INTEGRALS
ELS QUARTETS DE CORDA DE FRANZ SCHUBERT
 Quartet de corda n. 13, D 804.
 Quartet Juilliard. (37m).
 SCHUBERT: Quartet de corda n. 12, D 703. (Inacabat). "Moviment de quartet".
 Quartet Juilliard. (13m).
14.00 CLÀSSICS DEL SEGLE XX
 STRAVINSKI: Història del soldat (versió anglesa de Michael Flanders i Kitty Black).
 David Timson, narrador. Benjamin Soames, soldat. Jonathan Keeble, diable. Orquestra de Cambra del Nord. Dir.: Nicholas Ward. (60m).
15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15.06 ELS ORGUES DE CATALUNYA
 Orgue de l'Església Catedral de Castelló d'Empúries.
 CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de juliol de 1999 a l'Església Catedral de Castelló d'Empúries.
ELS ORGUES DE CATALUNYA (XIX CICLE). Obres de LOILLET, CABANILLES, HANDEL, TELEMANN, CASANOVES, MANFREDINI, entre d'altres.
 Jordi Figueres, orgue. Àlex Baiget, trompeta. Vicente López, trompeta. (57m).
16.00 LATARDA DE L'OIENT
 Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.
19.00 MÚSICA CORAL
 FAURE: Cantique de Jean Racine.
 Cor del Trinity College of Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (5m).
 SCHUBERT: "Cançó dels esperits sobre l'aigua" D 714, per

a cor d'homes a vuit veus i orquestra. (segona versió)
 Cor Monteverdi. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: John Eliot Gardiner. (12m).
 THOMPSON: Alleluia.
 Cors i membres de l'orquestra Musica Sacra. Dir.: Richard Westenburg. (5m).
 R. STRAUSS: Deutsche Motette, op. 62.
 Solistes vocals. Cor de la Ràdio Nacional Damesa. Dir.: Stefan Parkman. (18m).
 MENDELSSOHN: Ave Maria, op. 23 n. 2.
 Solistes vocals. La Chapelle Royale. Collegium Vocale. Ensemble Orchestral de Paris. Dir.: Philippe Herreweghe. (7m).
 M. FLETXA: La bomba. Ensalada.
 Studium Musicae Valencia. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (3m).
20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL
20.10 REPERTORI DE CONCERT
 BRUCH: Concert per a violí i orquestra n. 1, op. 26.
 Itzhak Perlman. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Bernard Haitink. (24m).
 SCHUMANN: Obertura Manfred, op. 115.
 Philharmonia Orchestra. Dir.: Christian Thielemann. (15m).
 VAUGHAN WILLIAMS: Fantasia sobre "Greensleeves".
 Simfonia de Londres. Dir.: John Barbirolli. (5m).
21.00 TEMPORADA DE L'OBC
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 8 d'octubre de 1999, a l'Auditori de Barcelona.
 BROTONS: Stabat Mater (Estrena).
 MAHLER: Simfonia n. 1 "Tità".
 Joana Llabrés, soprano. Josep Pieres, baríton. Coral Càrmina.
 Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.
23.00 AGENDA MUSICAL
23.03 JAZZ DE NIT
 Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23.45 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes.
00.30 GRANS INTEGRALS
 Emès dilluns passat.
01.30 AUTOGRAF
 Emès dijous passat.
02.30 BLANC I NEGRE
 Emès divendres passat.
03.30 REPERTORI DE CONCERT
 Edició de matí emesa dilluns.
04.30 CAPSA DE MÚSICA
 Emès dilluns passat.
DIMARTS, 12
D'OCTUBRE DE 1999
07.00 PRIMER TEMPS
 Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
09.06 REPERTORI DE CONCERT

C. Ph.E. BACH: Concert per a violoncel i orquestra, Wq 172.
 Julius Berger. Orquestra de Cambra Dall'Arco. Dir.: Jack Martin Händler. (21m).
 "O Sole mio" i l'Ària "Una Furtiva Lagrima" de l'òpera "L'Elisir d'Amore" de Gaetano Donizetti.
 Els Tres Contratenors (Pascal Bertin, Andreas Scholl, Dominique Visse). (7m).
MOMPOU: Cançons i Danses (VI).
 F. Mompou, piano. (4m).
 SCHUBERT: Tema i variacions, últim moviment del quintet D 667 "La Truita".
 Quartet Takács. (8m).
 POULENC: "Les chemins de l'amour", vals cantat amb text de Jean Anouilh.
 Nathalie Stutzmann, contralt. Inger Södergren, piano. (5m).
10.00 AGENDA MUSICAL
10.03 CAPSA DE MÚSICA
 SCHUMANN: Concert per a violí i orquestra.
 Gidon Kremer. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (33m).
 GLAZUNOV: Escenes de Ballet, Suite op. 52.
 Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Alexander Anissimov. (29m).
 HAYDN: Partita Hob. II: F7.
 Octet Albert Schweitzer. (18m).
 TAILLEFERRE: Suite burlesca.
 Philippe Corre i Edouard Exerjean, piano a quatre mans. (6m).
 ZELENKA: Simfonia a 8.
 El Fondamento. Dir.: Paul Dombrecht. (22m).
 ARRIAGA: Quartet de corda n. 2.
 Quartet de corda Sine Nomine. (24m).
 MENDELSSOHN: "Lauda Sion", op. 73.
 Evelyn Brunner. Naoko Ihara. Alejandro Ramirez. Philippe Huttenlocher. Cor Simfònic i Orquestra Gulbenkian. Dir.: Michel Corboz. (28m).
13.00 GRANS INTEGRALS
ELS QUARTETS DE CORDA DE FRANZ SCHUBERT
 Quartet de corda n. 14, D 810.
 "La Mort i la Donzella".
 Quartet Melos. (40m).
14.00 MOMENTS LÍRICS
 JONES: "The Geisha", primer acte de la comèdia musical.
 Llian Watson. Christopher Maltman. Sara Walker. Richard Suart. New London Light Opera Chorus. New London Orchestra. Dir.: Ronald Corp. (45m).
15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15.06 MÚSIQUES DEL MÓN
 Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.
 BULGARIA: Cançons tradicionals. (15m).
 VENEÇUELA: Amarilis, vals. La cigueta, dansa. El Morere, pas-doble. El saltarín, polka. Caribe, merengue. Don Andrés/ Llegando al Callao, calipso. (19m).
 MONGOLIA: Cants Kazakh i tradició èpica de l'Oest. (14m).
 BELGICA: Crépín et les petits géants. Contredanse. Redowa.

Orquestra Popular de Brabant. (8m).

16.00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 JOVES INTERPRETS
MOZART: Duo per a violí i viola n. 1, KV 423.

Sergi Alpieste, violí. Bernat Bofarull, viola. (16m).

MOZART: Concert per a clarinet i orquestra, KV 622.

Joan Pere Gil, clarinet. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. (27m).

MOZART: Sonata per a piano KV 475.

Alba Ventura. (12m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 REPERTORI DE CONCERT

BRAHMS: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 15.

Glenn Gould. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (54m).

21.00 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

JESÚS RODRIGUEZ PICÓ

23.00 AGENDA MUSICAL

23.03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

00.30 GRANS INTEGRALS

Emès dimarts passat.

01.30 SELECCIÓ DE JAZZ

Emès dissabte passat.

03.30 REPERTORI DE CONCERT

Edició de matí emesa dimarts passat.

04.30 CAPSA DE MÚSICA

Emès dimarts passat.

DIMECRES, 13

D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.06 REPERTORI DE CONCERT

RAVEL: La Valse, transcripció per a dos pianos.

M. Lourdes i Lluís Pérez Molina. (11m).

MARCELLO: Concert per a oboè, corda i continu en re m.

Bruce Haynes. Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (10m).

BELLINI: "Ah, non credea mirarti", de l'acte III de La Sonnambula.

Maria Callas. Orquestra del Teatre de l'Scala de Milà. Dir.: Antonino Votto. (8m).

ROTA: "Improviso in re minore" del film Amanti senza amore / KANCHELI: Rag-GIDON-time.

Gidon Kremer, violí. Oleg Maisenberg, piano. Orquestra Simfò-

nica de Berlín. Dir.: Andrey Boreyko. (8m).

CHABRIER: Espanya.

Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Ernest Ansermet. (7m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA

BRITTEN: Lachrymae, reflexions sobre una cançó de Dowland per a viola i orquestra de corda, op. 48 a.

Rivka Golani. I Musici de Montréal. Dir.: Yuli Turovsky. (16m).

VERACINI: Sonata per a violí i baix continu n. 12 (dedicada al Príncep Electe de Saxònia).

Clemencie Consort. (10m).

SATIE: Sis Gnossiennes.

Pascal Rogé. (19m).

RUBINSTEIN: Simfonia n. 6, op. 111.

Philharmonia Hungarica. Dir.: Gilbert Varga. (42m).

VERDI: Il finto Stanislao, obertura.

Orquestra Filharmònica della Scala. Dir.: Riccardo Muti. (5m).

ELGAR: The Sanguine Fan, música de ballet Op. 81.

Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (19m).

MOZART: Tres sonates d'església, KV 263, KV 278, KV 329.

Peter Hurford. Amsterdam Mozart Players. (13m).

BOMTEMPO: Simfonia n. 1, op. 11.

Nova Filharmonia Portuguesa. Dir.: Álvaro Cassuto. (28m).

CAPLONCH: Diàleg (gavota). Ensomni.

Francesc Capllonch, piano. (8m).

13.00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS DE CORDA DE FRANZ SCHUBERT

Quartet de corda n. 15, Op. 161; D 887.

Quartet Juilliard. (45m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

LLANAS: Concert per a guitarra i corda.

Carles Trepas. Orquestra de Cambra Anton Webern. Dir.: José Luis Ternes. (20m).

SERRA: Soledad, masurca.

Orquestra de Cambra de l'Empordà. Dir.: Carles Coll. (4m).

CAPDEVILA: De la randa.

Ensemble Solar Vortices. Dir.: Jean Pierre Dupuy. (12m).

BENEJAM: Preludi ibèrics.

Teresina Jordà i Pepita Cervera, duet de pianos. (16m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.06 MÚSICS DE CATALUNYA

BLANCAFORT: Tres consejos de Turina.

Antoni Besses, piano. (9m).

A.SOLER: Concert per a dos pianofortes n. 5.

Kenneth Gilbert. Trevor Pincock. (10m).

GUINJOAN: Ab origine.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (17m).

SARDÀ: Xaloc.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (13m).

16.00 LA TARDA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 REPERTORI DE CONCERT

MOZART: Missa de la Coronació, KV 317.

Maria Stader. Oralia Dominguez. Ernst Haefliger. Michael Roux. Cor Elisabeth Brasseur.

Orquestra Lamoreux, de París. Dir.: Igor Markevitch. (27m).

JANACEK: Taras Bulba, rapsòdia per a orquestra.

Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Frantisek Jílek. (22m).

21.00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

23.00 AGENDA MUSICAL

23.03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

00.30 GRANS INTEGRALS

Emès dimecres passat.

01.30 L'AUDIOVISUAL

Emès diumenge passat.

03.30 REPERTORI DE CONCERT

Edició de matí emesa dimecres passat.

04.30 CAPSA DE MÚSICA

Emès dimecres passat.

DIJOUS, 14 D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.06 REPERTORI DE CONCERT

GIULIANI: La Caça, rondó Op. 109.

Raphaella Smits, guitarra. (9m).

PERGOLESI: Tres fragments del "Salve Regina": Salve Regina, Et Jesum, O Clemens.

Emma Kyrkby, soprano. Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood. (8m).

COUPERIN/MOSCA/CAMP: "Les Bergeries", "La muse victorieuse".

Ludovica Mosca. Manel Camp, pianos. (8m).

WAGNER: Els mestres cantaires, obertura.

The Solti Orchestral Project at Carnegie Hall. Dir.: Georg Solti. (11m).

SAINT-SAËNS: Dansa Macabra, Op. 40.

Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (7m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA

HOMS: Variacions sobre un tema popular català.

Jordi Masó, piano. (11m).

BRAHMS: Concert per a violí i orquestra, op. 77.

Maxim Vengerov, violí. Orquestra Simfònica de Xicagó.

Dir.: Daniel Barenboim. (40m).

TELEMANN: Fantasies per a flauta sola, n. 3 i n. 4.

Marion Verbruggen. (8m).

DEBUSSY: La Damselle Elue.

Maria Ewing. Brigitte Baileys. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Claudio Abbado. (21m).

VAUGHAN WILLIAMS: English Folk Song Suite.

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (11m).

TORELLI: Simfonia V. 9, G 10.

Orquestra de la Capella Musical de San Petronio. Dir.: Sergio Vartolo. (6m).

VIEUXTEMPS: Balada i Polonesa, op. 38.

Philippe Koch, violí. Luc Devos, piano. (14m).

VAINBERG: La clau d'or, ballet op. 55 (Suite n. 1).

Orquestra del Teatre Bolxoi. Dir.: Mark Ermler. (28m).

COUPERIN: "El rossinyol enamorat", de les Peces de clavecí, vol. III.

Frans Brüggen, flauta. Gustav Leonhardt, clavecí. (8m).

J.Ch.BACH: Concert per a piano op. 13 n. 3.

Ingrid Haebler. Cappella Academica Wien. Dir.: Eduard Melkus. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA PER A PIANO DE GRIEG

Quatre peces op. 1.

Gerhard Oppitz, piano. (12m).

Imatges poètiques, op. 3.

Gerhard Oppitz, piano. (9m).

Humoresques, op. 6.

Gerhard Oppitz, piano. (10m).

Sonata op. 7.

Gerhard Oppitz, piano. (18m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

MEDER: Sonata "Der Polnische Pracher".

Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (12m).

AGRICOLA: Tres cançons d'amor.

Ensemble Unicorn. Dir.: Michael Posch. (17m).

MANCHICOURT: Jubilate Deo. The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (6m).

BALLETTI: La moretta. Represe.

Jakob Lindberg, llaut. (8m).

BRADÉ: Música per a instruments de metall.

Blechbläserensemble. Dir.: Ludwig Güttler. (9m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.06 AUTÒGRAF

Les versions firmades per les grans batutes.

PROKOFIEV: Pere i ellop, op. 67.

Leonard Bernstein, narrador.

Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (26m).

MUSSORGSKI: Una nit a la muntanya pelada.

Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (11m).

STRAVINSKI: La consagració de la primavera (L'adoració de la terra).

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Leonard Bernstein. (16m).

16.00 LA TARDA DEL'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 REPERTORI DE CONCERT

R. STRAUSS: Així va parlar Zarathustra, op. 30.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Georg Solti. (33m).

GLINKA: Russlan i Ludmilla, obertura.

Orquestra Kirov. Dir.: Valery Gergiev. (5m).

VIVALDI: Concert per a guitarra en Re M, RV 93

Eduardo Fernández. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: George Malcolm. (11m).

21.00 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada.

Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

23.00 AGENDA MUSICAL

23.03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

00.30 CLÀSSICS DEL SEGLE XX

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

00.30 GRANS INTEGRALS

Emès dijous passat.

01.30 JOVES INTERPRETS

Emès dimarts passat.

02.30 MÚSICA XXI

Emès divendres passat.

03.30 REPERTORI DE CONCERT

Edició de matí emesa dijous.

04.30 CAPSA DE MÚSICA

Emès dijous passat.

DIVENDRES, 15 D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.06 REPERTORI DE CONCERT

BALAKIREV: Transcripció per a piano de "L'alosa" de Glinka.

Rian de Waal, piano. (6m).

BACH: Ària "Erbarne dich, mein Gott" extreta de "La Passió segons St. Mateu" BWV 244.

Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (7m).

BEETHOVEN: Primer moviment de la simfonia n. 5, op. 67.

Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (7m).

PIAZZOLA: Contrabajissimo.

I Salonisti. (12m).

VERDI: Ballet de la Reina de l'acte III de l'òpera Don Carlo.

Orquestra del Teatre Alla Scala. Dir.: Claudio Abbado. (15m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA

SMETANA: Records de Bohèmia en forma de polka op. 12.

András Schiff, piano. (10m).

TELEMANN: Suite "La Caça".

Acadèmia de Música Antiga de Berlín. (14m).

BERLIOZ: El carnaval romà, Op. 9. (Obertura).

Staatskapelle Dresden. Dir.: Sir Colin Davis. (10m).

LEBRERO: Remembranza de Juan de la Cruz.

Narciso Yepes, guitarra. (13m).

R. STRAUSS: Duet - Concertino per a clarinet i fagot, amb orquestra de corda i arpa.

Paul Meyer. Knut Sönstevold. Nova Orquestra de Cambra d'Estocolm. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (18m).

GLAZUNOV: Suite Caractéristique.

Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Igor Golovschin. (38m).

ARRIAGA: Agar, ària per a soprano i orquestra.

Angela Denning. Orquestra Simfònica de Bilbao. Dir.: Jesús López Cobos. (7m).

BRAHMS: Trio per a trompa, op. 40.

Francis Orval. Gyorgy Sebok. Arthur Grumianux. (29m).

DELIBES: Suite del ballet Sylva.

New Philharmonia Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (16m).

REBEL: Sonata cinquena per a violí en Re M.

Andrew Manze, violí. Richard Egarr, clavicé. Jaap ter Linden, viola de gamba. (11m).

POPULAR/BRITTEN: "Quand j'étais chez mon père", "Eho! Eho!", dues cançons franceses

arranjades per Benjamin Britten.

Ian Bostridge, tenor. Britten Sinfonia. Dir.: Daniel Harding. (4m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA PER A PIANO DE GRIEG

Peces líriques, op. 12.

Gerhard Oppitz, piano. (13m).

Cants i danses populars nòrdiques, op. 17.

Gerhard Oppitz, piano. (32m).

Escenes de la vida popular, op. 19.

Gerhard Oppitz, piano. (9m).

14.00 MÚSICA RELIGIOSA

D. SCARLATTI: Missa Breve "La Stella".

Libby Crabtree. Angus Davidson. Neil MacKenzie. Simon Birchall. The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (25m).

BIBER: Requiem en fa m.

Catherine Bott, Tessa Bonner, sopranos. Christopher Robson, contratenor. John Mark Ainsley, tenor. Michael George, baríton. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (30m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.06 MÚSICA XXI

Les últimes tendències de la música contemporània.

DURKO: Sinfonietta.

The Philip Jones Brass Ensemble. Dir.: Lionel Friend. (11m).

BOULEZ: Notations.

Pierre-Laurent Aimard, piano. (11m).

IBERT: Capriccio per a corda, petita banda i arpa.

Conjunt Instrumental Jean-Walter Audoli. Dir.: J.W. Audoli. (11m).

TIPPETT: Sonata per a quatre trompes.

The Wallace Collection. John Wallace. (14m).

16.00 LA TARDA DEL'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 BLANC I NEGRE

La música per a piano.

FREDERIC CHOPIN: 150 ANYS.

Variacions sobre "Là ci darem la mano" de Mozart, op. 2.

Claudio Arrau, piano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Eliahu Inbal. (20m).

Sonata per a piano n. 1, op. 4.

Vladimir Ashkenazy. (24m).

3 masurques op. 59.

Vladimir Ashkenazy, piano. (11m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 REPERTORI DE CONCERT

XOSTAKOVITX: "El conte del ratolinet estúpid" (The Tale of the Silly Little Mouse).

Royal Concertgebouw Orchestra. Dir.: Riccardo Chailly. (12m).

HANDEL: Water Music. (Música aquàtica). Suite n. 1.

Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (35m).

21.00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.00 AGENDA MUSICAL

23.03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

00.30 GRANS INTEGRALS

Emès divendres passat.

01.30 EL LIED

Emès dissabte passat.

02.30 CLASSICS DEL SEGLE XX

Emès dilluns passat.

03.30 REPERTORI DE CONCERT

Edició de matí emesa divendres passat.

04.30 CAPSA DE MÚSICA

Emès divendres passat.

DISSABTE, 16 D'OCTUBRE DE 1999

08.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Olga Cardús.

10.00 MÚSICA PER A COBLA RUERA: Barcelona, la ciutat.

Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (5m).

POPULAR/OLTRA: Recull de danses de l'Arboç, Ribera de

Cardós, Castelló d'Empúries, Castelletcol, Pobellà.

Santi Molas, percussió. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jesús Ventura. (24m).

MORALEDA: Tirant lo Blanc, poema cavalleres per a cobla.

Cobla Montgrins. (15m).

11.00 DISCOTECA UNIVER-SAL

El col·leccionable de la música indispensable.

WAGNER: La Walquiria (cavalcada de Les Walquíries).

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (5m).

RAVEL: Rapsòdia espanyola.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Pierre Boulez. (17m).

BRAHMS: Concert per a violí, violoncel i orquestra op. 102.

Gidon Kremer, violí. Clemens Hagen, violoncel. Orquestra del Royal Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (33m).

12.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Repetició.

13.00 AGENDA MUSICAL

13.03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17.00 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

19.00 CICLE DE LIED

WOLF: Lieder sobre poemes de Joseph von Eichendorff.

Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (49m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20.03 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 GRANS OBRES

MONTEVERDI: L'Orfeo.

John Mark Ainsley. Catherine Bott. Tessa Bonner. Julia Gooding. Christopher Robson. Andrew King. Robert Evans. Michael George. Simon Grant. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (108m).

24.00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Ignasi Piñol.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

00.30 LA TARDA DEL'OIENT

Repetició dels programes emesos dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 17 D'OCTUBRE DE 1999

08.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Olga Cardús.

10.00 MÚSICA DE CAMBRA

GRANADOS: Trio amb piano op. 50.

Trio Beaux Arts. (25m).

TURINA: Trio amb piano n. 2, op. 76.

Trio Beaux Arts. (15m).

TURINA: Círculo..., op. 91.

Trio Beaux Arts. (11m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CON-

VENTUAL DES DEL MONES- TIR DE MONTSERRAT

12.17 DIVERTIMENT

Un espai presentat per Olga Cardús.

13.00 AGENDA MUSICAL

13.03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

15.03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17.00 TEMPORADA D'ÒPE- RA DE CATALUNYA MÚSICA

DONIZETTI: *Lucrezia Borgia*, òpera en dos actes.

Montserrat Caballé, Ezio Flagello, Alfredo Kraus, Shirley Verrett, Giuseppe Baratti. RCA Italiana Opera Orchestra and Chorus. Dir.: Jonel Perlea. (135m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

20.03 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.03 LES VEUS DEL SEGLE

Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps.

Maria Bayo, Paata Burchuladze, Marilyn Horne.

MOZART: *Exsultate, jubilate*, KV 165.

Maria Bayo, soprano. Orquestra Simfònica de Galícia. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (15m).

TURINA: *Las Musas de Andalucía*, op. 93.

Quartet Sine Nomine. Maria Bayo, soprano. Ricardo Requejo, piano. (34m).

SOROZABAL: "En un país de fábula" i "Marola, yo deseo...", dues romances de la sarsuela *La tavernera del Puerto*.

Plácido Domingo. María Bayo. Orquestra Simfònica de Galícia. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (10m).

MUSSORGSKI: 7 cançons.

Paata Burchuladze, baix. Ludmila Ivanova, piano. (20m).

VERDI: "A te l'estremo addio", ària del pròleg de l'òpera *Simon Boccanegra*.

Paata Burchuladze. Orquestra del Teatro alla Scala de Milà. Dir.: Georg Solti. (6m).

BERNSTEIN: "Somewhere", de *West Side Story*.

Marilyn Horne. Orquestra. Dir.: Leonard Bernstein. (3m).

COPLAND: Cinc cançons de les "Cançons americanes antigues".

Marilyn Horne, mezzo. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Carl Davis. (12m).

PUCCINI: "Scuoti quella fronda", ària de l'òpera *Madama Butterfly*.

Leontyne Price, Marilyn Horne. Orquestra de l'Òpera del Metropolitan de NY. Dir.: James Levine. (5m).

24.00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Ignasi Piñol.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

00.30 LA TARDA DEL OIENT

Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

DILLUNS, 18

D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.06 REPERTORI DE CON- CERT

BACH: Concert per a clavecí, dues flautes de bec i corda, BWV 1057.

Philip Pickett, Rachel Beckett. The English Concert. Solista i director: Trevor Pinnock. (17m).

GRANADOS: *El pelele*.

Joaquín Achúcarro, piano. (4m).

STRAVINSKI: 8 miniatures instrumentals.

Ensemble InterContemporain. (9m).

MUSSORGSKI: La gran porta de Kiev (Quadres d'una exposició).

Orquestra Filharmònica de Múnic. Dir.: Sergiu Celibidache. (7m).

ELGAR: *Salut d'amour* (arr. per Leo Artok), peça de saló.

Orquestra de Saló de Colònia. (3m).

MOZART: "Batti, batti, o bel Masetto", de Don Giovanni.

Maria Bayo, soprano. Orquestra Simfònica de Galícia. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (4m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: Quartet de corda n. 10, op. 51. (B.92).

The Coull Quartet. (34m).

BEETHOVEN: Cançó elegíaca, Op. 118.

Ambrosian Singers. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Michael Tilson Thomas. (7m).

ARINA: Capriccio stravagante a 4.

Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (19m).

DELIUS: Fantasia "Over the Hills and Far Away".

English Northern Philharmonia. Dir.: David Lloyd-Jones. (14m).

FABREGA: Simfonia en Do M. Concerto Brandenburg. Dir.: Gregor DuBuclet. (9m).

PURCELL: Ye tuneful Muses, cançó de benvinguda per a James II.

Gillian Fisher, Tessa Bonner, James Bowman, Jonathan Kenny, Rogers Covey-Crump, Charles Daniels, Michael George, Charles Pott. The King's Consort. Dir.: Robert King. (24m).

CIVITAREALE: Suite estival.

Sergio Tordini i Joaquín Prats, duet de guitarres. (24m).

CABEZON: Recull d'obres.

Trio Unda Maris. (8m).

SCHUBERT: Fantasia D. 760 "Wanderer" (arranjament per a piano i orquestra de Franz Liszt).

Boris Berezovsky, piano. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Kurt Masur. (21m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA PER A PIANO DE GRIEG

Balada en forma de variacions, op. 24.

Gerhard Oppitz, piano. (19m).

Fulls d'àlbum, op. 28.

Gerhard Oppitz, piano. (13m).

Improvisacions sobre dos cants populars noruecs, op. 29.

Gerhard Oppitz, piano. (7m).

Noves peces líriques, op. 38.

Gerhard Oppitz, piano. (19m).

14.00 CLASSICS DEL SEGLE XX

HONEGGER: Rugby, moviment simfònic n. 2.

Tonhalle-Orchester Zürich. Dir.: David Zinman. (8m).

KHATXATURIAN: Spartacus, suite n. 3.

Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (16m).

SCHÖNBERG: La nit transfigurada, op. 4.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (30m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

15.06 ELS ORGUES DE CA- TALUNYA

Orgue de l'Església Romànica de Sant Ramon.

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 7 d'agost de 1999 a l'Església Romànica de Sant Ramon (*El Pla de Santa*).

ELS ORGUES DE CATA- LUNYA (XIX CICLE). Obres de

MARCHAND, WALTER, WALTHER, BACH, BUXTEHUDE,

VITALI, REGER, entre d'altres.

Neil Cowley, orgue. Guerassim Voronkov, violí. (58m).

16.00 LA TARDA DEL OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 MÚSICA CORAL

MOZART: Ave verum corpus, KV 618.

Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (4m).

POULENC: Figura humana, cantata.

Grup Vocal de França. Dir.: John Alldis. (16m).

BRAHMS: Liebeslieder-Walzer, op. 52.

Teresa Shaw, mezzo-soprano. Philip Salmon, tenor. Robert Levin i John Perry, piano. Cor Monteverdi. Dir.: John Eliot Gardiner. (21m).

TALTABULL: Madrigal.

Orfeó Català. Dir.: Jordi Casas. (4m).

BRUCKNER: Pange lingua, motet.

Corydon singers. Dir.: Matthew Best. (5m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.10 REPERTORI DE CON- CERT

TXAIKOVSKI: Simfonia n. 1 "Somnis d'hivern".

Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Claudio Abbado. (43m).

GLUCK: Alceste. ("Divinités du Styx").

Janet Baker, mezzosoprano. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymon Leppard. (5m).

21.00 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 16 d'octubre de 1999 a l'Auditori de Barcelona.

SCHUMANN: Concert per a quatre trompes i orquestra, op. 86.

Concert-Allegro per a piano, op. 134.

NIN-CULMELL: Concert per a piano i orquestra.

DEBUSSY: Preludi per a la migdiada d'un faune. El Mar.

Maria Luisa Cantos, piano. David B. Thompson. Judith Ch. Thompson. David Rosell. David Bonet, trompes.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

23.00 AGENDA MUSICAL

23.03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

00.30 GRANS INTEGRALS

Emès dilluns passat.

01.30 AUTOGRAF

Emès dijous passat.

02.30 BLANC I NEGRE

Emès divendres passat.

03.30 REPERTORI DE CON- CERT

Edició de matí emesa dilluns.

04.30 CAPSA DE MÚSICA

Emès dilluns passat.

DIMARTS, 19

D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.06 REPERTORI DE CON- CERT

SAINT COLOMBE: Concert per a dues violes "Le Retour".

Ch. Coin. Jordi Savall, baix de viola. (8m).

MILHAUD: Scaramouche.

Mon Mar-Tres. (9m).

PURCELL: "O let me weep!" (de The Fairy Queen).

Emma Kirby, soprano. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (7m).

STRAVINSKI: La consagració de la primavera (L'adoració de la terra).

Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati. (16m).

LISZT: Somni d'amor n. 3 (versió per a arpa).

Jutta Zoff, arpa. (5m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA

SCRIABIN: Concert per a piano op. 20.

Anatol Ugorski, piano. Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Pierre Boulez. (27m).

J.Ch.BACH: Simfonia en Re M op. 18 n. 4.

Acadèmia de Música antiga de Berlín. (10m).

BARTOK: El príncep de fusta, op. 13 (selecció i arranjament de Neeme Järvi).

Orquestra Philharmonia. Dir.: Neeme Järvi. (37m).

PUJOL: Tres peces espanyoles. Marco Socias, guitarra. (12m).

MOZART: Serenata per a vent, KV 375.

Nachtmusique. (27m).

HAYDN: Missa "Rorate coeli desuper", Hob. XXII:3.

Cor de la Christ Church Cathedral, Oxford. Christopher Hogwood, orgue. The Academy of Ancient Music. Dir.: Simon Preston. (8m).

CHABRIER: Suite pastorale.

Orquestra de l'Úlster. Dir.: Yan Pascal Tortelier. (19m).
GALUPPI: Concerto a Quattro en Si b M. Quartet Aglàia. (9m).
KORNGOLD: Molt sorolls per no res, suite per a orquestra de cambra op. 11. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (10m).
13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA PER A PIANO DE GRIEG
 Suite Holberg, op. 40. Gerhard Oppitz, piano. (23m).
 Peces per a piano op. 41. Gerhard Oppitz, piano. (20m).
14.00 MOMENTS LÍRICS VIVES: Doña Francisquita (extractes). Alfredo Kraus, Maria Bayo. Santiago S. Jerico. Cor Polifònic de la Universitat de La Laguna. Orquestra Simfònica de Tenerife. Dir.: Antoni Ros Marbà. (19m).
BIZET: L'Arlesiana, melodrama en tres actes i cinc quadres sobre un llibret d'Alphonse Daudet (primer acte). Daniel Mesguich, narrador. Conjunt Vocal Jean Sourisse. Ianne Rouleau, soprano. Orquestra de Cambra Nacional de Tolosa. Dir.: Jean Claude Malgoire. (29m).
GERSHWIN: Of Thee i Sing, comèdia musical. (Selecció) Maureen McGovern, Larry Kert, Jack Gilford, David Garrison, Paige O'Hara, New York Choral Artists. Orchestra of St. Luke's. Dir.: Michael Tilson Thomas. (6m).
15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15.06 MÚSIQUES DEL MÓN Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.
TIBET: Música ritual i cants de la tradició Gelug. (16m).
GRÈCIA: Skaros. Ti Kako e kana o Kaimenos. Petro-Loukas Chalkias & Kompania. (14m).
INDONESIA: Sora Men's chorus with drums. (10m).
CANÇONS TRADICIONALS RUSSES: Kalinka. Ouj kak pal touman. Bandoura. Les Grans Vours de Bulgària. Dir.: Zdravko Mihaylov. (14m).
16.00 LA TARDA DE L'OIENT Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.
19.00 Joves Intèrprets MENDELSSOHN: Concert per a piano i orquestra n. 2 op. 40. Laia Masramon. OBC. Dir.: Jean Bernard Pommier. (23m).
BRAHMS: Trio amb piano n. 1, op. 8. Trio Casals. (33m).
20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL
20.10 REPERTORI DE CONCERT
HAYDN: Simfonia n. 102. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Claudio Abbado. (29m).
MENDELSSOHN: El somni d'una nit d'estiu, música d'escena, op. 61, obertura. Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (13m).
21.00 PERFILS
 Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

JESÚS RODRIGUEZ PICÓ
23.00 AGENDA MUSICAL
23.03 JAZZ DE NIT
 Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23.45 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes.
00.30 GRANS INTEGRALS
 Emès dimarts passat.
01.30 SELECCIÓ DE JAZZ
 Emès dissabte passat.
03.30 REPERTORI DE CONCERT
 Edició de matí emesa dimarts passat.
04.30 CAPSA DE MÚSICA
 Emès dimarts passat.
DIMECRES, 20 D'OCTUBRE DE 1999
07.00 PRIMER TEMPS
 Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
09.06 REPERTORI DE CONCERT
TXAIKOVSKI: Primer moviment de sextet op. 70 "Record de Florència" (versió per a orquestra de corda). Orquestra de Cambra Kremlin. Dir.: Misha Rachlevsky. (10m).
A. GUINOVART: Concert per a piano i cobla sobre temes de "Mar i cel". Albert Guinovart. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (23m).
SCHUBERT: "Prometheus", lied D 674. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Jörg Demus, piano. (6m).
PREVERT: Fules mortes. Orquestra dirigida per Don Sebesky. (5m).
10.00 AGENDA MUSICAL
10.03 CAPSA DE MÚSICA CRUSELL: Concert per a clarinet n. 3, op. 11. Per Billman. Uppasala Chamber Orchestra. Dir.: Gérard Korsten. (24m).
FRANCK: Nocturn. Christa Ludwig, mezzo-soprano. Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (4m).
VILLA-LOBOS: Concert per a violoncel i orquestra n. 1. Antonio Meneses, violoncel. Orquestra Simfònica de Galícia. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (20m).
HOTTETERRE: Suiet n. 3, en Re M. Philippe Allain-Dupré. Philippe Pierlot, Yasuko Uyama-Bouvard. (17m).
BIZET: La Jolie Fille de Perth, Suite. Orquestra Filharmònica de la Ciutat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (13m).
BOCCHERINI: Quintet per a flauta i corda n. 6, G 442. Jean-Pierre Rampal. Régis Pasquier. Bruno Pasquier. Roland Pidoux. Mathilde Sternat. (15m).
R. STRAUSS: Concert per a oboè i petita orquestra.

Heinz Holliger. Orquestra Simfònica de Cincinnati. Dir.: Michael Gielen. (24m).
VAUGHAN WILLIAMS: Suite Aristofànica "Les vespes". Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: A. Boult. (27m).
13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA PER A PIANO DE GRIEG
 Peces líriques, op. 43. Gerhard Oppitz, piano. (16m).
 Danses noruegues, op. 35. Marina Rodríguez Brià i Joan Josep Gutiérrez, duet de piano. (15m).
 Peces líriques, volum IV, op. 47. Gerhard Oppitz, piano. (25m).
14.00 MÚSICS DE CATALUNYA
GUINOVART: Sonata. Albert Guinovart. (10m).
BROTNS: Obstinacy, moviment simfònic n. 7. Jove Orquestra Filharmònica de Portland. Dir.: Jacob Avshalomov. (11m).
HOMS: Quintet de vent n. 1. Quintet de Vent Solistes de Barcelona. (12m).
BENGUEREL: Música per a percussió i corda (1990). Xavier Joaquín. Virtuosi de Praga. Dir.: Oldrick Vleck. (19m).
15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15.06 MÚSICS DE CATALUNYA
BALSACH: Música-Màgica, per a Mag i Conjunt de Cambra. Música XXI. Dir.: Miquel Gaspà. (10m).
MOMPOU: Variacions sobre un tema de Chopin. Frederic Mompou, piano. (23m).
ROSSINYOL: Pròsper laberint intermitent. Grup Vol ad Libitum. (17m).
16.00 LA TARDA DE L'OIENT Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.
19.00 PRIMERA VEU
 Un espai per conèixer els músics d'ara.
20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL
20.10 REPERTORI DE CONCERT
OFFENBACH/ROSENTHAL: Gaîté Parisienne, extractes. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (29m).
WEBER: Simfonia n. 2. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: W. Sawallisch. (18m).
21.00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS
 Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.
23.00 AGENDA MUSICAL
23.03 JAZZ DE NIT
 Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23.45 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes.
00.30 GRANS INTEGRALS
 Emès dimecres passat.

01.30 L'AUDIOVISUAL
 Emès diumenge passat.
03.30 REPERTORI DE CONCERT
 Edició de matí emesa dimecres passat.
04.30 CAPSA DE MÚSICA
 Emès dimecres passat.
DIJOUS, 21 D'OCTUBRE DE 1999
07.00 PRIMER TEMPS
 Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
09.06 REPERTORI DE CONCERT
KODALY: Intermezzo de la suite "Háry János". James Earl Barnes, cimbalon. Orquestra Simfònica de Montreal. Dir.: Charles Dutoit. (5m).
DELALANDE: Extractes del Dies Irae. Peter Harvey. La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (5m).
BRUCH: Primer moviment del concert per a violí i orquestra n. 1, op. 26. Yehudi Menuhin. Philharmonia Orchestra. Dir.: Walter Susskind. (8m).
SALIERI: Serenata per a instruments de vent. Il Gruppo di Roma. (6m).
GERSHWIN: "Summertime". "I loves you, Porgy". Barbara Hendricks, soprano. Katia i Marielle Labèque, duet de pianos. (10m).
KHATXATURIAN: Adagio de Spartacus. Orquestra Kirov. Dir.: Valery Gergiev. (9m).
10.00 AGENDA MUSICAL
10.03 CAPSA DE MÚSICA LISZT: Dansa Macabra. France Clidat, piano. Orquestra Simfònica de la RTV de Luxemburg. Dir.: Jean-Claude Casadesus. (17m).
HANDEL: My heart is inditing, anthem HWV 261. Cor de la Catedral de Winchester. The Brandenburg Consort. Dir.: David Hill. (12m).
TXAIKOVSKI: Suite per a orquestra n. 3, op. 55. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Y. Svetlanov. (42m).
TURINA: El poema de una sanluqueña, fantasia per a violí i piano. Joaquín Palomares. Michel Wagemans. (24m).
HAYDN: Simfonia n. 94, "La sorpresa". Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (23m).
WEISS: Ciacona José Miguel Moreno. (6m).
SMETANA: Sarka. Poema simfònic del cicle "La meua pàtria". Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: James Levine. (10m).
ROGER: Per a Liliana. Ruth Lluis, piano. (10m).
WAGNER: Tannhäuser, obertura. Orquestra Filharmònica de Múnic. Dir.: Sergiu Celibidache. (16m).
13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA PER A PIANO DE GRIEG

Peces líriques, volum V, op. 54. Gerhard Oppitz, piano. (24m). Peces líriques, volum VI, op. 57.

Gerhard Oppitz, piano. (30m). 14.00 MÚSICA ANTIGA

MUNDY: Vox Patris caelestis. The Tallis Scholars. Dir.: Peter Phillips (19m).

PRAETORIUS: Danses de Terpsicore (selecció) Westra Aros Pijpare. Dir.: Bertil Färnlof. (30m).

ANONIM: Fantasia a 7 violes. Música Antiga de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (5m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.06 AUTÒGRAF

Les versions firmades per les grans batutes.

VIVALDI: Les Quatre Estacions. (Concert n. 3, RV 293. "La Tardor").

Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (12m).

HANDEL: El Messies (extractes de la segona part).

Adele Addison, soprano. William Warfield, baix. Cor de Westminster. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (22m).

BACH: Concert per a violí, oboè i orquestra, BWV 1060. Isaac Stern, violí. Harold Gombert, oboè. Leonard Bernstein, clavecí. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (17m).

16.00 LA TARDA DEL OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL
20.10 REPERTORI DE CONCERT

DVORAK: Danses esclaves, op. 72.

Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Antal Dorati. (34m).

ROSSINI: Duet de l'òpera Tancredi: "Fiero incontro"... "Lasciami: non t'ascolto".

Hei-Kyung Hong, soprano. Jennifer Larmore, mezzo-soprano. Orquestra de la Ràdio de Múnic. Dir.: Jesús López Cobos. (11m).

21.00 "A LA MANERA DE..."
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

23.00 AGENDA MUSICAL
23.03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 GRANS INTEGRALS
Emès dijous passat.

01.30 Joves INTERPRETS
Emès dimarts passat.

02.30 MÚSICA XXI

Emès divendres passat.

03.30 REPERTORI DE CONCERT

Edició de matí emesa dijous.

04.30 CAPSA DE MÚSICA
Emès dijous passat.

DIVENDRES, 22 D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.06 REPERTORI DE CONCERT

KORNGOLD: Quartet de corda n. 1, op. 16 (IV moviment): Finale Allegretto amabile e comodo).

Quartet Franz Schubert. (11m). CASAS: "Ultramar" de la pel·lícula Habanera d'Antoni Verdaguier.

Orquestra dirigida per Carles Cases. (6m)

MOZART: Concert per a piano n. 21, KV 467. (Elvira Madigan). (2on moviment).

Murray Perahia, solista i director. Orquestra de Cambra anglesa. (15m).

BACH: Xacona de la Partita per a violí sol n. 2 BWV 1004 (transcripció per a dues guitarres). Amadeus Guitar Duo Play. (15m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA

KODALY: Danses de Galanta. Orquestra Simfònica de la RIAS de Berlín. Dir.: Ferenc Fricsey. (15m).

PURCELL: Tres Fantasies per a quatre violes. Hesperion XX. (11m).

PAISIELLO: Concert per a piano i orquestra n. 2.

Mariacarla Monetti. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Stephanie Gonley. (21m).

KALINNIKOV: Intermezzo n. 2 en Sol M.

Orquestra Simfònica de l'Antiga Unió Soviètica. Dir.: Evgeny Svetlanov. (5m)

C.H. GRAUN: "Cortese il cielo non può donare", ària de "Cleopatra e Cesare".

Jochen Kowalski, contratenor. Orquestra de Cambra de Berlín. Dir.: Max Pommer. (8m).

PACHELBEL: Trio Sonata n. 3 per a dos violins scordatura i baix.

London Baroque. (7m).

RAVEL: L'enfant et les sortilèges

Françoise Ogéas, Jeanine Collard, Jane Berbié, Sylvaine Gilma, Colette Herzog, Heinz Reh-fuss, Camille Maurane, Michel Sénéchal. Orquestra Nacional de la R.T.F. Dir.: Lorin Maazel. (43m).

VIEUXTEMPS: Concert per a violoncel i orquestra n. 1, op. 46.

Heinrich Schiff. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Neville Marriner. (27m).

ZEMLINSKI: Sis cançons sobre poemes de Maurice Maeterlinck, op. 13.

Anne Sofie von Otter, mezzo-soprano. Cord Garben, piano. (16m).

BACH: Fuga sobre un tema de Tomaso Albinoni, BWV 951. Glenn Gould, piano. (6m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA PER A PIANO DE GRIEG

Peces líriques, volum VII, op. 62.

Gerhard Oppitz, piano. (18m). Peces líriques, op. 65.

Gerhard Oppitz, piano. (27m). 14.00 MÚSICA RELIGIOSA

GALUPPI: Magnificat en Sol M per a soprano, cor i orquestra.

Ana Maria Miranda. Cor de Cambra de Berna. Orquestra de Cambra del sud-oest d'Alemanya. Dir.: J.E. Dähler. (22m).

VERDI: Quattro pezzi sacri. Cecilia Gasdia, soprano. Cor i Orquestra Simfònica de la Fundació Gulbenkian de Lisbonna. Dir.: Claudio Scimone. (35m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.06 MÚSICA XXI

Les últimes tendències de la música contemporània.

BERIO: Nocturn (Quartet de corda n. 3).

Quartet Alban Berg. (23m). LIGETI: Melodien per a orquestra.

London Sinfonietta. Dir.: David Atherton. (13m).

JOLIVET: Chant de Linos per a flauta i piano.

Irena Grafenauer. Michael Grandt. (12m).

16.00 LA TARDA DEL OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 BLANC I NEGRE
La música per a piano.

FREDERIC CHOPIN: 150 ANYS.

Trio per a piano, violí i violoncel op. 8.

Anna Wesolowska, piano. Barbara Górzynska, violí. Stanislas Firlej, violoncel. (29m).

3 Valsos, op. 34.

Artur Rubinstein, piano. (13m). 2 poloneses op. 40.

Maurizio Pollini, piano. (13m). 20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 REPERTORI DE CONCERT

BORODIN: Simfonia n. 3 (inacabada).

Orquestra Simfònica de l'Acadèmia d'Estat de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (20m).

CHOPIN: Polonesa, op. 53. Martha Argerich, piano. (7m).

BEETHOVEN: Quartet de corda n. 3, op. 18 n. 3.

Quartet Talich. (20m). 21.00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.00 AGENDA MUSICAL
23.03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 GRANS INTEGRALS

Emès divendres passat.

01.30 EL LIED

Emès dissabte passat.

02.30 CLASSICS DEL SEGLE XX

Emès dilluns passat.

03.30 REPERTORI DE CONCERT

Edició de matí emesa divendres passat.

04.30 CAPSA DE MÚSICA

Emès divendres passat.

DISSABTE, 23 D'OCTUBRE DE 1999

08.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Olga Cardús.

10.00 MÚSICA PER A COBLA
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de febrer de 1999. CONCERT DE CARNAVAL. Cobla, cor i dansa al Palau.

Obres de PUERTAS, BEUMALA, LEÓN, OLTRA, AGRAMONT i GARRETA.

Jordi Figaró, flabiol. Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. Dir.: Jordi León. (50m).

11.00 DISCOTECA UNIVERSAL

El col·leccionable de la música indispensable.

SCHUBERT: Ave Maria, D 839. Plácido Domingo. Petits Cantors de Viena. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Helmuth Froschauer. (5m).

MENDELSSOHN: Quartet de corda op. 80.

Quartet Artis de Viena. (25m). MOZART: Concert per a fagot i orquestra, KV 191.

David McGill, fagot. Orquestra de Cleveland. Dir.: Christoph von Dohnányi. (19m).

FAURE: Pavane, op. 50. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (6m).

12.00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Repetició.

13.00 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17.00 "A LA MANERA DE..."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

19.00 CICLE DE LIED
GOUNOD: Serenata.

Barbara Hendricks, soprano. Michel Dalberto, piano. (3m).

OFFENBACH: On s'amuse, on applaudit.

Felicity Lott, soprano. Graham Johnson, piano. (2m).

BIZET: La cançó de la rosa. Felicity Lott, soprano. Graham Johnson, piano. (3m).

CHABRIER: "Que les amants ont de peines" (1), "Ronde Gauloise" (2), "Chants d'oiseaux" (1), "L'Enfant" (1, 2).

Agnès Mellon, soprano (1). Franck Leguérinel (2), baríton. François Tillard, piano. (7m).

DUPARC: Phidylé (Leconte de Lisle). Bernard Kruysen, baríton. Noel Lee, piano. (5m).

DUPARC: La vie antérieure (Charles Baudelaire). Sarah Walker, mezzosoprano. Roger Vignoles, piano. (5m).

DUPARC: Chanson triste (Leconte de Lisle). Elly Ameling, soprano. Orquestra Simfònica de Sant Francisco. Dir.: Edo de Waart. (3m).

CHAUSSE: Les papillons. Felicity Lott, soprano. Graham Johnson, piano. (1m).

DEBUSSY: Tres poemes de Stephane Mallarmé. Anne-Marie Rodde, soprano. Noel Lee, piano. (7m).

SATIE: Tres melodies. Frederica von Stade, mezzosoprano. Martin Katz, piano. (4m).

RAVEL: Cinc melodies populars gregues. Gérard Souzay. Dalton Baldwin. (7m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20.03 SELECCIÓ DE JAZZ
Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 GRANS OBRES
MENDELSSOHN: Elies, oratori op. 70. Petteri Salomaa. Soile Isokoski. Monica Groop. John Mark Ainsley. La Chapelle Royale. Collegium Vocale. Orquestra dels Champs Elysées. Dir.: Philippe Herreweghe. (127m).

24.00 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Ignasi Piñol.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 LA TARDA DEL'OIENT
Repetició dels programes emesos dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 24 D'OCTUBRE DE 1999

08.00 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Olga Cardús.

10.00 MÚSICA DE CAMBRA
VERDI: Quartet de corda en mi m. Quartet Delmé. (23m).

RAVEL: Quartet de corda. Quartet Melos. (28m).

BDC02698

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTserrat

12.17 DIVERTIMENT
Un espai presentat per Olga Cardús.

13.00 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA WEBER: Oberon, òpera en tres actes. Deon van der Walt. Inga Nielsen. Peter Seiffert. Bo Skovhus. Vessellina Kasarova. Cor de la Ràdio de Berlín. Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Marek Janowski. (121m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20.03 L'ÀUDIOVISUAL
Un programa d'Alex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.03 LES VEUS DEL SEGLE
Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps. Victòria dels Àngels, James Bowman. Anna Tomowa-Sintow.

FALLA: El gran teatro del mundo. Victòria dels Àngels. Cor Lieder Camera. Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (10m).

RECITAL A TOKIO: Mendelssohn, Mompou, Granados, Montsalvatge i Nin. Victòria dels Àngels. Manuel Garcia Morante. (24m).

CANÇONS DEL RENAIXEMENT: Cornago, Pisador i Anònim. Victòria dels Àngels. Conjunt instrumental dirigit per José María Lamaña. (10m).

VIVALDI: Salve Regina, RV 618. J. Bowman, contra-tenor. The King's Consort. Dir.: R. King. (17m).

BRITTEN: Sweeter than Roses. James Bowman, contratenor. Benjamin Britten, piano. (4m).

KUHNAU: "Ach, denk ich zwar, mein liebster Jesu", ària per a contratenor. James Bowman, contratenor. The King's Consort. Dir.: Robert King. (3m).

R. STRAUSS: 4 últims lieder. Anna Tomowa-Sintow, soprano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (20m).

MOZART: Rèquiem, KV 626 (Lacrimosa). Anna Tomowa-Sintow. Helga Müller-Molinari. Vinson Cole. Paata Burchuladze. Cantors de Viena. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: H. von Karajan. (3m).

TXAIKOVSKI: El primer despuntar de la primavera, op. 38, n. 2. Anna Tomowa-Sintow, soprano. Helmut Oertel, piano. (18m).

24.00 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Ignasi Piñol.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

00.30 LA TARDA DEL'OIENT
Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

DILLUNS, 25 D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.06 REPERTORI DE CONCERT
MOMPOU: Cançó de bressol. Miquel Farré, piano. (4m).

DVORAK: Nocturn per a corda, op. 40. The Coull Quartet. (5m).

MOZART: Andante per a flauta i orquestra, KV 315. Wolfgang Schulz. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (5m).

BACH: Cor d'entrada de l'oratori "La Passió segons Sant Mateu" BWV 244.

Collegium Vocale. La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (7m).

DUKAS: L'aprenent de bruixot, scherzo a partir d'una balada de Goethe. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: James Levine. (11m).

SCHUBERT: Trio amb piano op. 100, D 929 (2on moviment). Trio Borodin. (10m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA
MENDELSSOHN: Concert per a piano i orquestra n. 1 op. 25. Stephen Hough, piano. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Lawrence Foster. (19m).

XOSTAKOVITX: Dues Faules de Krylov, op. 4. Larissa Dyadkova, mezzosoprano. Cor de Dones de l'Òpera de Göteborg. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (9m).

ABEL: Sonata sobre el Cu-Cut. Ricercar Consort. (6m).

CARISSIMI: Scioltio havean dall'alte sponde, cantata per a dues sopranos, bariton i baix continu. Cristina Miatello, Lavinia Bertotti. Furio Zanasi. Le Istituzioni Harmoniche, Verona. Dir.: Marco Longhini. (15m).

R. LAMOTE DE GRIGNON: Fantasia sobre temes de Serrano. Orquestra Simfònica dirigida per Ataúlfo Argenta. (17m).

DEBUSSY: El martiri de Sant Sebastià. Fragments simfònics. Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: James Conlon. (24m).

LULLY: Dies Irae, motet. Donna Brown, soprano. Guillemette Laurens, mezzosoprano. Howard Crook, tenor. Hervé Lamy, tenor. Peter Kooy, baix. Cors i Orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (19m).

SURINACH: Hollywood Carnival. Bronx Arts Ensemble. (8m).

MOZART: Simfonia n. 29, KV 201. Orquestra Reial del Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (30m).

DOPPLER: Fantasia pastoral hongaresa, op. 26. Karl-Bernhard Sebon. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Uros Lajovic. (11m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA PER A PIANO DE GRIEG
Peces líriques, volum IX, op. 68. Gerhard Oppitz, piano. (18m).

Peces líriques, volum X, op. 71. Gerhard Oppitz, piano. (21m).

14.00 CLASSICS DEL SEGLE XX
BRITTEN: Variacions sobre un tema de Franck Bridge, op. 10. I Musici de Montréal. Dir.: Yuli Turovsky. (30m).

WEILL: Suite de l'Òpera de Tres Rals. Orchestra of St. Luke's. Dir.: Julius Rudel. (20m).

LECUONA: Tres miniatures. Thomas Tirino, piano. (5m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.00 ELS ORGUES DE CATALUNYA
Orgue de l'Església de Sant Martí de l'Aleixar

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 11 de juliol de 1998 a l'Església de Sant Martí de l'Aleixar. **ELS ORGUES DE CATALUNYA (CICLE XVIII).** Obres de JAMES, PASQUINI, HANDEL, BALDASSARE, RAISON, entre d'altres. Vicent Ros, orgue, Vicent Campos, trompeta. (54m).

16.00 LA TARDA DEL'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 MÚSICA CORAL
VICTORIA: Ave Maria. Cor de la Catedral de Westminster. James O'Donnell, orgue. Dir.: David Hill. (3m).

ELGAR: Escenes de les terres altes bavareses, op. 27. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (23m).

MONTEVERDI: Beatus vir (prim) a 6. (Salm de "Selva Morale e Spirituale"). Emma Kirkby, Rogers Covey-Crump, David Thomas. Taverner Consort i Taverner Players. Dir.: Andrew Parrott. (9m).

"L'Hereu Riera", (harm. J. Cumeillas). "Ton pare no té nas", cançó popular mallorquina (harm. B. Bibiloni). "La sardana de les monges" d'Enric Morera.

Cor Lieder Camera. Dir.: Josep Vila. (8m).

BACH: Cor inicial de la Missa en si m, BWV 232. Cor Monteverdi. The English Baroque Soloists. Dir.: John Eliot Gardiner. (9m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 REPERTORI DE CONCERT
FALLA: Noches en los jardines de España. Josep Colom, piano. Orquestra Ciutat de Granada. Dir.: Josep Pons. (25m).

ADDINSELL: Concert de Varsòvia. Misha Dichter, piano. Philharmonia Orchestra. Dir.: Neville Marriner. (8m).

DVORAK: Rapsòdia eslava, op. 45 n. 3. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (13m).

21.00 TEMPORADA DEL'OBC
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 22 d'octubre de 1999 a l'Auditori de Barcelona. **MAHLER:** Simfonia n. 2 "Resurrecció". Maria Orán, soprano. Marjana Lipovsek, mezzosoprano. Cor Nacional d'Espanya. Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos.

23.00 AGENDA MUSICAL

23.03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

00.30 GRANS INTEGRALS

Emès dilluns passat.

01.30 AUTOGRAF

Emès dijous passat.

02.30 BLANC I NEGRE

Emès divendres passat.

03.30 REPERTORI DE CONCERT

Edició de matí emesa dilluns,

04.30 CAPSA DE MÚSICA

Emès dilluns passat.

DIMARTS, 26

D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.06 REPERTORI DE CONCERT

GRIEG: Suite lírica, op. 54, n. 4.

Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (4m).

LEONCAVALLO: "Brise de mer" (arranj. per A. Wilke), peça de saló.

Orquestra de Saló de Colònia. (4m).

SCHUBERT: Simfonia n. 9 "La Gran" (IV mov.: Finale. Allegro vivace).

Orquestra Filharmònica de Múnic. Dir.: Sergiu Celibidache. (13m).

BRUCKNER: Quadrilla, per a piano a quatre mans.

Wolfgang Brunner i Michael Schopper. (7m).

HAYDN: Simfonia n. 2 en Do M.

Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (10m).

BELLINI: "Ah, rendetemi la speme... Qui la voce sua soave de "I Puritani".

Maria Callas. Orquestra Simfònica de la RAI de Milà. Dir.: A. Simonetto. (7m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA

TURINA: Sonata Española (per a violí i piano).

Felix Ayo. Bruno Canino. (25m).

VIVALDI: Glòria, RV 589.

Barbara Hendricks. Ann Murray. Jean Rigby. Uwe Heilmann. Jorma Hynninen. Academy Chorus of St. Martin in the Fields. Academy of St. Martin in the Fields. Dir.: Sir Neville Marriner. (29m).

R. STRAUSS: Suite per a 13 instruments de vent op. 4.

Swiss Chamber Orchestra. Dir.: Christian Siegmann. (25m).

JOACHIM: Obertura Elegiaca, op. 13.

Maastricht Philharmonic Orchestra. Dir.: Roland Bader. (11m).

C. SCHUMANN: 6 lieder op. 13.

Barbara Bonney, soprano. Vladimir Ashkenazy, piano. (13m).

ARENSKI: Concert per a violí i orquestra op. 54.

Sergei Stadler. Orquestra Filharmònica de Leningrad. Dir.: Vladislav Tchernuixenco. (23m).

RESPIGHI: Trinitico Botticelliano.

Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Petr Skvor. (21m).

GOSSEC: Quartet amb flauta op. 14 n. 2.

Patrice Bocquillon. Trio de corda Millière. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA PER A PIANO DE GRIEG

Danses camperoles noruegues, op. 72.

Gerhard Oppitz, piano. (40m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

MOZART: Duet i final de l'acte I de l'òpera "La flauta màgica".

Matti Salminen. Hans-Peter Blochwitz. Thomas Hampson.

Barbara Bonney. Cori Orquestra de l'Òpera de Zuric. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (29m).

LEHAR: Friederike, extractes.

Margit Schramm. Rudolf Schock. Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Werner Schmidt-Boelcke. (25m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.06 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

XINA: Cançons de bressol. Tribus minoritàries del sud-oest de la Xina. (14m).

BOLÍVIA: Shuntunki, Bailes de carnaval, Pachamama, Adiós pueblito, Sale el sol, Soy Viracocha. (16m).

BOLÍVIA: Maraca Mateo. Cóndor pasa.

Eufonio Sánchez "Rolo", charango. Juan Arnez "Rene", guitarra. Alfredo Geronimo, que-
na. Crispin Claire, bombo. (8m)

BALALAIQUES DELS GITANOS RUSSOS. (17m).

16.00 LA TARDA DEL'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 JOVES INTÈRPRETS

BACH: Concert per a violí BWV 1042.

Barcelona Simfonietta. Dir.: Francesc Llongueras. (17m).

CHOPIN: Gran Polonesa Brillant precedida d'un andante s-
pianato op. 22.

Alba Ventura, piano. (15m).

GRIEG: Suite Holberg, op. 40.

Orquestra Simfonietta. Dir.: Francesc Llongueras. (20m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 REPERTORI DE CONCERT

SAINT-SAËNS: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 22.

Arthur Rubinstein. Orquestra Simfònica RCA Victor. Dir.: Alfred Wallenstein. (23m).

DELIBES: Suite del ballet "Coppelia".

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (28m)

21.00 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

MERCE CAPDEVILA

23.00 AGENDA MUSICAL

23.03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

00.30 GRANS INTEGRALS

Emès dimarts passat.

01.30 SELECCIÓ DE JAZZ

Emès dissabte passat.

03.30 REPERTORI DE CONCERT

Edició de matí emesa dimarts passat.

04.30 CAPSA DE MÚSICA

Emès dimarts passat.

DIMECRES, 27

D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.06 REPERTORI DE CONCERT

XOSTAKOVITX: Concert per a piano n. 2, op. 102 (Andante).

Jean-Yves Thibaudet. Orquestra Simfònica de la BBC. Hugh Wolff. (8m).

MOZART: Simfonia n. 21, KV 134.

Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (21m).

TURINA: Fandanguillo, op. 36.

Julian Bream, guitarra. (5m).

PUCCINI: "Che gelida manina", de La Bohème.

Alfredo Kraus. Orquestra Manuel de Falla. Dir.: Nicola Rescigno. (5m).

ELGAR: Pompa i circumstància, marxa op. 39 n. 5.

Philharmonia Orchestra. Dir.: Bernard Haitink. (5m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA

TOLDRA: Sardana (1912).

Bernat Castillejo, flauta. Adolf Pla, piano. (5m).

IPPOLITOV-IVANOV: Escenes caucasiànes, suite n. 1, op. 10.

Orquestra Simfònica Nacional d'Ucraïna. Dir.: Arthur Fagen. (25m).

RODRIGO: Concierto como un divertimento (per a violoncel i orquestra).

Julian Lloyd Webber, violoncel.

Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Jesús López Cobos. (24m).

BEETHOVEN: Marxa per a dos clarinets, dues trompes i dos fagots, WoO 29.

Consortium Classicum. (3m).

DELIUS: París, la cançó d'una gran ciutat.

Orquestra Simfònica de Bourne-mouth. Dir.: Richard Hickox. (21m).

CHERUBINI: Lo sposo di tre. (Simfonia en Re M).

Accademia Strumentale Italiana. Dir.: Giorgio Bernasconi. (5m).

GEMINIANI: La Follia.

Orquestra de Cambra de Vila Seca. Dir.: Evelio Tiele. (13m).

GLAZUNOV: Simfonia n. 5, op. 55.

Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Neeme Järvi. (33m).

TELEMANN: Suite "Don Quixot".

Cis Collegium Mozarteum Salzburg. Dir.: Jürgen Geise. (17m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA PER A PIANO DE GRIEG

Atmosferes, op. 73.

Gerhard Oppitz, piano. (22m).

Antiga història d'amor noruega, op. 51.

Kjell Backkelund i Robert Levin, pianos. (25m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

CHOPIN: Variacions sobre un aire nacional de Moore, per a piano a quatre mans.

Xavier Mut i Albert Díaz. (7m).

CAPLLONCH:

Joan Cabero, tenor. Bartomeu Jaume, piano. (8m).

GUMI: Tríptic.

Oriol Romaní, clarinet. Àngel Soler, piano. (9m).

CERVELLO: Anna Frank, un símbol.

Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Franz-Paul Decker. (15m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.06 MÚSICS DE CATALUNYA

GERHARD: Soies de Barcelona, suite.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Edmon Colomer. (17m).

SABATER: Sonatèlia.

Xavier Relats, flauta. Jordi Masó, piano. (15m).

PAHISSA: Rosa. Per un bes. L'enyor.

Joan Cabero, tenor. Manel Cabero, piano. (4m).

CHARLES: Trio.

Grupo Círculo. (9m).

16.00 LA TARDA DEL'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 REPERTORI DE CONCERT

DVORAK: Simfonia n. 7, op. 70.

Orquestra del Royal Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (39m).

SUPPÉ: Cavalleria Lleugera. (Obertura).

Orquestra Simfònica del Festival. Dir.: Louis Bertrand. (8m).

21.00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

23.00 AGENDA MUSICAL

23.03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

00.30 GRANS INTEGRALS

Emès dimecres passat.

01.30 L'AUDIOVISUAL

Emès diumenge passat.

03.30 REPERTORI DE CONCERT

Edició de matí emesa dimecres passat.

04.30 CAPSA DE MÚSICA

Emès dimecres passat.

DIJOURS, 28 D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.06 REPERTORI DE CONCERT

GLUCK: "Che farò senza Euridice", d'Orfeo ed Euridice. Jeannifer Larmore. Orquestra Nacional Gal·lesa. Dir.: Carlo Rizzi. (5m).

CARDOSO: Milonga.

Ernesto Bitetti, guitarra. (5m).

VIVALDI: Concert n. 3, op. 8, RV 293 "La Tardor" (Les Quatre Estacions).

Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Solista i Director: Gerard Claret. (12m).

BLANCAFORT: Homenatge a Chaplin.

Antoni Besses, piano. (5m).

GERSHWIN: Un americà a París.

Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Seiji Ozawa. (18m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA

TARTINI: Concert per a trompeta en Re M.

Jean-Luc Dassy. Els filharmònics de Bolonya. Dir.: Angelo Ephrikian. (11m).

GERHARD: Nonet.

Membres de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (20m).

LISZT: Tasso, Lament i triomf, poema simfònic.

SWF Symphony Orchestra. Dir.: Zoltán Peskó. (25m).

GALUPPI: Concert per a flauta i orquestra en Re M.

James Galway. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (11m).

CZERNY: Fantasia brillant sobre temes de Schubert per a trompa i piano, op. 339 n. 3.

Barry Tuckwell. Daniel Bumenthal. (19m).

D'INDY: Souvenirs, op. 62.

Orquestra Filharmònica d'Estrasbourg. Dir.: Theodor Guschlbauer. (20m).

ENCINA: Ay, triste, que vengo. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (4m).

SCHUBERT: Simfonia n. 9, D. 944 "La gran".

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: John Eliot Gardiner. (52m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA DE CAMBRA D'ALEXANDER BORODIN

Trio en Sol M per a dos violins i violoncel (inacabat).

Trio de Moscou. (19m).

Trio en sol m per a dos violins i violoncel basat en una cançó popular russa "Què he fet per entristir-te?"

Trio de Moscou. (7m).

Sextet de corda en re m.

Alexandre Detisov, Alexandre Polonski; violins. Igor Suliga, Alexandre Bobrovski, violes. Alexandre Osokine, Alexandre Gotthelf, violoncel. (8m)

14.00 MÚSICA ANTIGA

MONTEVERDI: Simfonia d'Obertura, pròleg i escena primer del primer acte d' "Il ritorno d'Ulisse in patria".

Gloria Banditelli. Fabian Schorrin. Marcello Vargetto. Adriana Fernández. Alicia Borges.

Ensemble vocal Studio di musica antica "Antonio Il Verso". Ensemble "Eufonia". Ensemble Elyma. Dir.: Gabriel Garrido. (27m).

D'INDIA: "Voi dissi e sospirando", madrigal a cinc veus extret del llibre V (instrumental) i "Crud'Amarilli", madrigal a cinc veus extret del llibre I.

Les Arts Florissants. Ensemble Orlando Gibbons. Dir.: William Christie. (7m).

FARINA: Sonata tertia detta la Moretta à 3.

Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (13m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.06 AUTÒGRAF

Les versions firmades per les grans batutes.

BIZET: Carmen, Suite n. 2.

Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (22m).

DEBUSSY: Rapsòdia per a saxo i orquestra.

Sigurd Rascher, saxo. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (10m).

RAVEL: Shéhérazade.

Jennie Tourel, mezzo-soprano. Orquestra Simfònica de Columbia. Dir.: Leonard Bernstein. (16m).

16.00 LA TARDA DEL OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 REPERTORI DE CONCERT

SIBELIUS: Simfonia n. 5, op. 82. Versió 1919.

Lahti Symphony Orchestra. Dir.: Osmo Vänskä. (32m)

VAUGHAN-WILLIAMS: Fantasia sobre un tema de Thomas Tallis.

The New Queen's Hall Orchestra. Dir.: Barry Wordsworth. (16m).

21.00 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

23.00 AGENDA MUSICAL

23.03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

00.30 GRANS INTEGRALS

Emès dijous passat.

01.30 JOVES INTERPRETS

Emès dimarts passat.

02.30 MÚSICA XXI

Emès divendres passat.

03.30 REPERTORI DE CONCERT

Edició de matí emesa dijous.

04.30 CAPSA DE MÚSICA

Emès dijous passat.

DIVENDRES, 29

D'OCTUBRE DE 1999

07.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.06 REPERTORI DE CONCERT

HANDEL: "Lascia ch'io pianga", ària de l'òpera Rinaldo.

Ileana Cotrubas. La Grande Écurie et la Chambre du Roy. Dir.: Jean-Claude Malgoire. (5m).

TARREGA: El Carnaval de Venècia.

David Russell, guitarra. (9m).

LISZT: Rapsòdia hongaresa n. 1 (orquestració de la rapsòdia per a piano n. 14).

Orquestra del Festival de Budapest. Dir.: Iván Fischer. (11m).

MAHLER: Simfonia n. 5 (Adagietto).

Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Zubin Mehta. (10m).

TXAIKOVSKI: "Jeux de sons", de la suite per a orquestra n. 2, op. 53

Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (11m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.03 CAPSA DE MÚSICA

BALAKIREV: Simfonia n. 2.

Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Evgeny Svetlanov. (37m).

BEETHOVEN: Sonata per a violí i piano n. 1, Op. 12 n. 1.

Yehudi Menuhin. Wilhelm Kempff. (22m).

PLATTI: Concert per a oboè, corda i continu en Sol M.

Bruce Haynes. Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (15m).

GOUNOD: Faust, música de ballet i vals.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (23m).

GIULIANI: Duo per a flauta i guitarra, WoO.

Mikael Helasvuo. Jukka Savijoki. (22m).

C.P.E. BACH: Concert per a violoncel i orquestra Wq 170, H 432.

Miklós Perényi. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (26m).

BRAHMS: Rapsòdia per a contralt, cor i orquestra, op. 53.

Brigitte Fassbaender. Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (14m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA DE CAMBRA D'ALEXANDER BORODIN

Trio amb piano en Re M (inacabat).

Trio de Moscou. (22m).

Quintet amb piano en do m.

Quartet de corda de Moscou. Alexandre Mndoiantz, piano. (26m)

14.00 MÚSICA RELIGIOSA

CORRETTE: Laudate Dominum, salm 148 a partir de "La Primavera" de Vivaldi.

Solistes vocals. Conjunt vocal i instrumental de Lió. Dir.: Guy Cornut. (21m).

BUXTEHUDE: "Gott fähret auf mit Jauchzen" (Jahvé se'n puja enmig d'acclamacions), cantata BuxWV 33.

Solistes vocals. Cor de nens de Hannover. The Amsterdam Baroque Orchestra. Dir.: Ton Koopman. (12m).

BRAHMS: Ave Maria, op. 12. Escolania de Montserrat. Cassia M. Just, orgue. Dir.: Ireneu Segarra. (5m).

SALAZAR: Magnificat.

Solistes vocals i instrumentals. Capilla Peñaflorida. Dir.: José Rada. (7m).

BRITTEN: Te Deum.

The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (9m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.06 MÚSICA XXI

Les últimes tendències de la música contemporània.

SCHNITTKE: Minnesang.

Cor de la Radio Danesa. Dir.: Stefan Parkman. (15m).

C. HALFFTER: Paráfrasis.

Orquestra Nacional de França. Dir.: Cristóbal Halffter. (19m).

PONCE: Sonata per a guitarra i piano.

Debora Halász, guitarra. Franz Halász. (13m).

16.00 LA TARDA DEL OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

19.00 BLANC I NEGRE

La música per a piano.

FREDERIC CHOPIN: 150 ANYS.

Scherzos n. 1 i 2.

Claudio Arrau, piano. (22m).

Concert per a piano i orquestra n. 2, Op. 21.

Claudio Arrau. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: E. Iahlu Inbal. (34m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 REPERTORI DE CONCERT

BRAHMS: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 83.

Maurizio Pollini, piano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (49m).

21.00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.00 AGENDA MUSICAL

23.03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

00.30 GRANS INTEGRALS

Emès divendres passat.

01.30 EL LIED

Emès dissabte passat.

02.30 CLASSICS DEL SEGLE XX

Emès dilluns passat.

03.30 REPERTORI DE CONCERT

Edició de matí emesa divendres passat.

04.30 CAPSA DE MÚSICA
Emès divendres passat.

DISSABTE, 30 D'OCTUBRE DE 1999

08.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Olga Cardús.

10.00 MÚSICA PER A COBLA
BALLS POPULARS: Dansa de l'ofrena. Ballet de Déu. Ball del pi. Ballet. Ball de nans vells. Ballet de muntanya.

Santi Molas, percussió. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (24m).

BERNAT: "Bressolant", "Quasi-àngel", "Dedicatòria", "Juvenil", sardanes.

Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Jesús Ventura. (21m).

11.00 DISCOTECA UNIVERSAL

El col·leccionable de la música indispensable.

SARASATE: Fantasia sobre Carmen, op. 25.

Tedi Papavrami, violí. Christophe Larrieu, piano. (7m).

VIVALDI: Concert per a llaüt i orquestra de corda en Re M, RV 93 (transcripció del concert per a guitarra).

Julian Bream, llaüt. Orquestra Monteverdi. Dir.: John Eliot Gardiner. (10m).

MOZART: "Eine Kleine Nachtmusik", serenata KV 525.

Quartet Takács. Joseph Carver, contrabaix. (17m).

RODRIGO: Fantasia para un gentilhombre.

Ernesto Bitetti, guitarra. Philharmonia Orchestra. Dir.: Antoni Ros Marbà. (21m).

12.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Repetició.

13.00 AGENDA MUSICAL

13.03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

5.03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

19.00 CICLE DE LIED

SCHUBERT: Dos quartets vocals: "Der Tanz" (La Dansa)

D. 826, "Hymne an den Unendlichen" (Himne a l'infinit)

D. 232.

Elly Ameling, soprano. Janet Baker, mezzosoprano. Peter Schreier, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Gerald Moore, piano. (4m).

BRAHMS: 3 quartets vocals de Zigeunerlieder, op. 103.

Edith Mathis, soprano. Brigitte Fassbaender, contralt. Peter Schreier, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Karl Engel, piano. (6m).

SCHUBERT: Duet "Mignon und der Harfner" (Mignon i l'arista) D. 877.

Christine Schäfer, soprano. John Mark Ainsley, tenor. (4m).

REINECKE: Sis duets op. 12.

Edith Mathis: soprano. Hidenori Komatsu: baríton. Cord Garben: piano. (6m).

SCHUBERT: "Wein und Liebe" (Vi i amor) D. 901, "Bardengesang" (Cant del poeta) D. 147.

Die Singphoniker. (5m).

SCHUMANN: Quatre duets: "Schön Blümelein" op. 43 n. 3, "Herbstlied" (Cant de tardor)

op. 43 n. 2, "Das Glück" (La felicitat) op. 79 n. 15, "Tanzlied" (Lied de la dansa) op. 78 n. 1.

Edith Mathis, soprano. Hidenori Komatsu, baríton. Cord Garben, piano. (7m).

BRAHMS: Duet "Vor der Tür" (Davant de la porta) op. 28 n. 2 (*), quartet "Nächtens" (Ben aviat) op. 112 n. 2.

Felicity Lott, soprano. Ann Murray*, mezzo. Anthony Rolfe Johnson, tenor. Richard Jackson*, baríton. Graham Johnson, piano. (4m).

CORNELIUS: Duet "Ich und du".

Edith Mathis: soprano. Hidenori Komatsu: baríton. Cord Garben: piano. (7m).

SCHUBERT: Trio "Die Advokaten", D. 37.

Peter Schreier, tenor. Horst R. Laubenthal, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Gerald Moore, piano. (7m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20.03 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 GRANS OBRES

STRAUSS, J.: Der Zigeuner Baron (El baró gitano), opereta en tres actes.

Herbert Lippert, Pamela Coburn. Rudolf Schaschke, Julia Hamari. Wolfgang Holzmair. Christiane Oelze. Elisabeth von Magnus. Cor Arnold Schönberg.

Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (150m).

24.00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Ignasi Piñol.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

00.30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 31

D'OCTUBRE DE 1999

08.00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Olga Cardús.

10.00 MÚSICA DE CAMBRA

BARTOK: 44 Duos per a dos violins.

András Kiss. Ferenc Balogh. (51m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.17 DIVERTIMENT

Un espai presentat per Olga Cardús.

13.00 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.06 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

BELLINI: I Puritani, òpera en tres actes.

Alfredo Kraus, Gianpiero Mastromei. Cristine Deutekom. Tota de Igarzabal. Cor i Orquestra del Teatre Colon de Buenos Aires. Dir.: Michelangelo Veltri. (148m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20.03 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.06 LES VEUS DEL SEGLE

Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps.

Ann Murray, Francisco Araiza, Gwyneth Jones

HANDEL: "Ombra mai fu", de l'acte I de Serse.

Ann Murray, mezzo. Orquestra de l'Il·luminisme. Dir.: Charles Mackerras. (3m).

MENDELSSOHN: Finale: "Thoroughly this house give glimm'ring", del Somni d'una nit d'estiu, música d'escena.

Ann Murray. Ambrosian Singers. Philharmonia Orchestra. Dir.: Neville Marriner. (5m).

DURUFLE: "Sanctus", del Rèquiem (tercera versió).

Ann Murray, mezzo-soprano. Corydon Singers. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Matthew Best. (4m).

ROSSINI: "La regata veneziana" i "I Marinai".

Felicity Lott, soprano. Ann Murray, mezzo-soprano. Anthony Rolfe Johnson, tenor. Richard Jackson, baríton. Graham Johnson, piano. (10m).

MONTEVERDI: "Mentre vaga angioletta", del llibre 8è de madrigals.

Janet Perry. Ann Murray. Felicity Palmer. Anne-Marie Muhle. (10m).

GOUNOD: Faust (Escena, cor i recitatiu del primer acte).

Francisco Araiza. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (9m).

MOZART: "Se al labbro mio non credi", recitatiu i ària KV 295.

Francisco Araiza. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (10m).

MAHLER: El Cant de la Terra (El solitari a la tardor).

Brigitte Fassbaender, contralt. Francisco Araiza, tenor. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Carlo Maria Giulini. (10m).

LLOYD WEBBER, A.: "Memory", ària de "Cats".

Gwyneth Jones, Orq. Fil. estatal polonesa de Katowice. Dir. A. Ll. Webber. (4m).

STRAUSS, R.: Tres àries de l'acte II, de "Die Ägyptische Helena" (L'Helena egípcia).

Gwyneth Jones, Matti Kastu. Barbara Hendricks. The Kenneth Jewell Chorale. Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati. (14m).

CHERUBINI: IIIer acte de l'òpera "Medea".

Gwyneth Jones, Fiorenza Cossotto. Cor i Orquestra de l'Acadèmia de Santa Cecília de Roma. Dir.: Lamberto Gardelli. (27m).

24.00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Ignasi Piñol.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

00.30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

BARCELONA (BARCELONÈS)

6 OCTUBRE	19 h	Palau	Barcelona Sinfonietta. David Sanz, guitarra. Nabí Cabestany, violoncel. Joan Pons, flauta. M. Lluïsa Moran, piano. Dir.: Francesc Llongueres. Taverna-Bech, Haydn, C.Ph.E. Bach, Xostakóvitx. (El Primer Palau).
7 OCTUBRE	21 h	CCCB	The Duke Quartet. (VI Festival de Músiques Contemporànies).
8 OCTUBRE	21 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Coral Càrmina (dir.: M. Ríos). Joana Llabrés, soprano. Josep Pieres, baríton. Dir.: Franz-Paul Decker. Brotons, Mahler.
9 OCTUBRE	19 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Lluís Soler, narrador. Joana Llabrés, soprano. Dir.: Salvador Brotons. Poesia i música catalanes (homenatge a Miquel Martí i Pol): Solà, Mompou, Toldrà, Brotons. (Concerts Simfònics al Palau).
	19 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	21 h	Centre Cultural Fund. "la Caixa"	Graciana Silva García. Sones jarocho de la regió de Veracruz. (IV Festival de Músiques del Món).
	21 h	Centre Cultural Fund. "la Caixa"	Black Voices. Música de tradició oral de la comunitat negra internacional. (IV Festival de Músiques del Món).
10 OCTUBRE	11 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	12,30 h	Església Evangèlica Alemanya	Andreas Meisner, orgue. Bach.
	18,30 h	Ateneu Barcelonès	Quartetto di Roma. Marco Fiorini, violí. Biancamaria Rapaccini, violí. Claudio Ugolini, viola. Francesco Sorrentino, violoncel. Donizetti, G. B. Sorrentino, Rota, Brahms. (Associació Massià Carbonell).
	20 h	Centre Cultural Fund. "la Caixa"	Black Voices. Música de tradició oral de la comunitat negra internacional. (IV Festival de Músiques del Món).
11 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>Turandot</i> , de Puccini. Dir.: Bertrand de Billy. (Gran Teatre del Liceu).
12 OCTUBRE	20 h	Centre Cultural Fund. "la Caixa"	Marina Pittau, cant i guitarra. Lucia Albertoni, cant. Cants de Sardenya. (IV Festival de Músiques del Món).
13 OCTUBRE	19 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Víctor Béjar, saxòfon. Benjamín Scherer, violí. Katia Michel, piano. Dir.: Alfons Reverté Casas. Villa-Lobos, Saint-Saëns, Rakhmáninov. (El Primer Palau).
	20,30 h	Liceu	<i>Turandot</i> , de Puccini. Dir.: Bertrand de Billy. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	Monestir Pedralbes	Musica Dilecta. Margaret Kelly Cook, soprano. Ricard Bordas, contratenor. Laura Folch, violoncel barroc. William Waters, guitarra barroca i tiorba. Maria Lluïsa Cortada, clavicèmbal. Händel, Strozzi, Marcello, Frescobaldi, Cabanilles, Marín, Germiniani, Purcell. (Euroconcert).
14 OCTUBRE	19,30 h	Palau Robert	Quartet Toldrà. Angel Soler, piano. Dvorák. (Música amb gràcia'99).
	20,30 h	Liceu	<i>Turandot</i> , de Puccini. Dir.: Bertrand de Billy. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	Monestir Pedralbes	Musica Dilecta. (Segona audició). (Euroconcert).
15 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	Recital Montserrat Caballé, soprano. Manuel Burgueras, piano. Donizetti, Bellini, Rossini, Massenet, Gounod. (Gran Teatre del Liceu).
16 OCTUBRE	19 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Maria Lluïsa Cantos, piano. David B. Thompson, trompa. Judith Ch. Thompson, trompa. David Rosell, trompa. David Bonet, trompa. Dir.: Franz-Paul Decker. Schumann, Nin Culmell, Debussy.
	20,30 h	Liceu	<i>Turandot</i> , de Puccini. Dir.: Bertrand de Billy. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	Centre Cultural Fund. "la Caixa"	Anouar Brahem, ud. Lassad Hosni, percussions. Barbaros Erkose, clarinet. Tunísia. (IV Festival de Músiques del Món).
	21,30 h	Palau	31è Festival Internacional de Jazz de Barcelona.
17 OCTUBRE	11 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	11,15 h	Local Amics dels Clàssics	Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Yoko Suzuki, soprano. Andreu Biosca, Montserrat Palet, Enriqueta Just i Lluís Sánchez, violí. Dir.: Joan Palet i Ibars. Bach, Vivaldi, Moreno Guzman, Grieg, Morera, Händel, Mozart, Serrano. (Amics dels Clàssics).
	17 h	Liceu	<i>Turandot</i> , de Puccini. Dir.: Bertrand de Billy. (Gran Teatre del Liceu).
	19 h	Convent del Àngels	Sonic Damage. (VI Festival de Músiques Contemporànies).
	20 h	Centre Cultural Fund. "la Caixa"	Taraf de Haïdouks. Cants i danses gitanes de Romania. (IV Festival de Músiques del Món).
18 OCTUBRE	22 h	Palau	Agrupació Sardanista l'Ideal de Clavé.
	21 h	Palau	BBC Symphony Orchestra. Truls Mork, violoncel. Dir. titular: Andrew Davis. Beethoven, Schumann. (Palau 100).
	21 h	Auditori	Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. A. Gabrieli, C. Gabrieli, Frescobaldi, Guami, Rossi, Philidor, Scheidt, Rosenmüller, Byrd. (Euroconcert).

19 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>Turandot</i> , de Puccini. Dir.: Bertrand de Billy. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	Palau	Elizabeth Leonskaja, piano. Beethoven, Schumann. (Criterium Música).
20 OCTUBRE	19 h	Palau	Raimon Garriga, piano. Pilar Páez, soprano. Alan Branch, piano. Bach-Busoni, Granados, Montsalvatge, Prokófiev, Fauré, Falla, Puccini. (El Primer Palau).
	20,30 h	Liceu	<i>Turandot</i> , de Puccini. Dir.: Bertrand de Billy. (Gran Teatre del Liceu).
21 OCTUBRE	19,30 h	Palau Robert	Àngel Soler, piano. Evelio Tiele, violí. Lalo, Saint-Saëns, Sarasate. (Música amb gràcia'99).
	21 h	Auditori (Polivalent)	James MacMillan. (VI Festival de Músiques Contemporànies).
	21,30 h	Palau	31è Festival Internacional de Jazz de Barcelona.
22 OCTUBRE	21 h	Auditori	Orquesta Nacional de España. Coro Nacional de España (dir.: R. Steubing-Negenbom). María Orán, soprano. Marjana Lipovsek, mezzosoprano. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. <i>Sinfonia núm. 2 "Resurrecció"</i> de Mahler.
	21 h	Centre Cultural Fund. "la Caixa"	Trio Madalena. Cants provençals. (IV Festival de Músiques del Món).
23 OCTUBRE	19 h	Auditori	Orquesta Nacional de España. (Segona audició).
	20,30 h	Liceu	<i>Turandot</i> , de Puccini. Dir.: Bertrand de Billy. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	Centre Cultural Fund. "la Caixa"	Madhavi Mudgal. Odissi, dansa clàssica de l'Índia. (IV Festival de Músiques del Món).
	21 h	MACBA	Jordi Sabatés. Música a Dau al Set. El món màgic de Georges Méliès. (VI Festival de Músiques Contemporànies).
24 OCTUBRE	11 h	Auditori	Orquesta Nacional de España. (Tercera audició).
	18 h	Palau	Coral Ars Nova de Martorell. Alumnes de l'Escola Municipal de Música. Banda Simfònica de Martorell.
26 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>Turandot</i> , de Puccini. Dir.: Bertrand de Billy. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	Auditori	Royal Concertgebouw Orchestra. Rudolf Buchbinder, piano. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. Brahms, Dvorák. (Ibercamera).
	21 h	Centre Cultural Fund. "la Caixa"	Cor Vesna de Moscou. Dir.: Alexander Ponomarev. (IV Festival de Músiques del Món).
	21,30 h	Palau	31è Festival Internacional de Jazz de Barcelona.
27 OCTUBRE	19 h	Palau	Antoni Adsuara, clarinet. Josep Surinyach, piano. Daniel Blanch, piano. Brotons, Guinjoan, Montsalvatge, Chopin. (El Primer Palau).
28 OCTUBRE	19,30 h	Local Amics dels Clàssics	Mònica Guarro, violí. Francesc Mora, piano. Beethoven, Turull, Vitali. (Amics dels Clàssics).
	20,30 h	Liceu	Recital Jaume Aragall, tenor. Amparo García, piano. Bellini, Puccini, Tosti, cançons napolitanes. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	Centre Cultural Fund. "la Caixa"	Moshe Leiser, veu. Ami Flammer, violí. Gérard Barreux, acordió. Música jiddisch. (IV Festival de Músiques del Món).
	21 h	MACBA	Jordi Sabatés. Música a Dau al Set. Keatoniana. (VI Festival de Músiques Contemporànies).
	21,30 h	Palau	31è Festival Internacional de Jazz de Barcelona.
29 OCTUBRE	20 h	Casa Elizalde	Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Andreu Biosca, Montserrat Palet, Enriqueta Just i Lluís Sánchez, violí. Dir.: Joan Palet i Ibars. Morera, Vivaldi, Mozart. (Amics dels Clàssics).
	20,30 h	Liceu	Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Noëmi Nadelmann, soprano. Birgitta Svendén, mezzosoprano. Dir.: Bertrand de Billy. <i>Sinfonia núm. 2</i> de Mahler. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	Centre Cultural Fund. "la Caixa"	Cati Plana, acordió. Davy Spillane, gaita irlandesa. Kevin Glackin, violí. Música celta. (IV Festival de Músiques del Món).
30 OCTUBRE	20,30 h	Liceu	<i>Turandot</i> , de Puccini. Dir.: Bertrand de Billy. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	Centre Cultural Fund. "la Caixa"	Erik Marchand, cant. Le Taraf de Caransebes. Danses i cants gitanes de la Bretanya a Romania. (IV Festival de Músiques del Món).
31 OCTUBRE	12,30 h	Església Evangèlica Alemanya	Birgit Euler, violí. Albert Mora, flauta. Clavicèmbal. <i>Concert de Brandenburg núm. 5</i> de Bach. Cor Lieder Camera. Pau Bordas, baix. Solistes. Dir.: Josep Vila. <i>Cantata BWV 80</i> de Bach.
	17 h	Liceu	Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Noëmi Nadelmann, soprano. Birgitta Svendén, mezzosoprano. Dir.: Bertrand de Billy. <i>Sinfonia núm. 2</i> de Mahler. (Gran Teatre del Liceu).
2 NOVEMBRE	21 h	Palau	Academy of St. Martin in-the-Fields. Murray Perahia, piano i dir. Dir. titular: Kenneth Sillito. C.Ph.E. Bach, Mozart, Bach, Haydn. (Palau 100).
3 NOVEMBRE	20,30 h	Liceu	Ballet de Frankfurt, (Gran Teatre del Liceu).
4 NOVEMBRE	19 h	Metro Universitat	Michel Lethiec. (VI Festival de Músiques Contemporànies).
	20,30 h	Liceu	Ballet de Frankfurt, (Gran Teatre del Liceu).

	21 h	Palau	Daniel Barenboim, piano. (Palau 100).
ALCANAR (MONTSIA)			
10 OCTUBRE	20 h	Pavelló Municipal	Orfeó Català. Solistes. Dir.: Josep Vila i Casañas. Williams, música tradicional i popular catalana.
AVIA (BERGUEDA)			
17 OCTUBRE	18 h	Església St. Vicenç d'Obiols	Camerata Italiana. Vivaldi, Boccherini. (III Festival Guillem de Berguedà).
BERGA (BERGUEDA)			
2 OCTUBRE	22 h	Castell St. Ferran	Orquestra d'Acordions de Sabadell. Dir.: Miquel Àngel Maestro. (III Festival Guillem de Berguedà).
24 OCTUBRE	18 h	Teatre Municipal	Cor Vivaldi-Petits Cantors de Catalunya. Dir.: Oscar Boada. (III Festival Guillem de Berguedà).
CAPELLADES (ANOIA)			
23 OCTUBRE	21 h	Paper de Música	Mateu Ferrer, clarinet. Natan Paruzel, viola. Ana Carro, piano (finalista del 8è Concurs Paper de Música de Capellades). Mozart, Bruch, Reinecke.
GIRONA (GIRONÈS)			
4 NOVEMBRE	22 h	Teatre Municipal	<i>Maria Stuarda</i> , de Donizetti. Dir.: Federico García Vigil. (Òpera a Catalunya).
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT (BARCELONÈS)			
8 OCTUBRE	22 h	Auditori Barradas	The Duke Quartet. (VI Festival de Músiques Contemporànies).
22 OCTUBRE	22 h	Auditori Barradas	Natura. (VI Festival de Músiques Contemporànies).
27 OCTUBRE	22 h	Auditori Barradas	La veu de l'Impressionisme. (VI Festival de Músiques Contemporànies).
28 OCTUBRE	22 h	Auditori Barradas	Etérea. (VI Festival de Músiques Contemporànies).
PRATS DE LLUCANÈS (OSONA)			
3 OCTUBRE	18 h	Sala Polivalent	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Jordi Armengol, piano. Dir.: Jordi Casas Bayer. Elgar, Schumann, Poulenc, tradicionals catalanes.
REUS (BAIX CAMP)			
2 NOVEMBRE	21 h	Teatre Fortuny	<i>Maria Stuarda</i> , de Donizetti. Dir.: Federico García Vigil. (Òpera a Catalunya).
SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)			
8 OCTUBRE	21,30 h	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Lluís Soler, narrador. Joana Llabrés, soprano. Dir.: Salvador Brotons. Toldrà, Solà, Mompou, Brotons.
27 OCTUBRE	21 h	La Faràndula	<i>Maria Stuarda</i> , de Donizetti. Dir.: Federico García Vigil. (Òpera a Catalunya).
29 OCTUBRE	21 h	La Faràndula	<i>Maria Stuarda</i> , de Donizetti. Dir.: Federico García Vigil. (Òpera a Catalunya).
31 OCTUBRE	18 h	La Faràndula	<i>Maria Stuarda</i> , de Donizetti. Dir.: Federico García Vigil. (Òpera a Catalunya).
SANT CUGAT DEL VALLÈS (VALLÈS OCCIDENTAL)			
6 NOVEMBRE	22 h	Centre Cultural	<i>Maria Stuarda</i> , de Donizetti. Dir.: Federico García Vigil. (Òpera a Catalunya).
TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)			
21 OCTUBRE	21 h	Centre Cultural	Orquestra Filharmònica de Liège i la Comunitat Francesa. Dir.: Gabriel Chmura. Beethoven, Strauss. (Fundació Caixa de Terrassa).
30 OCTUBRE	21 h	Centre Cultural	Ballet Víctor Ullate de la Comunidad de Madrid. (Fundació Caixa de Terrassa).
31 OCTUBRE	18 h	Centre Cultural	Ballet Víctor Ullate de la Comunidad de Madrid. (Fundació Caixa de Terrassa).
EL VENDRELL (BAIX PENEDES)			
2 OCTUBRE	22 h	Auditori Pau Casals	Orquestra Filharmònica de la Universitat de València. Dir.: Cristóbal Soler. Esplà, Händel, Copland.
9 OCTUBRE	22 h	Auditori Pau Casals	Max Sunyer, guitarra.
16 OCTUBRE	22 h	Auditori Pau Casals	Ignasi Terraza Trio. Jazz.
24 OCTUBRE	12 h	Auditori Pau Casals	Duo de guitarra Ràfols-Rodríguez. Lawes, Bach, Granados, Albéniz.

Aplaudiments merescudíssims

Els Orgues de Catalunya. Montserrat Torrent, orgue. A. de Cabezón, H. de Cabezón, G. Frescobaldi, F. Correa de Arauxo, P. Bruna, K. Kerll. Església de Sant Sever de Barcelona. 8 de juliol de 1999.

Per MIQUEL PARDO

El programa seguia un ordre cronològic, amb un sentit pedagògic de molt encert, dins un espai temporal que abastava bona part del Renaixement i del barroc. La petita però ricament decorada església de Sant Sever servia de marc a un esdeveniment que prometia i que no va decebre en absolut els espectadors.

En el *Tiento de Sexto Tono* d'Antonio de Cabezón vam copsar la primera mostra del tocar intel·ligent, net en els adornaments, serè i àgil alhora de Montserrat Torrent. Malgrat la gran distància que ens separa de l'obra d'Antonio de Cabezón, aquesta no perd en absolut l'interès, ni la qualitat.

Les característiques més ombrívols de *Douce Memoriae* d'Hernando de Cabezón van ser destacades per la paleta de timbres ben triats per l'organista. L'obra és més intimista, de textura més simple que l'anterior i no mancada d'alguna feblesa harmònica.

Sense desmerèixer les peces comentades, cal reconèixer el pas de gegant en l'evolució del sentit

harmònic de G. Frescobaldi. La *Toccata sesta* permetia passatges de virtuosisme de les dues mans, dins del caire d'improvvisació de la tocata. Montserrat Torrent transmetia una bona dosi de frescor a la interpretació, sense mancar-hi els passatges d'atreviment tímbric que denotaven una gran sensibilitat en la tria dels registres.

De les dues peces de F. Correa de Arauxo cal destacar el *Quarto tiento*, en què l'amalgama de colors i el *tempo* reposat permetien un cant superior de la mà dreta de gran expressivitat i elaboració. Una peça d'extraordinària bellesa i elevada espiritualitat, excel·lentment interpretada per l'organista catalana.

En els autors barrocs, Torrent va saber remarcar-ne les elaboracions contrapuntístiques sense perdre de vista la grandesa de la concepció arquitectònica. És el cas del *Tiento lleno de 6º tono* de Pablo Bruna o de la *Pascaglia en Re menor* de Kaspar Kerll, en què apareix el famós *basso di lamento* tan agradós als músics de l'època. Una peça molt adient per cloure brillantment aquest magnífic concert.

Positiva alternativa

Grec 99 / Música Gyr. Concerts al Pi. Orquestra Filharmònica Metropolitana. Erika Gallova, violí. Carmen Sánchez, soprano. Joan Martínez Colás, director. Rossini, Haydn, J. Soler, W. A. Mozart. Església del Pi. 1 de juliol de 1999.

Per F. TAVERNA-BECH

Veritablement, sorprèn que al nostre decebedor panorama musical, molt inclinat als artistes forans que només interpreten unes quantes pàgines del repertori ben conegut i poca cosa més, s'hi facin, amb èxit considerable, iniciatives com és la de l'Orquestra Filharmònica Metropolitana.

Creada en el si de la Societat Filharmònica Metropolitana, aquesta agrupació simfònica planteja el fet concertístic amb una òptica diferent, i el sorprenent és que està assolint un notable èxit de convocatòria. És així que no es limita a realitzar programes segons ha establert la tradició, sinó que les seves propostes també inclouen altres gèneres —cinema, noves obres, opereta, etc.—, i el resultat d'aquesta política ha estat veritablement positiu: la nau de l'església del Pi gairebé totalment plena i una orquestra que, malgrat l'excessiva reverberació, va oferir unes versions dignes i ben notables de la música de Rossini, Haydn, Mozart i la *Música fúnebre* de Josep Soler. Fins a cert punt podríem dir que el col·lectiu orquestral metropolità va donar proves més que suficients d'haver fet un tre-

ball seriós i positiu, va donar un exemple de la política que cal seguir en la qüestió d'encàrrecs, aspecte que altres entitats amb més capacitat ignoren olímpicament. Ara caldria que, des dels estaments privats i oficials de la nostra música, es donés suport a aquest treball ja sigui posant a la seva disposició auditoris amb menys problemes acústics que els de l'església del Pi, proporcionant-los actuacions, etc.

Veritablement, la *Sinfonia núm. 100 "Militar"* de Haydn, malgrat ésser una obra ben coneguda, sota el gest de Martínez Colás va manifestar vitalitat i s'hi endevinà un equilibri instrumental digne d'un entorn acústic de millor qualitat. Quant a l'obra de Josep Soler, un encàrrec de l'OFM, de música d'estil expressionista, va posar a prova la capacitat del conjunt amb una lectura tensa i contrastada. Igualment, Erika Gallová va oferir, ben recolzada en l'orquestra i el seu director, una brillant versió del *Cinquè concert per a violí i orquestra*, K. 219 de Mozart. El concert va acabar amb una magnífica actuació de la soprano Carmen Sánchez, que interpretà amb brillants resultats una sèrie d'àries d'òpera de diversos autors.

Quintets del pare Soler

Grec 99 / Música Gyr. Concerts al Pi. Montserrat Torrent, orgue. Montserrat Cervera i Stanislav Stepánek, violí. Joan J. Pàmies, viola. Zsolt Gábor Tottzer, violoncel. Església del Pi. 22 de juliol de 1999.

Per F.T.-B.

Segurament si l'olotí pare Antoni Soler hagués viscut a Manheim o bé a Viena, avui la seva música gaudiria d'un

prestigi semblant al de Mozart.

És ben cert, la imaginació harmònica, la inventiva melòdica i també l'emotivitat de la música del pare Soler no té res a envejar a la millor música

centroeuropea del seu temps, fins i tot diria que en el cas del nostre compositor hi ha una lluminositat que difícilment trobarem en autors europeus coetanis.

Aquestes qualitats van posar-se en relleu en unes lectures ben concebudes i puntuades dels seus quintets per a instruments d'arc i orgue que van oferir l'organista Montserrat

Torrent amb un quartet de corda integrat per Montserrat Cervera i Stanislav Stepánek (violins), Joan Pàmies (viola) i Zsolt Gábor Tottzer (violoncel), músics tots ells amb una llarga i reconeguda trajectòria cambrística amb la qual van superar els problemes d'acústica per imprimir veritable accent creatiu al curs suggerent de la música del pare Soler.

Alta música per a dues cobles

Grec 99. Cobles Sant Jordi i Mil·lenària de Perpinyà. Direcció: Jesús Ventura. R. Besson, J. Grivé, M. Saderra i Puigferrer, V. Acuña, F. Martínez Comín, J. Ventura, Ll. Loansí, J. M. Serracant, J.M. Ruera. Plaça del Rei. 23 de juliol de 1999.

Per F.T.-B.

Veritablement, caldria potenciar la presència de la música per a còbols més enllà dels concerts habituals de la plaça del Rei, i assolir una difusió més àmplia que permetés la captació de joves i nous adeptes. És ben cert que en moltes sardanes i també en nombrosos poemes que s'han escrit per a aquest conjunt de veritable volada simfònica hi ha tot un patrimoni en què els autors revelen una personalitat que a vegades no es manifesta amb tanta força quan es tracta de compondre música seguint les tradicions històriques d'Europa.

D'altra banda, sembla que el moment per desplegar una política en aquest sentit comença a ésser oportú, ja que el nivell en general de les cobles ha millorat sensiblement, aspecte que els pot permetre més presència en el fet concertístic català i fins i tot de projectar in-

ternacionalment la còbola.

Al marge de l'espectacularitat sonora que es posa de manifest en la unió de dues cobles, el concert que, sota la direcció de Jesús Ventura, van oferir les cobles Sant Jordi-Ciutat de Barcelona i Mil·lenària de Perpinyà va mostrar un considerable nivell instrumental. Fet que va permetre donar veritable relleu a la interessant inquietud creativa de les obres de Roland Besson -*De terra endins*-, Vicenç Acuña -*Agost*, sardana de personal desenvolupament tímbric- i Jesús Ventura -*Trocs*, de suggeridors processos contrastants-, mentre que en la sardana *Romeria a Montserrat* de Josep M. Ruera va impressionar la força emotiva del seu lirisme i el mestratge per desplegar un ric ventall de coloracions instrumentals. El programa es completava amb obres força interessants de Josep Grivé, Manel Saderra i Puigferrer, Fèlix Martínez Comín, Lluís Loansí i Josep M. Serracant.

Persuasions, percussions

Grec 99. Àngel Pereira, Nan Mercader, Enildo Rasúa, percussió. Lito Iglesias, violoncel. Olvido Lanza, violí. Arrigo Tomasi, acordió. Viky Romero, cante i ball. Alexis Eupierre, dansa. Per Nörgard, Joan Sanmartí i Àngel Pereira. Convent de Sant Agustí. 9 de juliol de 1999.

Per M.P.

L'amença de la pluja pot haver estat una de les causes, entre d'altres, del poc nombre d'espectadors d'aquest concert-espectacle que ens oferí el percussionista Àngel Pereira. De fet, l'espectacle resultà prou vistós i entretingut com per haver "persuadit" més gent.

L'heterogeneïtat d'estils musicals (des del solo de bateria "ple de canya", passant per un mostrari extens de referències etnològiques, fins al redoblament de tambor de les processons de Setmana Santa...), juntament amb altres excessives concessions de cara a la galeria van devaluar un concert que va tenir moments

força reeixits, especialment en les intervencions dels tres percussionistes.

Voldríem destacar també les qualitats de la cantora i ballarina Viky Romero, que va demostrar ser una artista polifacètica i de temperament, sense oblidar tampoc la intervenció del jove ballarí Alexis Eupierre, que va saber coordinar amb total sincronia de moviments els esdeveniments musicals que servien de fons.

L'espectacularitat un xic circumstancial de les demostracions d'aikido, o les gravacions a tot volum de cants tibetans pretenien més aviat impressionar un públic que, encara que poc nombrós, va correspondre amb sonsors aplaudiments al final de la vetllada.

Promocionant el piano del segle XX

Coproducció del Grec 99 amb els festivals de Granada, Peralada, Sant Sebastià i Torroella de Montgrí. Cicle Ricardo Viñes. Pianistes: Gustavo Díaz Jerez, Francisco San Emeterio, J. Enric Bagaria i Jordi Massó. Música pianística del 1900 al 1940. Sala Polivalent de l'Auditori. 27, 28, 29 i 30 de juliol de 1999.

Per F.T.-B.

Som a la darrereria del nostre segle i és lògic que resums a tall d'antologia o bé de balanç apareguin en totes les activitats que desplega i ha desplegat l'home durant aquesta centúria. D'alguna manera, resultarà interessant seguir el desenvolupament del Cicle Ricard Viñes (música per a piano del segle XX), ja que amb això podrem seguir l'evolució d'uns llenguatges sonsors, l'inici, l'auge i la mort d'unes modes i, entre altres molts aspectes, la fluctuació d'uns valors estètics.

Certament, també cal considerar que l'antologia que ens proposa aquest cicle -realitzat entre diverses entitats musicals i interpretat per una sèrie de joves pianistes- és una de les moltes que es poden fer amb tan o menys encert que la present. Tanmateix, la iniciativa, cal dir-ho, és vàlida pel que significa de posar en relleu el nodrit patrimoni pianístic que s'ha creat en el transcurs de cent anys i com hi va contribuir com a destacat intèrpret i inspirador el pianista lleidatà Ricard Viñes, a qui encertadament se li ha dedicat la sèrie.

El cicle s'ha dividit matemàticament en deu dècades i en cadascuna s'ha escollit entre set i deu obres de tants altres autors per representar l'esperit o l'aura sonora respectiva de les dècades. Els pianistes escollits per a la música dels anys deu, vint i trenta, el primer bloc que s'escollí a Barcelona, eren Gustavo Díaz Jerez de Tenerife, Francisco San Emeterio, J. Enric Bagaria i Jordi Massó.

Tots ells van dedicar en-

Gustavo Díaz

tusiasme i veritable interès a endinsar-se en uns textos de contraposades intencions expressives i no sempre exempts de problemes de tècnica pianística. Els quatre van superar amb excel·lents resultats la prova. Així, assenyalaria l'excel·lent i creativa versió del *Gaspard de la nuit* de Ravel a càrrec de Gustavo Díaz; de San Emeterio cal revelar la lectura objectiva d'un programa (1910-1920) amb obres tan virtuosístiques com la *Concord Sonata* d'Ives i la *Suite bènica* de Falla; quant a Bagaria (1921-1930), cal remarcar l'espectacularitat de les seves execucions i una major identificació amb la música dels *Preludios vascos* de Donostia i del *Choros núm. 5* de Villa-Lobos. Mentre que l'excel·lència del pianisme de Jordi Massó va revelar-se en tota la seva eficàcia en la virtuosística *Piano Music* de Cindy Crawford, una compositora inexplicablement ignorada malgrat les seves premonicions desenvolupades en la dècada dels anys trenta sobre els plantejaments cultivats en els anys seixanta per l'escola polonesa, i també en la claredat expositiva que va aplicar en la traducció de les bellíssimes i definitives *Variacions op. 27* d'Anton Webern.

El compositor polonès Fryderyk Chopin encarna, de manera força ideal, la figura de l'artista romàntic. La seva trajectòria i la seva obra se situen en el mateix centre d'una època i d'un rerefons cultural que ha marcat de forma molt profunda la història posterior.

El romanticisme en realitat és un tot molt complex que des de la segona dècada del segle passat ha anat escampant quelcom més que un ideari, quelcom més que unes concepcions filosòfiques, quelcom més que una estètica.

Chopin, nascut a Polònia però d'origen francès, com ho denuncia el seu cognom, va acabar fent de París el centre de la seva existència en els anys de maduresa, en una època en què aquesta ciutat era en gran mesura la capital d'Europa. La seva obra, alhora representativa del moment estètic que li pertocà viure i profundament innovadora, ha esdevingut un dels paradigmes més individualitzats del pianisme universal de tots els temps. Com força altres músics del segle dinovè, el seu *opus* es bastí a partir del domini virtuosístic de l'instrument, fet que li atorga una fluïdesa i una identificació amb aquest absoluts. Així, cal recordar les aportacions cabdals a la tècnica interpretativa, a la recerca d'una major simplici-

tat i naturalitat, mentre que la seva obra, que en gran part poua en fonts d'inspiració popular, esdevenia, tal com s'ha apuntat, columna del repertori pianístic de totes les èpoques. El piano va ser l'eix central i exclusiu de la seva aportació, ja que ocupa la immensa part de la seva producció i quan va emprar l'orquestra gairebé sempre va ser al servei de l'instrument rei.

En un altre ordre de coses, la relació amb l'escriptora George Sand for-

ma part també de la dimensió identificadora del personatge, basada, també aquí, en una gran fidelitat als trets més definitoris del romanticisme. I des de l'òptica de l'interès més proper a la nostra realitat, la seva curta però representativa estada a una Mallorca

Chopin, entre la música i la llegenda

tan peculiar –i tan allunyada de l'actual– esdevé motiu d'un interès especial.

Tota aquesta realitat vasta i oberta pretén cobrir el Tema que ens ocupa a fi d'aportar nous matisos a tot allò prou conegut. Així, hom ofereix una visió de les aportacions a la tècnica del piano del músic polonès, i també la importància que va tenir la molt intensa producció que el compositor va fer a Mallorca, fins a cloure amb el rerefons explicitador de l'autèntica realitat d'aquest mateix esdeveniment.

Aportacions tècniques del piano de Chopin

Per LLUÍS TRULLÉN

Chopin va consagrar pràcticament tota la seva producció a la música per a piano sol. Com succeeix en el cas de Mozart o Bach —dos dels autors que sempre va admirar—, des de la primera gran obra del seu catàleg —el *Rondó op. 1*, escrit a Varsòvia l'any 1825 (deixant de banda algunes poloneses escrites en la seva infantesa)— fins a la *Masurca op. 68 núm. 4*, composta poc abans de morir l'any 1849, sembla mantenir-se fidel a un estil únic i personal que incideix en el fet que la seva música no admeti confusions amb la d'altres autors.

Haydn, Mozart, Schubert i Beethoven havien llegat unes produccions sonatístiques i de temes amb variacions d'una perfecció absoluta. I potser per això, perquè aquestes formes havien assolit unes dimensions antològiques, Chopin —no sense extraordinàries excepcions— preferí cenyir-se a les microformes romàntiques que li permetien deslligar-se de les normes que regeixen les grans estructures. Així, scherzos, impromptus, preludis, estudis, nocturns —gènere que havia conreat John Field—, balades, valsos i, lògicament, masurques i poloneses formen la major part de la seva producció. Les seves melodies belcantistes, la seva harmonia a vegades amb allunyaments tan sorprenents del centre tonal com ja realitzaren un Schubert o el Beethoven de l'última etapa, la sonoritat total de l'instrument, la nova tècnica de la col·locació del pedal, la digitació perfecta sempre d'acord amb l'anatomia de la mà, les exigències virtuosístiques... fan de la seva producció el monument pianístic, al costat dels llegats per Schumann i Liszt, més rellevant i influent de la plenitud del romanticisme.

Chopin va viure en uns anys en què el piano com a instrument adquireix unes transformacions que indubtablement permeten una sèrie d'innovacions en l'escriptura dels compositors. Dos aspectes resulten cabdals. Primer, la calidesa del so que ofereixen els primers pianos del segle XIX a diferència dels del XVIII, idònia per a l'expressivitat lírica romàntica —valsos, nocturns, masurques, preludis es veuen afavorits per aquesta meticulositat sonora. I per sobre de tot, la innovació que arriba de la mà de Sebastian Érard, que entre 1820 i 1823 ofereix el sistema de doble escapament. Aquest sistema repercuteix en el fet que l'instrument pugui acceptar la repetició d'una mateixa nota a gran velocitat i també la realització de

notes trinades amb summa claredat, una aportació que Chopin va utilitzar en la *Balada núm. 2* o en la *Polonesa en La major*, entre altres obres. Érard estava construint uns instruments en els quals queden unificats dos criteris: la pulsació sensible dels instruments vienesos i la força dels instruments anglesos. Chopin, però, va continuar admirant els pianos de sonoritat més càlida, com els Pleyel, i fins i tot els pianos Broadwood. El mateix Chopin deia: "*Quan no estic en bones condicions toco en un piano Érard i trobo fàcilment un so ja fet. Però quan em sento inspirat i en forma per trobar el meu propi so, necessito un piano Pleyel.*" Però Chopin va emmotllar la seva escriptura a la dels pianistes, que en la plenitud dels anys trenta ja s'han acostumat als pianos amb escapament, i a la del públic, que ja era amant de la vistosa sonoritat del gran cua de concert.

Chopin tenia davant seu un instrument que podia respondre a la inesgotable font que proporcionaven les seves demandes creatives.

Un dels seus ideals, i que marca en línies generals obres com els nocturns, els valsos o les masurques, és el de la sonoritat a mitja veu, amb la mà dreta cantant una melodia sobre un acompanyament de la mà esquerra. La de les melodies en què queden paleses les influències del lirisme procedent del *bel canto* i molt especialment de les òperes bellinianes. Les melodies en què la riquesa de les seves ornamentacions en el registre agut de l'instrument semblin fruit d'una màgica inspiració. Melodies que, com les de Mozart, són d'una senzillesa tant màgica com onírica. Una música pianística que es mou més en les dimensions de la tècnica vocal que en un sentit orquestral, a la manera d'un Liszt o el de la primera etapa d'un Brahms.

A diferència d'altres autors, la seva música no segueix un programa basat en la inspiració literària —encara que les tres primeres *Balades* i en especial la *núm. 1* sembla inspirada per un relat de Mickiewicz— i sí en el més ampli sentit imaginatiu. És cert que en moltes obres es regeix per un esquema formal preconcebut, sigui en el tema amb variacions —com l'onírica i sublim *Bereceuse*— o en l'estructura ABA dels nocturns, d'algun preludi —com el *núm. 15*— o de les masurques, però la recapitulació es mou en uns paràmetres allunyats de la plasmació estricta del tema anterior.

L'originalitat del llenguatge de Chopin abasta tots els camps del piano romàntic. Quan es tracta de produir un so subtil i íntim no dubta a utilitzar

nous termes, com *ppp* –el pianíssim que per exemple apareix en la part central del *Nocturn* núm. 1– o *legatissimo*. Quan es tracta de passatges heroics i apassionats no dubta a utilitzar bateries obsessives d'octaves en el registre greu de l'instrument –apartat central de la *Polonesa* op. 53– o d'una bravura misteriosa, com la que envolta el virtuosístic passatge final de la *Balada* núm. 4. Però a més de l'emotivitat poètica de les seves melodies, la meravellosa genialitat de Chopin rau en l'escriptura pianística, que assoleix un grau de perfecció absolut.

Durant les seves estades a París Chopin impartia classes de piano; la flexibilitat del canell, una digitació que s'emmotllés sempre a la morfologia de la mà, tonalitats carregades de notes negres –ja que aquestes asseguraven millor la col·locació dels dits–, eren part de la seva preocupació. La música de Chopin conté passatges d'una exigència tècnica complexíssima i variadíssima, però sempre amantent perquè amb una perfecta digitació puguin resoldre's tots els problemes plantejats. En el cas de les poloneses –tan admirades per Liszt–, apareixen estructures de grans blocs d'acords (fins i tot de cinc notes en una mà), però sempre admeten una realització summament anatòmica. Chopin és amant de grans recorreguts de moviments impetuosos pel teclat amb la mà dreta sota un baix de grans extensions arpegiades realitzades amb la mà esquerra: *Preludi* núm. 24, *Impromptu* núm. 4, *Balada* núm. 2 –en què la mà esquerra es mou en octaves impetuosos– o l'apartat final de l'*Scherzo* núm. 2. L'ús de les escales a l'uníson, en tercers o d'octaves en moviments contraris –com el final de la *Balada* núm. 1–, de blocs d'acords despleats que abastin diversos graus de sonoritat de l'instrument –inici de la *Balada* núm. 3, últim moviment de la *Sonata* núm. 3–, unísons que semblen apartar-se d'un centre tonal preestablert –com el tempestuós uníson escrit en tresets d'octaves amb el qual clou la *Sonata* “*marxa fúnebre*”..., cadascuna

de les obres de Chopin esdevé un manual de tècnica, però sempre amb el component de sensibilitat, de poesia, de vehemència, d'apassionament.

I és per això que els seus dos quaderns d'estudis, els op. 10 i els op. 25, els fa escapar dels tradicionals estudis llegats per Czerny o Cramer i que obriran les portes –juntament amb Liszt– als grans estudis de concert i que tindran en Debussy, Rakhmàninov i Scriabin tres dels seus seguidors.

Cadascun dels estudis esdevé un microcosmos encaminat a resoldre un problema tècnic. Estudis que es basen en la resolució de problemes referits a acords despleats, com el núm. 1 op. 10, el núm. 1 op. 25 o el núm. 12 op. 25, amb els moviments contraris amb ambdues mans. L'*Estudi* núm. 10 op. 25 amb les impetuosos i turmentoses octaves a ambdues mans progressant de manera contínua. L'*Estudi* op. 25 núm. 6 amb les temibles terceres cromàtiques com a punt de mira, l'estudi de les notes negres, el celebèrrim *Estudi* op. 10 núm. 12, “revolucionari” amb el seu so tempestuós gràcies als acords que sobresurten sobre l'acompanyament voluptuós de la mà esquerra... Tant la primera sèrie escrita entre els dinou i vint-i-dos anys dedicats a Liszt, com l'op. 25, escrits entre els vint-i-dos i vint-i-sis dedicats a Marie d'Agoult esdevenen el gran manual de la tècnica pianística romàntica.

Tres aspectes més voldríem destacar del piano de Chopin: el *rubato*, en què la melodia sembla deturar-se un moment en el temps mentre l'acompanyament segueix de manera impassible, en què el cant líric sembla abandonar el rigor, o com deia Liszt referint-se al *rubato* de Chopin: com un gran arbre en què les fulles estan mogudes pel vent mentre el tronc roman sòlidament arrelat. El ritme: Chopin a més d'utilitzar ritmes clarament determinats, com el cas dels valsos, masurques i en certa manera poloneses, és amant de la confrontació de ritmes binaris i ternaris executats simultàniament amb ambdues mans. Aquestes divisions imparelles atorguen un sentit màgic a la seva música, que assoleix en les grans figuracions ornamentades (con la meravellosa *Balada* núm. 4 –en la qual mostra la capacitat per decorar de notes una idea temàtica, o els nocturns, entre tantes i tantes obres) una dimensió extraordinària. I per últim, la tonalitat, la seva capacitat per variar el centre tonal, amb la incorporació d'unes audàcies harmòniques desconegudes fins aquell moment en què l'ambigüitat s'apodera d'uns passatges tan sublimes com l'inici de la *Balada* en Sol menor o del turmentós i angoixant caràcter que marca l'*Scherzo* núm. 1, en el qual figuren uns acords de sonoritats pròximes a l'estridència. No hi ha dubte que amb Chopin hi ha un abans i un després en la composició d'obres per a piano.

Les obres compostes per Chopin a Mallorca

Per JOAN MOLL i MARQUÈS

Una característica de l'artista romàntic fou la recerca de nous paisatges i cultures, la coneixença de països diferents, i moltes vegades les sensacions acumulades foren un estímul per a la creació de noves obres. En el món musical són paradigmàtics els exemples de Mendelssohn, amb les seves obres inspirades en la Gran Bretanya i Itàlia, i Franz Liszt, amb els *Anys de pelegrinatge*. Chopin, polonès de naixement, viatjà a Àustria, Alemanya, França (on fixà la seva residència a l'edat de 21 anys), Espanya, Itàlia i Anglaterra. Si exceptuem dues obres menors, com són la *Tarantella* i el *Bolero*, no trobam en les seves composicions cap referència als països visitats. ¿Val això també per a la seva estada a Mallorca? És un tema que a mi, com a pianista i com a mallorquí, sempre m'ha interessat, i que em mogué a gravar l'any 1980 dos LP per a la casa Hispavox amb la integral de les obres que Chopin compongué, ja sigui totalment o sols en part, durant la seva estada a l'illa.

En una entrevista, Kristian Zimerman responia negativament a la pregunta de si l'episodi mallorquí havia tingut alguna influència en la música de Chopin. Corroboro aquesta opinió únicament si es refereix al fet que no es va inspirar en melodies o ritmes propis de la música de l'illa. Tot i que Enrique Franco em digué que en una obra hi ha referències a una melodia popular mallorquina, que no podia recordar quina era, jo no he pogut localitzar aquesta semblança. En canvi, quan preparava l'extens comentari que havia d'acompanyar els esmentats LP vaig constatar una sèrie d'elements que em feren arribar a la conclusió que les circumstàncies de l'estada a Mallorca condicionaren decisivament el caràcter de la música escrita allà.

Si observau el conjunt de les *Poloneses* chopinianes, en trobareu d'heroiques, d'elegants, algunes d'una certa frivolitat, però n'hi ha una, l'*opus 40 núm. 2*, en *Do menor*, que és totalment diferent de les altres. Aquesta és tràgica i depressiva, i per això Rubinstein digué que era "*el cant de la Polònia derrotada*". El tema principal és fosc, encomanat a la mà esquerra amb octaves, mentre que la dreta fa un seguit d'acords opressius. La part central conté un tema en La bemoll major d'un aire consolador, però al final torna el primer tema, i el seu caràcter tràgic encara és augmentat per una

disposició de tres notes descendents de la mà dreta, que es repeteix quatre vegades com un lament.

Doncs aquesta *Polonesa* fou composta a Mallorca. Per cert, quin contrast amb la *Polonesa en La major* —mal anomenada "militar"— *opus 40 núm. 1*, que acabava de compondre a París (a Mallorca encara la retocà), i que el mateix Rubinstein qualifica com "*el cant de la Polònia combativa i triomfant*"!

Allà també compongué la *Masurca op. 41 núm. 2*, que en cap moment no fa pensar que, com podria fer suposar el títol, és una peça per ser ballada. El primer tema té un caràcter gairebé coral, però el que crida l'atenció és el segon, que repeteix insistentment una mateixa nota, acompanyada d'acords dissonants i en matis de fort fins a fortíssim. L'efecte que produeix aquest fragment és angixós, gairebé irritant, si es toca tal com està escrit. Alguns pianistes el dulcifiquen, començant-lo en un matis suau i augmentant el volum sonor en el decurs del tema. Així és més agradable d'escoltar, però perd dramatisme i sobretot va en contra de l'expressa indicació de Chopin, que prescriu el matis fort a partir del primer moment i durant tota la durada del tema.

És un passatge altament expressionista, i és a qui se li ocriria canviar els colors foscos d'un quadre expressionista amb l'excusa de fer-ne més agradable la contemplació? Sols la tercera melodia té el caràcter de masurca, però és molt curta i desemboca en la repetició literal del segon tema, el qual crea una gran tensió que dona pas a la reaparició del primer tema, dissonant i en fortíssim. Què succeí a la nostra illa, que pogués provocar que dues peces de gèneres tan volguts per Chopin sonassin tan allunyades dels seus models?

També sorprèn el profund sentiment de desolació que expressa el *Preludi núm. 2, en La menor*, amb l'obstinat acompanyament, fosc i sovint dissonant, i la melodia, que reproduïx en el seu compàs final les quatre primeres notes de la *Marxa fúnebre*.

O l'estat depressiu que traspua el *Preludi núm. 4, en Mi menor*, en què no hi ha una melodia, sinó una successió de laments en interval de segona descendent. Per dues vegades intenta sortir de la depressió, la segona amb un suprem esforç de revolta, però ha de claudicar i acaba immersit en la foscor.

¿És casualitat que totes aquestes peces tan tristes fossin compostes a Mallorca?

Però és que, d'altra banda, allà compongué Chopin les seves peces més lluminoses i felices. Escolteu el *Preludi núm. 23, en Fa major*. Si teniu sort d'aglapir una versió que no sigui massa ràpida i que no faci picades les notes del disseny de la mà esquerra que Chopin prescriu que siguin lligades, us trobareu davant un quadre impressionista: aquí no hi ha melodia, però tot és melodia en moviment. La lluminositat, els canvis de color que suggereixen les modulacions sobtades, la suavitat del matís

dominant, tot plegat ens fa pensar en la placidesa produïda per la contemplació d'un paisatge amable.

Escolteu també el *Preludi núm. 19*, amb la seva alada melodia, enrevoltada de ressonàncies de les harmonies, i amb la seva exaltació continguda. O el *Preludi 17*, expressió de l'eufòria per l'amor correspost. ¿És possible que una mateixa persona, dins l'estret marge de tres mesos, compoingui obres tan absolutament contraposades?

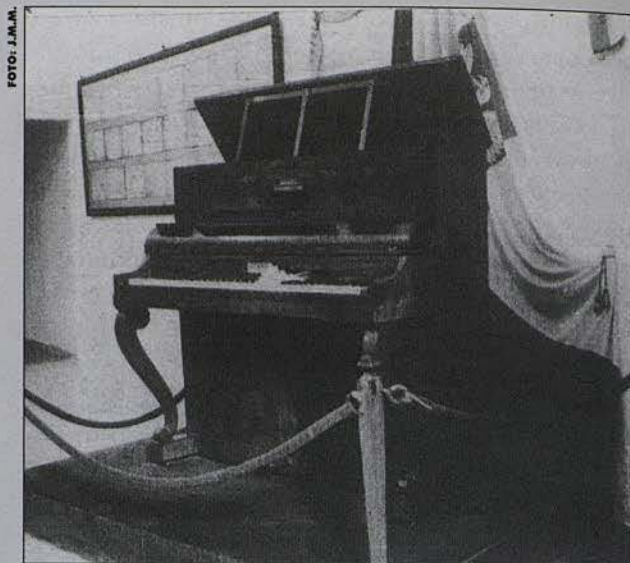
L'explicació rau en el fet que l'ànima de Chopin passà del cel a l'infern durant aquella curta estada a Mallorca, vertader moment crucial en la seva vida.

Aquell viatge tenia com a objectiu (encara que oficialment es fes per millorar l'estat de salut de Maurice, el fill de George Sand) amagar l'inici de la relació sentimental entre el músic i l'escriptora. Chopin havia resistit gairebé dos anys el setge de la fogosa Aurore, tant perquè en un principi encara esperava dur a bon terme la seva relació amb Maria Wodcinska, com també perquè la seva sensibilitat rebutjava les murmuracions que inevitablement produïria en la societat parisenc a el seu amistançament amb una dona tan coneguda pels seus nombrosos i famosos amants. També consta que influïen motius religiosos deguts a la seva educació catòlica. Quan finalment decidí donar-se per conquerit, encara ho volia mantenir secret. El polític Mendizábal, que feia poc que havia provocat la Llei de desamortització de béns eclesiàstics (entre els quals la Cartoixa de Valldemossa), i el cantant mallorquí Antoni Frontera de Valldemossa recomanaren a la parella que es traslladés a Mallorca. Així ho feren. Confirma la teoria que volien amagar el viatge conjunt el fet que primer partís George Sand amb els seus fills Solange i Maurice, a més de la criada Amélie, i una setmana més tard ho fes Chopin amb la diligència postal, viatjant dia i nit per reunir-se amb ells a Perpinyà. "*Chopin arribà ahir vespre a Perpinyà fresc com una rosa i rosat com un nap; amb bona salut per altra ban-*

da, després de suportar heroicament les seves quatre nits de diligència postal" (G. Sand a la comtessa Marliani, Portvendres, final d'octubre de 1838). D'allà continuaren el viatge conjuntament i a Barcelona agafaren el vaixell cap a Mallorca.

Arribats aquí el 8 de novembre de 1838, passaren uns dies a Palma, però després llogaren una casa de camp, anomenada Son Vent, a Establiments. Les primeres setmanes va fer molt bon temps i els viatgers, en les cartes a les seves amistats parisenques, es mostren entusiasmats amb el clima, el paisatge i els monuments de Ciutat. "El Valldemossa bípede us explicarà el que és la Valldemossa-Cartoixa... És la poesia, és la solitud, és tot el que hi ha de més artista baix del cel; i quin país! Estam encantats.... El país, la natura, els arbres, el cel, la mar, els monuments ultrapassen tots els meus somnis: és la terra promesa... Chopin va fer ahir una excursió de tres llegües a peu amb Maurice i nosaltres sobre pedres tallants" (G.S. a la c. Marliani, 14.11.1838). Chopin es troba bé de salut, fa excursions i viu dins un estat de total felicitat. "Sóc a Palma al bell mig de palmeres, cedres, cactus, oliveres, tarongers, llimoners, àloes, figueres, magraners... en fi, tots els arbres que es troben als hivernacles del Jardin des Plantes. El cel és de turquesa, la mar, de lapislàtzeni; les muntanyes, d'esmeralda i l'aire és com en el cel... Oh, amic meu, jo visc més... Estic a la vora del que hi ha de més formós al món. Em sento millor" (Chopin a Julien Fontana, 15.11.1838). Era la primera vegada que podia viure un amor en tota la seva plenitud, després de les seves dues experiències amoroses fracassades. Aquests sentiments són els que probablement li inspiraren la composició de les obres lluminoses i plàcides esmentades abans, a més d'alguns altres preludis. Feren una excursió a Valldemossa per visitar un conegut seu, el qual, obligat a abandonar inesperadament l'illa, els va vendre a bon preu tot el mobiliari que tenia en la cel·la que ocupava a la Cartoixa. L'agafaren com a segona residència, però poc pensaven que ben aviat aquella cel·la seria el seu únic refugi.

El bon temps durà poc. A final de novembre es posà a ploure abundantment, en el que fou l'inici d'un hivern especialment plujós a l'illa. Les cases de Son Vent no estaven preparades contra els rigors de l'hivern i ben aviat el fred i la humitat feren que Chopin caigués malalt. "He estat malalt com un ca aquestes dues darreres setmanes. M'havia refredat malgrat els divuit graus de calor, els rosers, els tarongers, les palmeres i les figueres. Tres metges -els més famosos de l'illa- m'han reconegut. Un ha ensumat els meus esputs, l'altre m'ha copejat per saber d'on esputava, el tercer m'ha palpat escoltant com esputava. El primer ha dit que jo anava a rebentar, el segon

El piano Pleyel de Chopin amb què va compondre part de la seva obra a Valldemossa

que ja estava rebentant i el tercer que ja havia rebentat. Malgrat tot avui em sento com sempre; sols no puc perdonar a Jeannot (el seu metge de París) que no m'hagi dit el que calia fer en cas d'una bronquitis aguda que hauria pogut prevenir per a mi" (Chopin a Fontana, 3.12.1838). Ell parla de bronquitis aguda, però és evident que el diagnòstic fou de tuberculosi, malaltia contagiosa i incurable per aquelles dates. Les lleis sanitàries espanyoles, més avançades que les de França, obligaven els metges a comunicar al batle els casos de tisi, a fi de prendre mesures contra el possible contagi. I així fou com el propietari de Son Vent conegué la malaltia del seu llogater i els va fer fora de la seva casa, i els obligà a pagar els mobles perquè calia cremar-los (per cert que Chopin en el seu viatge de tornada també hagué de pagar el llit que utilitzà a Barcelona a l'Hotel de las Cuatro Naciones, que també va ser cremat). Havia finit la part feliç de l'estada a Mallorca i començava la part tràgica, que es desenvoluparia entre les parets austeres de la immensa i deserta Cartoixa valldemossina, que ells ocuparen com a únics habitants, a més d'un vell sagristà que havia estat monjo. Es traslladaren a Valldemossa el 14 de desembre. "D'aquí a uns dies aniré a habitar a la regió més bella del món... Viuré dins un vell monestir, del qual Mend(izàbal) sembla haver fet fora els cartoixos pensant en mi" (Ch. a Fontana, 3.12.1838). "Demà em traslladaré a aquest admirable monestir de Valldemossa, on escriuré dins la cel·la d'un vell monjo que potser tenia dins l'ànima més foc que jo, i que l'ofegà, l'ofegà i l'apagà perquè el posseïa en va" (Ch. a Fontana, 14.12.1838).

El poble de Valldemossa té una situació elevada

a la serra de Tramuntana mallorquina, i el seu microclima és fresc i humit. Si a això, hi afegim que les cel·les de la Cartoixa tenen el sostre molt elevat, es comprendrà que tant aquell llogaret com l'edifici no eren gens apropiats per acollir a l'hivern un malalt tuberculós. El seu estat de salut tingué alts i baixos, però anà empitjorant i en alguns moments arribaren a témer per la seva vida. També tingueren dificultats de part de la població de Valldemossa, que els agafà amb molta de prevenció perquè sense estar casats cohabitaven dins una cel·la monacal, cosa que es veia com una profanació del sagrat casal. No anaven a l'església, va transcendir que George Sand fumava cigars, la filla portava pantalons..., eren massa coses que xocaven amb l'estreta mentalitat del poble. Els feren la vida difícil i els exigien preus abusius per les coses més senzilles. "Nosaltres som tan diferents de la major part de les persones i les coses que ens enrevolten, que ens fa l'efecte de ser una pobra colònia emigrada que disputa la seva existència a una raça malèvola i estúpida" (G.S. a la c. M.). Tot plegat féu que, en contra de la seva intenció de passar tot l'hivern i potser l'estiu a l'illa, decidissin d'abandonar-la prematurament, cosa que feren el 13 de febrer de 1839. Per tant, podem dir amb tota propietat que aquella famosa aventura va resultar un fracàs. Per a Chopin hi hagué un abans i un després d'aquell viatge: arribà feliç, enamorat, relativament sa, encisat pel país i el seu clima, i en sortí greument malalt, tractat com un empestat, sense esperança de guariment. Això explicaria l'extrema diversitat de les obres creades a l'illa.

Aquella estada, que sols durà tres mesos i cinc dies, musicalment va ser molt fructífera, i també George Sand treballà molt, sobretot en la seva novel·la *Spiridion*, molt influenciada per l'ambient de la Cartoixa. Per les cartes de Chopin està documentat que escrigué la *Masurca op. 41 núm. 2*, la *Polonesa op. 40 núm. 2*, completà la sèrie dels 24 *Preludis op. 28* (no sabem quants en va compondre íntegrament a Mallorca) i la *segona Balada op. 38*, retocà la *Polonesa op. 40 núm. 1* i començà l'*Scherzo op. 39*. Probablement treballà en qualche obra més, com podria ser algun moviment de la *Segona Sonata*. "T'envio els Preludis. Feu-ne còpies, Wolff i tu. No crec que hi hagi faltes. Donaràs les còpies a Probst (per a l'edició alemanya) i l'original a Pleyel" (Ch. a Fontana, 21.1.1839). "A la fi us envio els meus Preludis —que he acabat sobre el vostre piano, arribat en el millor estat possible malgrat la mar, el mal temps i la duana de Palma. He encarregat a Fontana de fer-vos arribar el meu manuscrit. En vull mil cinc-cents francs per França i Anglaterra... Encara hi ha més manuscrits per a vós. Primer, la Balada (que encara entra dins els contractes Probst per l'Alemanya). Per

aquesta Balada vull mil francs per França i Anglaterra. Segon, dues Poloneses (de les quals vós en coneixeu una en La); en vull mil cinc-cents francs per tots els països del món. Tercer, un tercer Scherzo, el mateix preu que les Poloneses per tot Europa" (Ch. a Camille Pleyel, 22.1.1839).

Observant el conjunt d'aquestes obres, no em sembla agosarat treure les conclusions següents:

a) La placidesa i diafanitat dels esmentats *Preludis* núm. 19 i 23, i l'alegria dels núm. 3, 5, 10, 11 i 17, es correspondrien amb l'etapa feliç.

b) Els moments de profunda depressió i la idea de la mort haurien inspirat els núm. 2, 4, 9, 15, i també la *Polonesa en Do menor* i la *Masurca*.

c) Vaig comprovar la utilització d'una gran abundància d'acompanyaments amb ritme *ostinato*. Unes vegades són lents i opressius, com en els *Preludis* núm. 2, 4, 6 (a la mà dreta), 15 i en el primer tema de la *Polonesa* i el segon de la *Masurca*. D'altres són amenaçants i abassegadors, com en els *Preludis* núm. 8, 12, 16 i 24.

d) D'altra banda, abunden els temes de caràcter coral, indubtablement inspirats per l'ambient de la Cartoixa: el tema central del *Preludi* núm. 15 (visió d'una processó de monjos difunts, segons digué Chopin a George Sand), en certa manera el núm. 9, el 13, 20 (que suggereix l'orgue, amb els canvis de registre), el segon tema de l'*Scherzo* i un poc el primer tema de la *Masurca*. No incloc la primera part de la *Balada*, encara que té caràcter coral, perquè l'havia escrit abans d'anar a Mallorca.

No pot ser casualitat el fet que en tres mesos escrigué tants o més temes de caràcter coral o d'acompanyaments *ostinato* que en tota la resta de la seva vida. És evident que hem de buscar la causa en l'ambient monacal i la depressió en veure's confrontat amb la malaltia inguarible i la mort.

Sovint he tocat en concert totes les obres relacionades amb Mallorca, precedides d'un comentari. Acostumo a dir que no és un programa agraït, ni brillant, ni elegant. És una música que no vol agradar, ni seduir, ni molt manco entretenir. Hi ha espurnes de felicitat dins un marc general de drama i desolació. Podríem dir que és un programa que ens fa compartir amb Chopin el seu patiment.

Chopin a Mallorca: la pell d'un mite

Per SEBASTIÀ ALZAMORA

A banda de les manifestacions autòctones produïdes pels poetes i intel·lectuals de l'anomenada Renaixença, totes d'inspiració netament romàntica, el romanticisme va deixar empremtes fondes en la historiografia decimonònica de Mallorca, i ho féu mitjançant sobretot tres figures (o quatre, segons si comptam la parella protagonista d'aquest article com una sola entitat o com les dues fortes individualitats que eren) especialment rellevants: l'arxiduc Lluís Salvador d'Àustria, habitant de la possessió de S'Estaca i autor d'aquell gran tractat etnogràfic que és l'obra enciclopèdica *Die Balearen*, el poeta xilè Rubén Darío i el músic polonès Frédéric (o Fryderyk) Chopin, que va arribar a Mallorca acompanyat de l'escriptora francesa Armandine-Aurore Lucie Dupin (coneguda en el món com a George Sand), i els dos fills d'aquesta (Maurice i Solange, tinguts respectivament amb el seu exmarit, l'oficial Casimir Dudevant, i amb un seu amant, Stéphane de Grandsagne), els quals s'hi instal·laren durant el període que va del 8 de novembre de 1838 fins al 13 de febrer de 1839. Tots deixaren una penyora dins la memòria col·lectiva feta d'un entrunyellat gairebé indestruïble d'història pura i de llegenda no precisament rosa, i tots ells també, i això no crec que sigui casual, van viure la seva experiència mallorquina en els encontorns magnífics, superbs, salvatges, de la serra de Tramuntana, al nord de l'illa, i molt concretament als voltants del molt encantador poblet muntanyenc de Valldemossa. Així, S'Estaca de l'arxiduc, que avui és habitada per l'estrella hollywoodenca Michael Douglas (fet que diu molt sobre com han anat les coses a Mallorca durant les últimes dècades), es troba a mig camí de Valldemossa i Deià, abocada damunt el penya-segat bellíssim i terrible de Na Foradada, mentre que pel seu costat Rubén Darío buscà la pau que mancava al seu esperit dins el recolliment de la Cartoixa valldemossina, de la mateixa manera que ho feren Chopin i George Sand, que llogaren la cel·la número 4 d'aquesta mítica Cartoixa després d'haver passat unes setmanes allotjats en una posada de Palma i a la possessió de Son Vent, al poble veí d'Establiments. Com dic, aquesta predilecció pel paisatge exuberant i esquerp de Valldemossa i de la serra de Tramuntana (doblement impressio-

nant pel fet de tenir els seus colls, valls i muntanyes penjades sobre un mar d'una blavor feridora, d'una grandesa clàssica i mediterrània que encara avui es manté orgullosament impol·luta) no podia ser casual en aquest quartet d'ànimes torturades i contemplatives, emparentades sens dubte amb la musa que va inspirar a Miquel Costa i Llobera, a partir d'aquests mateixos indrets (o d'uns de molt pròxims: la península de Formentor), poemes de la magnitud i la intensitat d'"El Pi de Formentor" o "Damunt l'altura", que hauríem de tenir sempre a mà per acompanyar les representacions mentals que ens puguem fer sobre l'estada de Chopin a Mallorca, o senzillament quan ens deturem a contemplar la delicada ferida espiritual que suggereixen les seves composicions musicals.

Com deia, hi ha una cosa que es troba més enllà dels fets concrets i comprovables, al marge dels stendhalianes *détails exactes* que puguem reportar sobre la relació que aquestes persones, procedents d'un nou món o una nova societat que desafiava tant el pes mort de l'*ancien régime* com els esquemes intel·lectuals i morals imposats pel racionalisme de la modernitat il·lustrada, establiren amb una illa que se'ls havia d'aparèixer com un verger de primitivisme escapat de la perifèria de l'Imperi Romà per algun túnel ignot del temps. Més enllà i al marge de tot això, repetesc, existeix un imaginari —cada vegada menys popular i més menjat per la desmemòria històrica— que estableix la contribució d'aquests viatgers romàntics a la història mallorquina en una mena de nebulosa, tan incorpòria com visible, de llegendes més aviat obscures, que han sabut aprofitar bé alguns novel·listes mallorquins moderns, com Llorenç Villalonga (llegiu la novel·la *Un estiu a Mallorca*, o divertiu-vos amb les hilarants aparicions de l'arxiduc a *Mort de dama*) o Gabriel Janer Manila (vegeu títols com ara *La vida, tan obscura* o, sobretot, *La dama de les boires*). Es tracta d'una nebulosa composta per elements tan híbrids entre l'estat sòlid i el gasós com els secrets de la vida eròtica de l'arxiduc, els excessos etílics de Rubén Darío o l'escàndol causat pels amors llibertins de Chopin i George Sand, o per la personalitat obertament provocadora de la segona, en una societat d'un tancament moral i intel·lectual tan notori com poguésser la de la Mallorca de la primera meitat del XIX. De fet, resulta obvi que, si la *liaison* Chopin-

George Sand, en primer terme, medita la seva obra *Spiridion* als jardins de l'antic cementiri de la Cartixa de Valldemossa, segons aquesta litografia de Laurens (1840)

Sand havia resultat polèmica ja a la molt cosmopolita París de l'època, el desassossec i fins el trauma que podia causar en un lloc com Mallorca havia de ser proverbial. Un desassossec i un trauma que, lluny de guarir-se amb el temps, s'accentuaren amb la revenja de Mme. Dupin contra aquella societat retrògrada i bàrbara que els havia rebut, a ella i el seu amant polonès, amb una hostilitat tan manifesta. Aquesta revenja, és clar, prengué forma de llibre i es titulà *Un hivern a Mallorca*. Amb ell, George Sand ens llegava un excel·lent relat en primera persona de l'estada a l'illa de la parella, a més de proporcionar-nos un document bastant fidedigne –tot i que enardit i denigratori– de les formes de vida mallorquines del moment, com també una aproximació visceral i fascinada, ben valuosa, a la persona de Frédéric Chopin. Tot això, sense comptar el valor de referència d'*Un estiu a Mallorca* en la moderna literatura de viatges europea. Però les ferides, com dic, trigaren anys a cloure's: a final de segle, intel·lectuals com Josep M. Quadrado o mossèn Antoni M. Alcover encara dedicaven articles terriblement combatius contra la persona i la figura de George Sand, tot buscant un desgreuge que difícilment podia arribar des d'una tàctica tan perfecta de tancament de files. Caldria esperar fins a Llorenç Villalonga per trobar un home de lletres illenc capaç de ponderar sense apassionaments *Un hivern a Mallorca*, i fins i tot de mostrar-s'hi solidari, menat segurament per aquell esnobisme amb el qual reaccionava Dhey contra la seva mala relació amb l'entorn cultural que prevalia en aquella seva illa de naixença, i que l'asfixiava.

Sigui com sigui, és evident que el tàndem Chopin-Sand, amb el seu sojorn valldemossí, va donar peu a la construcció d'un mite en la representació del qual, sens dubte, és ella qui s'endú la part més vistosa, renouera i aspra de la funció. Pel que fa a Chopin, es dedicava a beneficiar la seva fràgil sa-

lut del benigne hivern mallorquí, i, mentre George Sand desafiava l'agressiu provincianisme indígena, el polonès, sempre més adust i reservat que la seva companya, es deixava cuidar per ella, observava l'entorn i escrivia cartes als seus amics que incloïen observacions d'aquest to: "(...) t'escric des d'un indret molt estrany. (...) La naturalesa d'aquí és beneficiosa, però els homes són uns bergants. Com que mai no veuen estrangers, ignoren què aprecien aquests, i així, es dona el cas que una taronja no val res, però demanen sumes fabuloses per un botó d'uns calçons. Sota aquest cel, hom se sent impregnat per un sentiment poètic que sembla brollar del més insignificant dels objectes que ens envolten".

A més d'això, Chopin, per descomptat, treballava. Sembla que fou a Mallorca on compongué peces com els *Preludis op. 28*, la *Masurca en Mi menor*, op. 41, 2, la *Sonata en Si bemoll menor*, op. 35, el *Nocturn en Sol menor*, op. 37, 1, o el *III Scherzo*, op. 39; i on n'enllestí, revisà o retocà d'altres ja prèviament compostes, com la *Balada*, op. 38 o la *Polonesa en Do menor*, op. 40, 1. Cal entendre que l'estada mallorquina de la mítica parella, i particularment l'etapa cartoixana d'aquesta estada, fou molt més apacible i productiva per a ell que no pas per a ella, i que, parafrasejant el ja esmentat Villalonga, visqueren aquesta experiència cadascú d'acord amb el geni del seu país: amb el cap, com a bon nòrdic, ell; amb el cor, com a bona parisenca, ella. En qualsevol cas, no podem cloure aquesta breu notícia sobre la pell del mite Chopin-Sand sense esmentar un parell de bones referències on podeu anar a gratar-ne els detalls: el llibre *Chopin en Mallorca*, d'Estanislao Pellicer, reeditat el 1993 per El Tall Editorial amb un estudi preliminar de Pío Tur Mayans, i l'excel·lent introducció de l'escriptor Valentí Puig a l'edició de la versió castellana del llibre de George Sand, *Un invierno en Mallorca*, publicat el 1985 per Miquel Font Editor.

Airtel i Catalunya

un gran
futur
per endavant

Patrocinador
Oficial de la
Mostra
de Revistes
en Català '99

Si vol, trucant al 123, podrà rebre les seves factures i ser atès en Català

Apropa't pel nostre Stand Airtel i gaudeix de les nostres ofertes en telefonia mòbil.

Agència Terrassa
Avda. Abad Marçet, 51
(davant camp de futbol)
Tel. 607 80 39 08

Agència Vilafranca
Avda. Barcelona, 85
Vilafranca del Penedès
Tel. 610 73 68 29

Agència Lleida
Passeig de Ronda, 74 - 80
(Edifici Shopping Centre)
Tel. 607 80 39 41

Agència Olot
Vilanova, 2
(Cant. Plaça Clarà)
Tel. 610 73 68 12

Agència Ciutat Vella
Ferran, 43
(a prop Plaça St. Jaume)
Tel. 610 73 67 78

Agència Mollet
Plaça Major, 22
(a prop l'illa)
Tel. 607 80 40 72

És més fàcil

OFÈLIA SALA

Una jove figura de la lírica que es projecta al món des de Leipzig

Uns ulls vius que mantenen la seva brillantor amb tota intensitat durant tot el concert, una actitud participativa intensa en tot moment i unes interpretacions excelses de les seves dues àries "Kyrie" i "Et incarnatus est", de la *Gran Missa* de Mozart, situen en bona part la imatge més immediata de qui és ja, en una edat gairebé juvenil, una important soprano de notable projecció internacional.

Per JAUME COMELLAS

La conversa té lloc molt poques hores després que els aplaudiments espontanis del públic després de l'esmentada versió de la inicial i esmentada ària "Kyrie" interrompessin, de manera formalment heterodoxa però inevitable, la continuïtat de la també esmentada *Gran Missa* en un concert que va protagonitzar juntament amb el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, el Cor de Cambra de l'Auditori Enric Ganados de Lleida i l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra amb direcció de Jordi Casas. Per tant, poques hores després, també, que la posterior versió de l'ària "Et incarnatus est" produís entre els assistents al concert un d'aquells moments d'intensitat emotiva indescriptible, només possibles de la mà, o de la veu, d'artistes grans.

Ofèlia Sala amaga, dins d'un cos menut, una enorme grandesa com

FOTO: EVA GUILLAMET

a artista i una encantadora configuració humana, com tindrem oportunitat de comprovar. Dotada d'una gran simpatia natural, amb una rialla que flueix fàcil i com entremaliada, orna el seu parlar amb deixos deliciosos de valencià i, igualment que fa damunt l'escena, té una capacitat innata per omplir-ho tot de vida i d'energia. La conversa, no podia ser altrament, esdevé un plaer indescriptible.

Després d'un procés de formació especialment intens i rigorós, del qual ens parlarà més endavant, actualment és titular de l'Òpera de Leipzig, la tercera més important d'Alemanya, on va debutar en el paper de Gretel i on després ha interpretat el de Gilda de *Rigoletto* i el de Sophie de *Der Rosenkavalier*; ha participat en l'estrena alemanya de *Saint François d'Assise* d'Olivier Messiaen i ha interpretat també el paper de Pamina de *La flauta màgica*, mentre que aquest setembre haurà debutat a

La Scala de Milà amb *Outis* de Luciano Berio, que també interpretarà a Le Chatélet el mes de novembre; això entre altres fites importants. Tot en produccions noves, excepte la de *La flauta màgica*.

—Això va molt bé per a la meua promoció, perquè comporta que hi hagi crítiques, i si són bones... (riu, cosa que farà moltes vegades durant la conversa) ...va molt bé.

—¿Fins ara ho han estat, de bones?

—Gràcies a Déu, sí. A Alemanya em volen molt, estic contenta. I aquí també. La revista "Opernwelt" va destacar les sis revelacions de l'any a Alemanya i em van escollir a mi entre elles per la Sophie de *Der Rosenkavalier*. Que et donin una distinció com aquesta és important.

—Tot això treballant amb equips artístics de gran categoria, suposo.

—Oh, sí; directors musicals i escènics molt bons. L'Òpera de Leipzig té un nivell molt alt. És

la tercera d'Alemanya. Treballo amb col·legues dels quals puc aprendre molt. N'hi ha que diuen: "qui és aquesta?", en un bon sentit, com a curiositat. I has de donar la talla. He tingut sempre companys molt bons... Jo no sé, és que m'ho passo molt bé. I com que sóc positiva, això ajuda a tenir bones experiències. En totes les òperes m'ho he passat molt bé, en totes m'han passat coses especials...

Darrere d'aquest moment tan exultantment falaguer hi ha, però, tot un procés llarg i intens, d'altra banda molt coherent i molt carregat de sentit; molt privilegiat, doncs, i gairebé excepcional, que té els orígens en el seu mateix ambient familiar.

—La meua mare és professora d'EGB i el pare d'institut. Vaig començar a estudiar música de menuda. Els pares em portaven a escoltar l'Orquestra de València, tenien cura de la nostra formació (es refereix també als germans), ens feien estudiar música i idiomes.

Fruit d'això és que la cantant compta amb tres titulacions musicals de nivell màxim (superior): cant, piano, i solfeig i teoria de la música; un bagatge absolutament insòlit en el món de la lírica.

En tot cas, la gran decisió de dedicar-se plenament a la música es va produir en una edat relativament avançada.

—Després del COU vaig decidir fer només música. Em vaig adonar que si aleshores no em decidia, després em seria impossible tornar-ho a reprendre. I en canvi sí que podia ser el cas en altres tipus de carreres. Havia pensat estudiar Exactes, però les matemàtiques m'obligaven a una assistència intensiva a classes i això impediria dedicar-me a la música. Dissortadament, no podia fer les dues carreres al mateix temps. Aleshores em vaig decidir per la música. Després la vida va decidir per mi. Perquè jo no havia pensat fer cant.

I aquí es produeix un fet que cal considerar com a excepcional. Aquella brillant estudiant de músi-

ca, amb dedicació més aviat decantada cap al piano, encara que mantenia els estudis de cant, començava a pensar a dedicar-se a acompanyament.

—Acompanyava companyes de curs que estudiaven cant. I m'ho prenia molt seriosament. Veia que

Ofèlia Sala no és només una cantant de qualitats notabilíssimes; no és només una artista d'una sensibilitat exquisida; no és només una persona d'un encant enlluernador. No és, encara, tan sols un cos menut de bellugueig lleuger i gràcil presidit per uns ulls transparents que projecten dolls immensos d'amor a la vida. Ofèlia Sala no és només això i és, doncs, molt més que això. És, també, un privilegi. D'antuvi, de la naturalesa. De la naturalesa que li ha fornit una matèria bàsica —una veu, una sensibilitat, una exquisidesa natural, valgui la redundància, d'excepció.

Però també és un privilegi conformat per dosis considerables de sentit de la responsabilitat, d'intel·ligència, de capacitat de sacrifici, de criteri, de sentit comú i d'hores i hores de treball rigorós i exigent. En aquesta cantant valenciana es conjunten de manera ideal capacitats i autoexigències, energia i criteri, fantasia i rigor, predisposició i sacrifici. Sensibilitat i raciocini.

Però per damunt de tot, molt per damunt de tot, Ofèlia Sala és una actitud. Una actitud poderosa, que ho presideix tot. Una actitud que és alhora síntesi i motor de la seva personalitat. És alfa i omega del seu ser i és potencial que empeny i dirigeix les seves passes. És una actitud amarada d'amor incondicional i sense reserves, a l'amor, a la bellesa, a la vida, a l'art i a la persona.

Tanmateix, no hi ha en aquest tipus de capteniment res d'il·lusori, de gratuït o de fantàsies. Ofèlia Sala sap molt bé que l'arc de Sant Martí de la seva existència ha d'abastar tots els colors. Però a la fi té molt clar que el color més decisiu és aquell amb el qual ella a cada moment vegi les coses. I té molt clar que aquest color ha de ser grat per a ella.

I en aquest posicionament gloriós hi ha la clau de tot. Per exemple, del fet que en els cinquanta minuts de la Gran Missa en què no tenia cap participació directa, ella, damunt l'hemicicle del Palau de la Música, mantingués una concentració i una tensió lluminosa, com si d'aquella mirada oberta a la transcendència, d'aquella vivència, d'altra banda obligadament secundària en aquells concrets minuts, depengués el resultat final del concert.

○ —definitiu— que el seu cant tingui una excelsitud i una capacitat de penetració emotiva que somou íntimament la fibra més sensible de l'espectador.

tenien aquella veu i jo em preguntava: què hi faig jo, aquí...?

Tanmateix algú no pensava el mateix que ella, encara que no ho manifestés de forma explícita. Es tracta d'Ana Luisa Chova, l'eminent professora de cant, figura cabdal de la que cal qualificar com

a informal i alhora brillant Escola Valenciana, que darrerament ha generat una munió de noms importants al panorama de la lírica.

—Em va apuntar al Concurs Permanent de Joventuts Musicals d'Espanya. Jo li vaig dir: "No t'enfadis si no em donen res." I hi vaig anar i vaig guanyar el primer premi. Per iniciativa pròpia no m'hauria presentat al concurs. I allà em vaig adonar que la meua autèntica vocació era el cant. Mai no se m'oblidarà l'emoció que vaig sentir en saber que era finalista. M'ho vaig passar molt bé. A la final no pensava que m'hi jugués res. Quan em van dir que havia guanyat el primer premi l'emoció que vaig sentir no es pot descriure. En aquell moment jo acabava la carrera de cant.

—Durant els vuit cursos, ¿no destacaves entre les teves companyes?

—No, no em diferenciava. A València és molt difícil destacar. A més, penso que les comparacions són odioses. A València hi ha una gran quantitat de gent que canta bé. Dóna gust sentir-la (ha rigut novament). Jo sóc molt de treball. Quan vaig començar no feia meravelles. A més, l'Ana Luisa Chova ho fa molt bé; no té preferències. I això és una cosa molt positiva. Entre totes les companyes som amigues... i gairebé totes érem liricolleugeres.

Ofèlia Sala situa molt bé el que va significar per a ella prendre consciència de la seva vocació canora respecte de la que hauria pogut ser una dedicació professional pianística.

—Jo estudiava molt. Era molt aplicada, però el piano em costava molt. Més que no el cant. La diferència és l'actitud davant el públic. És que cantant m'ho passo molt bé. I perquè s'ho passi bé el públic primer t'ho has de passar bé tu. I quan canto disfruto. Suposo que hauria acabat impartint classes de piano, hauria viscut tranquil·la i segurament també molt feliç (riu)... Somnis? No en tenia cap. Tinc molta il·lusió però sóc conscient de les dificultats que

"Somnis?

**Tinc molta il·lusió
però sóc conscient
de les dificultats
que hi ha. Però això
no em lleva
la il·lusió"**

**"Alemanya significa
fer les coses a poc a
poc, assegurant les
passes... és diferent
formar-se a Itàlia o
a Alemanya. Estic
contenta d'haver fet
l'opció alemanya"**

hi ha. Tinc els peus molt damunt el terra. Però això no em lleva la il·lusió, eh?

El premi al·ludit comportava la realització d'un curs d'un mes de durada a Bonn a l'Acadèmia Europea de la Música. Aquest fet va tenir conseqüències importants perquè va significar l'inici d'una opció que resultaria decisiva i que sintetitza en aquestes paraules.

-Tenia tendència a anar a Alemanya.

¿Més que no a Itàlia?, insisteixo per intentar deixar les coses ben clares.

-A tot arreu, volia anar. Però m'agrada molt l'oratori i el lied i volia conèixer l'alemany per estudiar més bé aquest repertori.

Insisteixo que més endavant perfilarem definitivament l'abast tan transcendent de l'orientació que s'acaba d'apuntar. El que podríem qualificar com "deler germànic" la portà a la Hochschule de Munic, on va estudiar amb professors tan eminents com Daphne Evangelatos, Helmut Deutsch i Donald Sulzen en uns cursos altament selectius. Sulzen actualment és el seu pianista acompanyant en els recitals.

FOTO: E. GUILLAMET

-És bonico, el canvi. De tenir-lo com a professor, a company. Ara ens tutegem.

...ha dit l'Ofèlia sense ni el més mínim bri de fals orgull o de pretenciositat gratuïta.

Van ser dos cursos molt complets dels quals la soprano fa aquest balanç:

-És una experiència impressionant. Tant musical com personal. Per la maduració, per l'evolució, haver de defensar-te et fa madurar molt. Vaig tenir l'oportunitat de treballar molt en detall. És un curs de postgrau molt elitista. Costa molt aconseguir-hi una plaça, té molt prestigi. Quan vaig fer la prova d'accés no sabia gens d'alemany.

-¿La prova va ser molt dura?

-Érem molts. I només vam entrar-hi un o dos. Aquest postgrau el tenen molt pocs. Quan em vaig apuntar no sabia que hi havia tan poques places. Però, és clar, no hi tenia res a perdre. A vegades te l'has de jugar.

En el curs d'aquests dos afornats anys va tenir ocasió de fer concerts i de prendre part en diverses iniciatives artístiques. A part de ser distingida amb el Pre-

mi d'Honor i el Premi Claire Gelda.

-Van ser dos anys d'estudis i de principi de carrera. Barreja de professió i d'estudi. Però la part principal van ser els estudis.

Després va venir el gairebé obligat capítol de concursos, saldat amb un primer premi en el de Verviers (1995), el primer del II Concurs Beques Montserrat Caballé-Bernabé Martí i el tercer en el Francesc Viñas (1996), premi que crec que va ser injust, perquè mereixia un lloc millor.

-No em puc queixar, d'aquesta fase. Amb el Viñas ho vaig donar per acabat. Jo sempre estic contenta (ataca la meua observació apuntada respecte del seu pas pel certamen barceloní). Ja no vaig tenir temps de pensar en concursos. Vaig començar a tenir oportunitats per mitjà dels mateixos concursos i dels estudis. I vaig intentar aprofitar-les. Per edat em queda temps per participar. Però per què, ara?

Torno a l'argument d'abans. A aquesta opció per Alemanya i no per Itàlia com a imatge d'un tipus d'actitud que em sembla significativa.

FOTO: E. GUILLAMET

"Canto força Toldrà a Alemanya. I el públic entén l'ànima de la cançó"

si tindria interès a formar part de l'Òpera de Leipzig. Estic molt cuidada, em promocionen molt... Si he de fer un paper nou, m'ho consulten, em condueixen molt bé. I ajuden molt pel que fa a promoció. Ve tota la crítica d'Alemanya i així la gent et coneix. I a més, allà hi ha una tradició d'oratori i de lied. I la formació que et dona és magnífica. Pas a pas fas tot el repertori gran, ben preparat. Agafes experiència, tens tota la continuïtat que et dona treballar així. Treballo amb grans directors i amb una gran orquestra. Imagina't, cantar amb la Gewandhaus Orquestra... I la música que pots aprendre amb aquests directors és impressionant. No, no tinc problemes per entendre'm amb ells. Estic molt oberta al fet que em corregeixin; estic oberta a tot. Si treballes amb gent amb 40 anys d'experiència, què puc dir jo?...

En un altre ordre de coses, hi ha la dimensió més immediata de l'estimació del públic, que comença a sentir amb una ja notable intensitat.

—Un dia em trobava a la Tomaskirche en un concert i una senyora em va reconèixer i va anar a buscar un ram de flors i me'l va donar. És bonic... Des de *Rigoletto* tinc flors a cada representació. És un somni (riu). És bonic. El meu nom està al candelero.

Ofèlia Sala ha viscut almenys un altre moment d'intensitat afectiva molt superior. De tanta intensitat que demana no parlar-ne, segurament per respecte als digníssims inductors. Quan un hom s'adona que en el recordatori els ulls amaguen un inici de llàgrimes, el silenci s'imposa, més enllà d'aquesta discreta constància.

—¿Tens models de cantats que et serveixin de referència?, trenco deliberadament.

—¿No creus —li etzibo— que justament aquesta opció marca també una sensibilitat, una forma d'entendre la carrera, en definitiva, un tot? Vull dir que si haguessis anat a Itàlia, la teva carrera segurament s'hauria desenrotllat de forma molt diferent.

—En això tens raó. Alemanya significa fer les coses a poc a poc, assegurant les passes, creixent a poc a poc però segur. Estic d'acord amb el que dius, amb aquesta idea que és diferent formar-se a Alemanya que a Itàlia. A Alemanya he pogut ampliar el meu repertori sense pressa. I en aquest sentit crec que és ideal. Jo estic

contenta d'haver fet aquesta opció.

L'any 1996 va debutar a l'Òpera de Leipzig com a titular d'aquest teatre en *Hansel und Gretel*.

—Això va suposar un pas vers una categoria superior en el meu estatus professional. Va ser un debut feliç, perquè el paper de Gretel s'accepta molt bé que l'interpreti una cantant jove. Va ser ideal. Va anar junt amb l'inici com a titular de l'Òpera. Abans ja havia cantat a la Gewandhaus. Hi havia algú de l'Òpera i va creure en mi. Va ser una gala d'òpera. Vaig cantar tres àries i un parell de duos. Em va preguntar

—N'hi ha tants... De cadascun hi ha coses a aprendre. N'hi ha tants, que esmentar-ne un és impossible. No voldria oblidar ningú.

Diu que li fa il·lusió comprovar que quan canta en idiomes que el públic no entén, el públic ho interpreta.

—Canto força Toldrà a Alemanya. I el públic entén l'ànima de la cançó..., no les paraules, és clar...

Si t'haguessin de fer triar, què rebutjaries: òpera, lied o oratori?

—Oh, no em facis eliminar res. És com si em demanessin per un fill predilecte. To va unit. Tot és música (ha dit en un to deliciosament suplicant).

—¿Interpretes els personatges o l'autor?

—El compositor expressa el personatge. És el mateix. Jo mai no cantaré una música en la qual no cregui.

—¿T'ha costat dominar la interpretació teatral?

—La veritat és que tothom em diu que sóc molt natural. M'ho crec tot tant quan sóc a l'escenari... Dificultats? Faig el que m'ix de dins. Diuen que és tan natural que és veritable. Els moviments, encara que el director d'escena te'ls marqui, els has de traduir. Te'ls has de fer teus. Ho has de viure. Si et diuen: "Has d'anar d'aquí a allà i has de fer això i allò...", si ho fas sense sentir-ho, es nota que ho fas mecànicament. Has de traduir-ho per aconseguir que tinguis necessitat de fer allò que t'han dit. A la Hochschule hi havia escola d'òpera i vaig tenir l'oportunitat de treballar-hi. La gent es pensava que abans ja ho havia fet. M'ho vaig passar molt bé.

Aquesta darrera expressió, tan insistida en el decurs de la conversa, sintetitza el moment que viu. Un moment en què en tot "s'ho passa molt bé". Segurament perquè té, com reconeix, una actitud molt positiva respecte de la vida i de la seva professió. Per això

bandeja amb una certa contundència la pregunta que li faig sobre la part negativa del seu ofici.

—No es la primera vegada que m'ho pregunten. I hi he pensat. Però intento no veure les coses negatives. Intento ser feliç amb la meua professió, perquè és una professió bonica. És molt dura, però si no ets feliç amb la teua professió... I si un ho veu bonic, col·labora a fer-ho bonic. És un punt a favor. I això va amb el caràcter de cadascú. Espero d'aquí a trenta anys ser tan positiva com ara. No, no ho veig de color de rosa. Intento ser feliç i conformar-me amb el que tinc. Veig col·legues que canten per complir... i també s'ho passen bé. Jo espero mantenir la il·lusió. Tinc molta il·lusió per cantar el millor que pugui. La meua fita és disfrutar amb el que faig i que la gent s'ho passi bé. Ser figura no és tan important. La sensació que tens de veure feliç la gent quan cantes, això és el més important.

TOT ALLÒ QUE US INTERESSA

Més de 70 revistes d'abast nacional estan associades a l'APPEC.

Per a més informació: APPEC Rambla de Catalunya, 10, 1 er.

08007 Barcelona Tel. 412 76 28 Fax: 317 83 86

Ho trobareu a les revistes en català

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

INFORMACIÓ GENERAL
INFANTIL I JUVENIL
CULTURA
RELIGIÓ
POLÍTICA
PEDAGOGIA
AGRICULTURA I RAMADERIA
ESPORTS
MÚSICA
ARTS PLÀSTIQUES
TEATRE I CINEMA
CIÈNCIA I TECNOLOGIA
ENTRETENIMENTS
HISTÒRIA
FOLKLORE
SATÍRIQUES
ARTS DECORATIVES

Inauguració de luxe de Palau 100 amb la BBC Symphony

Palau 100. BBC Symphony Orchestra. Truls Mork, violoncel. Andrew Davis, director. Beethoven: *Simfonia núm. 3*. Schumann: *Concert per a violoncel*. Palau de la Música Catalana. 18 d'octubre de 1999 (21 h).

Palau 100 inicia la seva IX temporada de concerts amb l'actuació de la BBC Symphony Orchestra, la formació britànica fundada per Sir Adrian Boult l'any 1930 i que va esdevenir la primera orquestra permanent de Londres. La trajectòria de l'orquestra ha estat estretament vinculada als seus directors titulars, entre els quals cal destacar Sir Malcolm Sargent, Antal Dorati, Rudolf Kempe, Pierre Boulez, Sir Colin Davis, Gennady Rozhdestvensky, John Pritchard o Andrew Davis, nomenat titular l'any 1989 i que deixarà el càrrec el setembre de l'any 2000 per convertir-se en director musical i titular de la Chicago Lyric Opera.

L'any 1995 el director txec Jiri Belohlavek va ser nomenat principal director invitat de l'orquestra i l'esmentat Andrew Davis es convertirà l'any 2000 en el primer director llorejat de l'orquestra.

Ha estrenat obres de Bartók, Britten, Carter, Gerhard –concretament la *Simfonia núm. 2* (1959), *Collages* (1961) i *Concert per a orquestra* (1965)–, Ibert, Maxwell Davis, Messiaen, Panufnik, Poulenc, Schnittke, Tippett Xenakis, Webern.

Estretament vinculada als Proms, i també a la temporada de concerts al Royal Festival Hall, als qual cal sumar les seves actuacions com a orquestra invitada en gires internacionals, la seva trajectòria ve complementada amb un bon nombre d'enregistraments realitzats als estudis de la BBC, i concerts duts a terme en diversos punts del Regne Unit que, emesos per la BBC Radio 3, han atorgat gran popularitat a la formació britànica. El repertori de l'orquestra és amplíssim i abasta tots els estils de la música simfònica. El mes de gener de ca-

FOTO: WING / TATE

da any ofereix un homenatge als compositors del segle XX, havent dedicat monogràfics a les figures de Lutoslawski, Martinu, Ives, Hindemith o Messiaen.

La llarga història de la formació britànica l'ha portat a actuar al costat de directors invitats com Toscanini, Maazel o Haitink, i a col·laborar amb compositors de la categoria d'Stravinsky, Strauss, Stockhausen, Schönberg, Prokófiev, Bartók o Berio.

Per la seva banda, Andrew Davis va dirigir per primera vegada l'Orquestra Simfònica de la BBC l'any 1970. Dirigeix els grans projectes de l'orquestra, com els London Proms (i entre aquests el popular Last Night). L'agost de 1997 va dirigir la BBC en el debut als Festivals de Salzburg, i va seguir-hi una nova gira pels Estats Units. La temporada 1995-96 Davis va ser nomenat director invitat principal de la Royal Stockholm Philharmonic Orchestra. Entre els seus futurs compromisos destaquen la direcció de les simfòniques de Boston, Chicago, Orchestra of the Age of Enlightenment i Santa Cecilia de Roma.

Davis ha mantingut una estreta vinculació amb el Glyndebourne Festival Opera, i hi ha dirigit cicles d'òpera dedicats a Mozart, Strauss, Jánacek i Txaikovski, i va esdevenir el director musical del Festival l'any 1988, tot substituint Bernard Haitink. Entre els seus enregistraments destaquen la integral de les *Simfonies* de Dvorák amb la Philharmonia, les de Mendelssohn amb l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera, i òperes amb el Festival de Glyndebourne, com *Katya Kaba-*

nova, *Jenufa*, *Dama de Piques*. Davis és Comendador de l'Imperi Britànic des de 1992.

En el concert que se celebrarà a Barcelona, el violoncel·lista Truls Mork actuarà com a solista interpretant el *Concert* de Schumann. Mork va proclamar-se guanyador del Concurs Txai-kovski de Moscou l'any 1982 i el seu debut concertístic va tenir lloc al costat de l'Oslo Philharmonic Orchestra als Proms de 1989. A partir d'aquell moment se succeeixen les seves actuacions al costat de la Filharmònica de Berlín, la London Symphony o Filharmònica de Nova York. La temporada 1998-99 va realitzar actuacions al costat de l'Staatskapelle Berlin, Philharmonia Orchestra i orquestres simfòniques americanes, com les de Houston, Atlanta o Seattle, entre d'altres. Mork és director i fundador del Festival Internacional de Música de Cambra d'Stavanger. Els seus enregistraments han estat llorejats en nombroses ocasions: el juliol de 1997 va rebre un Diapason d'Or amb un CD dedicat a obres de Xostakóvitx i Prokófiev, i juntament amb la violinista Chantal Juillet va rebre el Premi Gramophon al millor disc de música de cambra de 1997 per les seves interpretacions d'obres de Ravel. En un futur enregistrarà obres de Kodály i Britten, el *Concert* d'Elgar i la *Simfonia per a violoncel i orquestra* de Britten –amb direcció de Simon Rattle.

Truls Mork toca un violoncel Domenico Montagna de 1723, adquirit per a ell per l'SR Bank de Noruega. ● Lluís Trullén

El doblat de Barenboim

Palau 100. Daniel Barenboim, piano. Palau de la Música Catalana. 4 novembre de 1999 (21 h).

Temporada OBC. Daniel Barenboim, piano. Director: Lawrence Foster. Wagner: Preludi del tercer acte dels *Mestres Cantaires*. Schönberg: *Concert per a piano op. 42*. Beethoven: *Concert per a piano núm. 5 "L'Emperador"*. L'Auditori. 5, 6 i 7 de novembre de 1999 (21, 19 i 11 h, respectivament).

L'any 1953, quan Daniel Barenboim tenia onze anys, Wilhelm Furtwängler després d'escoltar-lo en un recital a Salzburg va predir que aquell nen seria un vertader fenomen de la interpretació. I el cert és que la trajectòria fascinant i prodigiosa de Daniel Barenboim l'ha convertit en una figura llegendària en el camp de la música per a piano, direcció i música de cambra.

Ara Barenboim torna a Barcelona en un seguit de concerts en què primer un recital en la temporada Palau 100 i posteriorment tres concerts al costat de l'OBC interpretant el *Concert per a piano* de Schönberg i l'*Emperador* de Beethoven, serviran per rememorar aquelles memorables recreacions que va oferir el maig de 1992 al Gran Teatre del Liceu al capdavant de la Filharmònica de Berlín, la sublim interpretació de les *Variacions Goldberg* al Palau el desembre de 1989, sense oblidar la seva anterior integral de les *Simfonies* de Beethoven al capdavant de l'Orquestra de París.

En el vessant de pianista, Barenboim sempre ha destacat com a gran intèrpret de Bach, Mozart i Beethoven (sense oblidar grans romàntics, com Chopin, Brahms o Liszt) i les seves interpretacions s'han destacat per una enorme personalitat sempre marcada per recreacions plenament subjectives. Viena i Roma l'any 1952 –quan estudiava amb Markevitch a Salzburg–, Londres i París l'any 1955 –quan estudiava amb Nadia Boulanger– eren el preàmbul dels seus primers enregistraments discogràfics, que van començar a prodigar-se des de

1956. La seva fama assolí una fita summament destacable quan anys després van aparèixer els seus enregistraments dedicats als *Concerts* i *Sonates per a piano* de Mozart i a les *Sonates* de Beethoven, coincidint amb el període en què iniciava la col·laboració com a director amb l'English Chamber Orchestra. A partir d'aquell moment va sorgir el Barenboim director, amb actuacions i èxits arreu del món, fins que va assolir la titularitat de l'Orchestra de París, càrrec que ocuparia –succeint Sir Georg Solti– des de 1975 fins 1989, any en què pren la direcció musical del nou Teatre de l'Òpera de La Bastilla. Barenboim, a més, ha estat vinculat amb els festivals internacionals més rellevants –amb esment especial a la seva tasca a Edimburg o als Festivals de Bayreuth, on actua amb assiduitat des del seu debut l'any 1981, per als quals és especialment recordada la seva *Tetralogia* amb direcció escènica de Harry Kupfer de l'any 1988.

De 1975 a 1989 va iniciar la seva col·laboració amb l'Òpera Alemanya de Berlín. L'any 1991 va ser nomenat –succeint Sir Georg Solti– titular de l'Orquestra Simfònica de Chicago i l'any 1992 director general de música a l'Staatsoper de Berlín "Unter den Linden". Una trajectòria imparable d'un músic en el sentit més ampli de la paraula i que ara en aquests quatre concerts a Barcelona, i quan torni el 30 d'abril de l'any vinent amb l'Orquestra Simfònica de Chicago, podrà continuar mostrant la seva faceta com a pianista. ● LL.T.

La visita de l'ONE amb Frühbeck de Burgos

Temporada OBC. Orquestra Nacional de España. María Orán, soprano. Marjana Lipovsek, mezzosoprano. Director: Rafael Frühbeck de Burgos. *Simfonia núm. 2 "Resurrecció"* de Mahler. L'Auditori. 22, 23 i 24 d'octubre de 1999 (21, 19 i 11 h, respectivament).

La nova presència a Barcelona del director d'orquestra Rafael Frühbeck de Burgos suposa un esdeveniment musical de primer ordre. Al capdavant de l'ONE i en un concert emmarcat en la temporada de l'OBC, dirigirà la *Simfonia núm. 2* de Gustav Mahler, compositor que durant el passat mes de setembre fou l'epicentre del prestigiós Festival de Música de Berlín –amb més de vint concerts dedicats a la seva figura, dels quals Frühbeck va dirigir *Das Klagende lied*.

El renom de Frühbeck ha seguit una progressió imparable des que ja a la dècada dels cinquanta iniciava la seva tasca com a director. La seva formació, tant a Espanya com a Múnic, el portaren primer a dirigir l'Orquestra Simfònica de Bilbao l'any 1958 i posteriorment, de 1962 a 1977, l'Orquestra Nacional d'Espanya, formació que va viure un dels seus moments més dolços a nivell interpretatiu. Però paral·lelament, Frühbeck assolí un renom internacional indiscutible. En un primer moment va assolir grans èxits al capdavant de la Philharmonia Orchestra, i després –entre 1966 i 1971– va ocupar el prestigiós càrrec de director musical de Düsseldorf. La seva carrera no només va cenyir-se a Europa, sinó també a Amèrica –director musical de la Montreal Symphony Orchestra (1975-77)– i Àsia –director de la Yomiuri Nippon Symphony Orchestra (1980-83)–, fet que li proporcionà un reconeixement a nivell mundial. Va ser als inicis de la dècada dels noranta quan Frühbeck assoliria noves fites en la seva carrera. A partir de l'any 1991 i durant quatre temporades esdevé director principal de l'Orquestra Simfònica de Viena. La temporada 1992-93 esdevé director musical de la Deutsche Oper de Berlín i un any després principal director de l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín.

Frühbeck és un director que ha assolit èxits en festivals de tanta entitat com els de Salzburg –dirigint la London Symphony– o Viena, dirigint òpera –com *Tosca* a Washington amb Plácido Domingo–, concerts commemoratius, com un *Elies* de Mendelssohn a Birmingham, amb gires realitzades amb l'Orquestra Nacional d'Espanya al Japó, amb la Filharmònica de Londres a Sud-amèrica o al capdavant d'orquestres com la Filharmònica de Berlín o la Gewandhaus de Leipzig. ● LL.T.

Murray Perahia amb la Saint Martin in-the-Fields a Palau 100

Palau 100. Academy of Saint Martin in-the-Fields. Murray Perahia, piano. Director: Kenneth Sillito. C. Ph. E. Bach: *Simfonia núm. 1*. Mozart: *Concert per a piano núm. 21*. Bach: *Concert per a piano núm. 1 BWV 1052*. Haydn: *Simfonia núm. 104*. Palau de la Música Catalana. 2 de novembre de 1999 (21 h).

FOTO: T. NIEMANN

L'Academy of Saint Martin in-the-Fields, fundada l'any 1959 per Sir Neville Marriner, torna al Palau de la Música Catalana sota la direcció de Kenneth Sillito, director artístic de l'Academy i primer violí i director del conjunt de cambra des de 1980. Ara el retorn de l'Academy en la temporada Palau 100 té, però, un nou al·licient, com és la presència de Murray Perahia en el rol de solista interpretant el *Concert núm. 21* de Mozart i el *BWV 1052* de Bach. Perahia,

considerat un dels més admirats virtuoses de l'escola americana, torna a Barcelona amb dues de les seves especialitats: Mozart —de qui va enregistrar la integral dels *Concerts*, en una gravació mítica en què ell mateix dirigia l'English Chamber Orchestra— i Bach, de qui enguany han aparegut els seus enregistraments dedicats a les *Suites angleses*.

Nascut a Nova York el 1947, als vint anys ja va tocar al costat de Serkin, Schneider i Casals al Festival de Marlboro, a Vermont (Estats Units). Així mateix, Perahia va ser invitat per Serkin a fer d'assistent al reconegut Institut Curtis.

El 1968 debuta al Carnegie Hall sota la batuta d'Alexander

Schneider. El 1972 es converteix en el primer pianista americà que guanya el Concurs de Piano de Leeds, fet que va marcar el seu reconeixement internacional. Se succeïren els concerts al costat de Bernstein, Muti, Solti, Kubelik, Abbado, Marriner, Böhm... Perahia, pianista subtil, delicat, d'una claredat de so summament transparent, centrat en la recerca de l'essencialitat de la música ha realitzat durant la seva carrera concerts i enregistraments memorables. Les seves actuacions al Festival de Salzburg al costat de la Filharmònica de Viena, els seus concerts sota direcció de Solti, la seva col·laboració amb Sir Peter Pears i Benjamin Britten —de qui va estrenar les *12 Variacions* l'any 1986— o els seus recitals de música de cambra juntament amb Zukerman o Tortelier, han fet de Perahia —un pianista que sempre s'ha mantingut allunyat de l'anomenat *star system*— una de les figures més admirades del pianisme de les darreres tres dècades. ● LL.T.

La pianista Leonskaja a Barcelona

Criterium Musica. Elisabeth Leonskaja, piano. Schumann, Beethoven. Palau de la Música Catalana. 19 d'octubre de 1999 (21 h).

Des de fa tres dècades Elisabeth Leonskaja ocupa un lloc preeminent en el rang dels pianistes. Amb només onze anys aquesta artista georgina nascuda a Tiflis ja va oferir el seu primer concert públic amb orquestra i als tretze el seu primer recital. Però abans de seguir la carrera com a concertista, Leonskaja va prosseguir l'aprofundiment en l'estudi del piano al Conservatori de Moscou i poc després inicià l'habitual recorregut d'aconseguir distincions en diversos concursos internacionals, com l'Enesco de Bucarest (1964) o el Long-Thibaud a París un any després.

Leonskaja tenia en el seu haver unes condicions musicals fora

del comú, i no és estrany, doncs, que Sviatoslav Richter l'escollís per a nombrosos recitals interpretant duos de piano o obres del repertori a quatre mans. Aquestes trobades van marcar decisivament la trajectòria artística de Leonskaja durant molts anys, fins i tot en el camp discogràfic, gràcies a les quals va sorgir un enregistrament al costat de Richter dedicat a *Sonates* de Mozart en l'arranjament efectuat per Edvard Grieg.

L'any 1978 i després d'haver actuat a Rússia, Txecoslovàquia, Àustria, França i Romania, Leonskaja va fixar definitivament la seva residència a Viena, i va ser aleshores quan la seva fama fou reconeguda a tota l'Europa occidental i als Estats Units. El seu debut als Festivals de Salzburg l'any 1979, als Proms londinenses, als festivals de més renom internacional venien compaginats amb actuacions al costat d'orquestrats i filharmònics com la Gewandhaus, la Simfònica de Viena, la Filharmònica de Munic, la Concertgebouw, Fil-

harmònica de Los Angeles, en un llarg etcètera.

Especialitzada en el repertori romàntic, Leonskaja ha mostrat una gran preocupació pel repertori de la música de cambra, i ha actuat amb assiduïtat amb el violoncel·lista Heinrich Schiff i amb el Quartet Alban Berg, i també amb el Conjunt de Cambra de la Filharmònica de Viena. Discogràficament, la seva aportació ha obtingut un reconeixement internacional absolut. Les seves gravacions dedicades a *Sonates* de Schubert o als tres *Concerts per a piano* de Txaiovski sota les ordres de Kurt Masur, comparteixen un punt àlgid en la seva discografia al costat del disc dedicat a les *Sonates* de Brahms de 1991 —guardonat amb el "prix Caecilia"— o del CD dedicat a Franz Liszt que va rebre un Diapason d'Or.

Ara al Palau, Leonskaja interpretarà dos dels seus autors predilectes, com són Schumann i Beethoven, en el concert que inaugura la nova temporada Criterium Música. ● LL.T.

XIII FESTIVAL CASTELL DE PERALADA

JULIOL - AGOST 1999

PRESENTAT PER:

**FOMENTO DE
CONSTRUCCIONES Y CONTRATAS, S.A.**

AMB EL COPATROCINI DE:

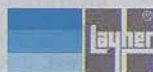
KNOCKANDO
WHISKY DE MALTA

LA VANGUARDIA

Casinos de Catalunya

**CASTELL
PERALADA**
CAVES I VINS

PRODUCTES OFICIALS:

LAYHER, S.A.
SISTEMAS DE ANDAMIOS

COL·LABORACIÓ ESPECIAL :

LÍNIA AÈRIA OFICIAL:

IBERIA

AMB EL SUPORT DE :

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

MINISTERIO DE EDUCACIÓN Y CULTURA
INAEM

Diputació de Girona

Ajuntament de Peralada

FUNDACIÓ CASTELL DE PERALADA

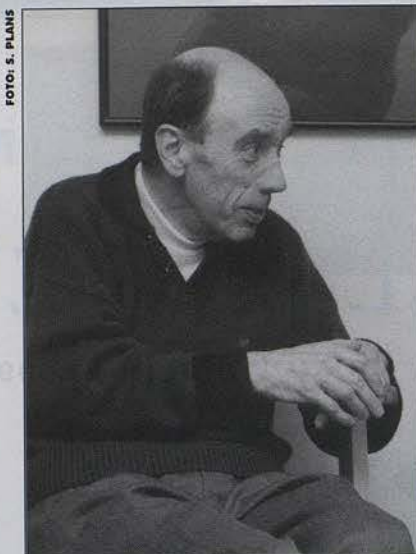
El nostre agraïment a tots ells!

Un homenatge al poeta Martí Pol inaugura la temporada simfònica del Palau

Per F. TAVERNA-BECH

En aquesta avinentesa podem dir que el Palau s'ha convertit en la casa dels músics catalans. Certament, aquesta és una de les funcions que amb bon criteri està duent a terme ja amb certa freqüència l'equip rector del Consorci del Palau i que ara serveix per inaugurar la IV temporada dels Concerts Simfònics al Palau. El cicle es desenvoluparà del 9 d'octubre de 1999 al 3 de juny de 2000. En total seran vuit concerts de caràcter monogràfic que seran interpretats per l'Orquestra del Vallès. Els temes són música catalana, període clàssic i romàntic, valsos i danses de J. Strauss, música de ballet, la *Novena* de Beethoven, Concert de Setmana Santa, el "Clàssic clàssic" i l'"Amor eterna" (*Romeo i Julieta*).

Centrant-nos en el concert inaugural, al costat d'*El combat del somni* de Mompou amb poemes de Janés i *La maledicció del comte Arnau* de Toldrà amb text de Maragall,

Miquel Martí i Pol

cal destacar l'estrena d'una obra de Josep Solà. Circumstància que ens proporcionarà l'interès d'escollar la música simfònica d'aquest autor més conegut en el món sardanístic i que tanmateix és pràcticament inèdit en el vessant dedicat a l'orquestra clàssica. Això no vol dir que Solà, a més de la seva *Suite de tres poemes* de Martí Pol que ara s'estrena, no hagi dedicat bastants de les seves creacions al gènere orquestral. El seu estil s'apropa als plantejaments cultivats per Bartók i Stra-

vinsky; és a dir, el concepte tonal en el cas de Solà s'orienta cap a una flexibilització de les harmonies amb interessants disposicions dissonants que d'alguna manera atorguen certa personalitat a la seva música.

En canvi, Salvador Brotons, director titular de l'Orquestra Simfònica del Vallès, és ben conegut en la seva condició de compositor i segurament és l'autor més prolífic de la seva generació, especialment en la producció simfònica. *Absències per a narrador i orquestra* (sobre poemes de Miquel Martí Pol) és una partitura recent de Brotons en la qual es manifesta el seu inqüestionable mestratge per desenvolupar un arc de rica coloració instrumental, que en aquest cas es posa al servei del vers d'emotives subtils expressives tan inconfusible del poeta català. Certament, l'escriptura de Martí Pol té un accent líric molt acusat i resultarà interessant esbrinar com el melodisme, element irrenunciable en la música de Brotons, s'adequa per interpretar la musicalitat del verb de Martí Pol.

Concerts Simfònics al Palau. Orquestra Simfònica del Vallès. Lluís Soler, narrador. Joana Llabrés, soprano. Direcció: Salvador Brotons. J. Solà, F. Mompou, E. Toldrà, S. Brotons. Palau de la Música Catalana. 9 d'octubre de 1999 (19 h).

L'esforç de l'ACC

Per F.T.-B.

Amb veritable voluntat de servei i exercici d'imaginació per treure profit d'unes subvencions ben migrades, l'Associació Catalana de Compositors ha endegat Avuimúsica III, que amb quinze concerts constituirà la columna vertebral de les seves activitats. La temporada, que coincideix amb el vint-i-cinquè aniversari de l'ACC, compta amb una programació interessant, en què a més d'autors catalans, n'hi figuren d'altres nascuts a l'Estat espanyol i a la resta del món. La sèrie manifesta un notable eclecticisme, qualitat no sempre assolible, que d'alguna manera infon al conjunt d'audicions un caràcter veritablement informatiu, tant en l'aspecte dels gèneres musicals com pel que fa a les orientacions de l'evolució estètica de la música actual.

La novetat d'Avuimúsica III és que les audicions s'han escindit en

dos períodes i es repartiran entre dos escenaris. Així, el primer període (21 d'octubre a 16 de desembre de 1999) tindrà set concerts, mentre que el segon (13 de gener a 25 de maig de 2000) constarà de deu sessions. En ambdós períodes les audicions tindran el dijous com a dia fix.

Associació Catalana de Compositors. Avuimúsica III. Temporada 1999-2000.

Període I. Sala Polivalent de l'Auditori. Octubre-desembre de 1999.

Calendari del primer bloc:

- Sala d'actes de l'ESGAE (pg. Colom, 6). 21 d'octubre de 1999.

A les 20.30 h: presentació del concert, a càrrec de Ricardo Estrada.

A les 21 h: concert del Quintet de Metall d'Eslovènia. D. Moenik, M. Fegus, T. Habe, U. Krek, B. Díaz, T. Borràs, J. Gregorc, M. Strmenik i J. Privsek.

- Sala Polivalent de l'Auditori (c/ Pallada). 29 d'octubre de 1999.

A les 20.30 h: presentació del concert, a càrrec de Concepció Ramió.

A les 21 h: Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. Direcció: J. León. J. Ll. Moraleda, F. Taverna-Bech, J. Ll. Guzmán, C. Ramió i M. Oltra.

- Sala Polivalent de l'Auditori (c/ Pallada). 4 de novembre de 1999.

A les 20.30 h: presentació del concert, a càrrec de Xavier Turull.

A les 21 h: Angel Jesús García, violí. R. Halfiter, X. Turull, C. Halfiter, J. Homs, J. Guinjoan, R. Gerhard i J. Cervelló.

- Sala Polivalent de l'Auditori (c/ Pallada). 25 de novembre de 1999.

A les 20.30 h: presentació del concert, a càrrec de Josep M. Guix.

A les 21 h: Trio Kandinsky i viola. Ll. Balsach, A. Charles, A. Schnitke, I. Yung i J. Guinjoan.

- Sala d'actes de l'ESGAE (pg. Colom, 6). 2 de desembre de 1999.

A les 20.30 h: presentació del concert, a càrrec de Miquel Bofill.

A les 21 h: Quartet de Saxos 3+1. Obres d'A. Civilotti, R. Humet, S. López, A. Llanas i J. E. Feierstein.

- Sala Polivalent de l'Auditori (c/ Pallada). 9 de desembre de 1999.

A les 20.30 h: presentació del concert, a càrrec de D. de la Rubia.

A les 21 h: Quintet de Metall de l'OBC. E. Eckart, S. Brotons, J. M. Pladevall i J. Guinjoan.

- Sala Polivalent de l'Auditori (c/ Pallada). 16 de desembre de 1999.

A les 20.30 h: presentació del concert, a càrrec d'Albert Sardà.

A les 21 h: Grupo Círculo. Direcció: J. L. Temes. C. Jong, M. Ros, X. Benguerel, J. M. López i E. Herrero.

Turandot: cinc anys i set mesos d'espera al Liceu

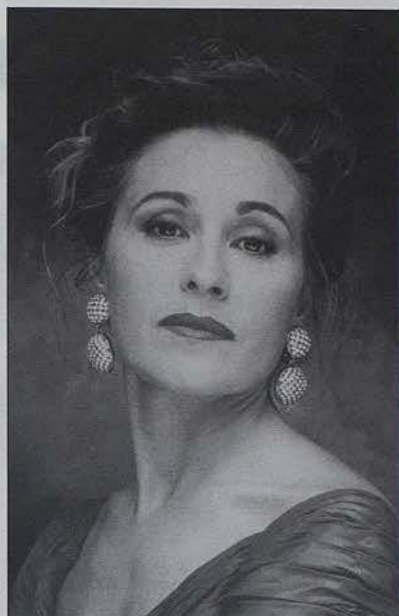
Per JAUME COMELLAS

El dia 28 de febrer de 1994 era prevista la primera de les nou representacions de *Turandot* programades aquella temporada liceística. Pocs dies abans va passar el que tots sabem. Ara, al cap d'exactament cinc anys i set mesos, aquest títol esdevé signe de continuïtat històrica i porta d'entrada a una nova època, que en molts i molts aspectes serà profundament diferenciada de l'anterior.

Amb tota seguretat, un dels aspectes més important és un dels menys vists. El de la titularitat pública del teatre. Els altres aspectes, o molts d'altres, estan sent objecte de prou protagonisme directe. Tot plegat per concloure aquest dia 7 d'octubre, en què, en sessió especial, la gran referència de l'òpera catalana i estatal reobrirà les seves portes per mostrar que en tot allò transcendent, l'important no és la contingència, per magníficament que sigui, sinó l'esperit que ho alimenta i dirigeix tot. I el nou Liceu esdevindrà, una vegada més, testimoni d'un món de complicitats socials profundament arrelades en amplis sectors de la comunitat catalana —per descomptat, no en tots—, que en definitiva són els que fan possible el miracle d'aquesta recuperació. D'una recuperació que no és tal en el sentit de retorn al moment anterior exacte, sinó que esdevé com una mena de llançadora d'un futur més poderós, més consolidat i amb més capacitat de projecció i de penetració social.

De retorn de vacances, amb l'obligat intermedi d'un període de temps de procés industrial que comporta no poder avançar molts detalls que es produiran en aquest mes de setembre, ens hem de limitar a situar els trets més fonamentals, en el pla artístic d'aquesta *Turandot* que amb quinze representacions —se superen tots els rècords anteriors pel que fa a nombre de representacions d'un títol— esdevé punt de partida de la nova història del Liceu.

Com és ben sabut, *Turandot* és l'òpera pòstuma de Giacomo Puccini. Va ser estrenada el 25 d'abril de 1926 a La Scala, setze mesos després de la mort del compositor a

Maria Bayo

Brussel·les. Un col·laborador seu, Franco Alfano, amb l'ajut del director Arturo Toscanini, va acabar el duo del tercer acte i l'escena final, a partir —sobretot l'escena final— d'apunts del mateix compositor. L'estrena va comptar amb el protagonisme central del tenor aragonès, format a Barcelona, Miguel Fleta, en el paper del príncep Calaf.

Fins a quin punt *Turandot* és un compendi, és una mostra de continuïtat, o és una manifestació epigònica de l'obra pucciniana resulta difícil de certificar. En tot cas, ofereix elements que mostren un cert pas endavant en el camí de maduresa del compositor de Luca; per exemple la riquesa i complexitat del tractament orquestral i l'extraordinària grandesa dels cors. I, en definitiva, un domini del que podríem anomenar òpera de temàtica "fora", si se'ns permet l'expressió, de caràcters poderosos i contraposats —cal no oblidar, però, per exemple l'antecedent de *Tosca*, en aquest sentit— i, en tot cas, també del gran aparell dramàtic.

En el pla argumental, tanmateix, tot es redueix a l'exposició d'una figura tan tòpica com és un triangle amorós —Turandot, Liù i Calaf—, situat en un context exòtic deliberadament barroic i majestàtic, fet que afavoreix un àmbit de grandiositat i de capacitat d'oferir espectacle,

d'enriquir-lo poderosament, que Puccini va saber aprofitar apurant, tal com s'ha apuntat, tots els seus recursos en el domini orquestral, també en la seva vena melòdica i definitivament en el dels grans conjunts —solistes i corals.

D'aquesta manera *Turandot* esdevé una obra "gran", en el sentit immediatament físic, i no cal dir-ho, també en el musical. Una obra que no forma part dels delits més assumits universalment entre els grans afeccionats a la lírica —com és el cas de *La Bohème*, *Tosca* o *Madama Butterfly*—, però que sí té una estima considerable per la seva potència. Encara que només l'ària "Nessun dorma" (Calaf) i potser "Tu chiedi gel sei cintas" (Liù) —ambdues interpretades no per la protagonista central de l'obra— formin part del domini més estrictament popular.

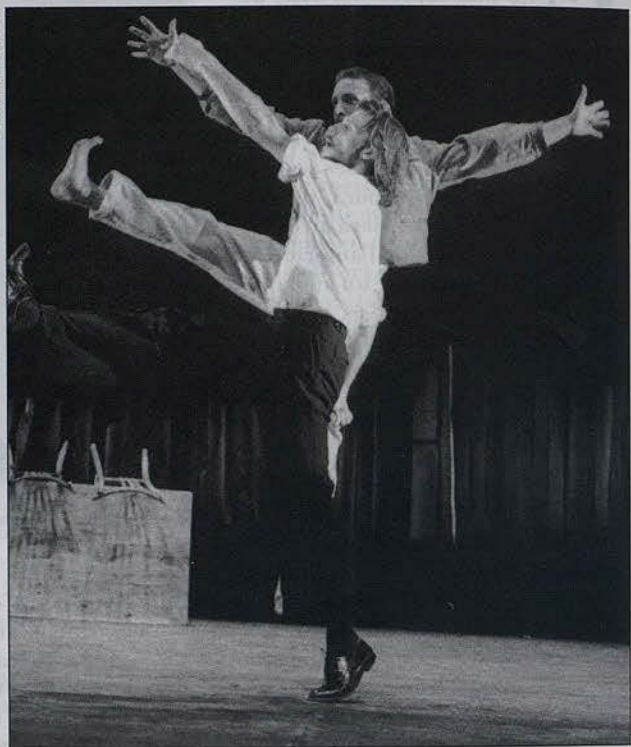
L'obra exigeix veus importants, artistes madurs, amb capacitat i experiència. Aquest és el cas, sens dubte, de noms tan reconeguts com Anna Tomowa-Sintow, Maria Bayo, el tenor holandès Jan Blinkhof —de qui recordem una magnífica versió de *La dama de piques* amb la inoblidable Leonie Rysanek—, Ana María Sánchez, Stefano Palatchi, Josep Ruiz, etcètera, que compliran, entre d'altres, els dos repartiments i als quals cal afegir els nostres joves representants Montserrat Martí, Francisco Vas, Àngel Odena i Lluís Sintès.

La part dramàtica compta amb el protagonisme —sempre inevitable tractant-se d'ella— de Núria Espert, que d'aquesta manera s'estrena a Barcelona en una tasca que ha dut a terme de manera escadussera però sempre en esdeveniments assenyalats. L'aposta és important i la responsabilitat també, no cal dir-ho. Haurà de treballar amb un material tan noble com el que amb tota seguretat li oferirà la parella Ezio Frigerio (escenografia) i Franca Squarziapino (vestuari), dos noms d'un relleu excepcional. També amb la complicitat del ja al·ludit quadre de notabilíssims intèrprets. La producció és del mateix Gran Teatre del Liceu, Théâtre du Capitole de Tolosa de Llenguadoc i ABAO de Bilbao. La direcció musical anirà a càrrec del titular del teatre, Bertrand de Billy.

La companyia Mal Pelo celebra el seu desè aniversari

El gener de 1989 Pep Ramis i Maria Muñoz formen el grup de dansa Mal Pelo. Des d'aleshores han presentat diversos treballs de creació, coreografiats creacions de videodansa i col·laborat amb altres artistes. Arriben al seu desè any de vida amb la serenitat que dona saber connectar amb el públic sense renunciar al desenvolupament d'una poètica pròpia, la qual és present des dels seus primers espectacles de petit format, *Quarere*, *Lucas*, *Sur*, *perros del sur...*, en els quals donaven a conèixer un estil marcat pel to intimista i la senzillesa de les seves posades en escena, fins a les darreres apostes *La calle del imaginero* i *Orache*, en les quals han obert les portes a una major riquesa expressiva i de moviment. Acabats d'arribar de la seva gira d'estiu per Itàlia, Pep Ramis ens fa balanç d'aquests anys.

FOTO: JORDI BOVER

Sur, perros del sur

Per PEPA PASAMÓN

Fa deu anys que vau estrenar el primer espectacle de la companyia, *Quarere*. Com es va donar la trobada artística entre Maria Muñoz i Pep Ramis? I què ha representat treballar plegats?

—Nosaltres ja ens coneixíem des que vam arribar a Barcelona. Però no va ser fins després d'uns quants anys que vam col·laborar plegats a l'espectacle *Cuarto trastero*, un solo de la Maria, en el qual em vaig encarregar del disseny de l'espai escènic. En aquesta primera trobada ens vam adonar que, tot i tenir mons i bagatges diferents, teníem moltes ganes de compartir les nostres visions en el camp de la creació. Pel que fa a la segona pregunta, treballar plegats suposa un enriquiment continu, molt fort i clar. Es va compartint el món, però també hi ha una crítica constant. De ve-

gades tenim visions que conflueixen i de vegades no. Hi ha una barreja de llenguatges, però sempre hem tingut clar que les individualitats personals creatives es respecten.

—Al costat del nucli principal, s'ha anat creant un grup de col·laboradors que és present en gran part de totes les produccions. D'alguna manera arribeu a aquest aniversari tots plegats.

—La feina d'aquest temps amb els col·laboradors ha estat importantíssima. Amb els anys han anat coneixent el treball del grup profundament i la forma de fer, i això ha fet que la comunicació hagi esdevingut molt fluida. Tots han enriquit el treball. Paulette Boschung és la persona encarregada del disseny de vestuari. Per exemple, amb ella compartim la idea bàsica d'arribar a la simplicitat, a l'austeritat. Seguint en aquesta línia, Jordi Bover, fotògraf, treballa la imatge sense cap

tractament, com ens agrada a nosaltres. I quant als músics, que han anat variant més, com Steve Noble, Leo Lankhuyzen, Agustí Fernández, conceben la música més com una banda sonora. Jordi Casanovas i Enric Fàbregas són intèrprets que han assimilat el treball i l'han fet seu. Jordi Teixidó i Núria Font han estat els habituals en el vídeo. Gina Gascoigne i Eduard Inglès a les llums... I d'altra banda hi ha el personal de producció. Mal Pelo fa un treball de gran complexitat que consisteix a ajuntar molts llenguatges al servei del més difícil, la simplicitat. És un treball molt gran.

—En la vostra trajectòria hi ha un munt d'espectacles i d'altres projectes. Quin té algun tret que el faci especial?

—Quant a espectacles, *Sur*, *perros del sur* va ser important perquè va suposar l'obertura del grup a altres intèrprets. I aquesta ha estat la nostra manera de tre-

ballar fins ara. A Orache, la darrera creació estrenada, apareixen vuit intèrprets en escena. Com a projecte, Coza cabra, l'espectacle per a nens que vam presentar a l'expedició realitzada als camps de refugiats de Croàcia, va ser molt especial. Es tractava d'una activitat realitzada juntament amb La Sota de Bastos, mitjançant Pallassos sense Fronteres. Vam posar la dansa al servei d'una realitat molt diferent a la d'estar dalt d'un escenari. Va ser molt enriquidor tant a nivell personal com artístic. El que ens agrada és encarar les creacions en llocs diferents i veure la reacció de la gent, que l'entengui, l'accepti... És l'ensenyar les teves creacions al públic, aquesta proximitat, la que et fa tirar endavant, la nostra raó de ser i d'existència com a creadors.

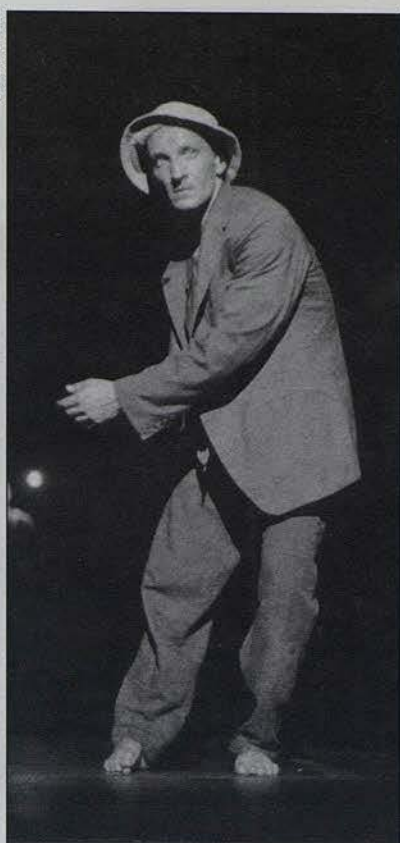
—Quines transformacions s'han produït a nivell artístic de grup, durant aquest període?

—Hem consolidat i reafirmat la nostra línia de treball. Vas tenint una informació que no tenies i et dona més tranquil·litat. L'experiència que vas adquirint et va donant serenitat en treballar. Els canvis que es produeixen són els mateixos espectacles, que marquen el punt d'inflexió. I de cara al futur, serà la mateixa feina el que ho anirà dient. Quant al format, hem anat canviant. En un inici la formació era reduïda i es treballava més profundament, era molt més intimista. Després també hem fet coses més grupals, obres més corals, visuals, que han comportat treballar altres conceptes. I la línia de carrer, que mai l'hem perduda, que suposa treballar d'una manera més explosiva, energètica... El que ens agradaria és anar combinant aquestes línies, no tancar-nos a cap.

—Fins ara hem parlat del nivell intern, però què representen, de cara enfora, deu anys en el camp de la dansa?

—Representen deu anys de lluita que anem guanyant a la força, posant-hi molta passió i optimisme. I la mostra és que som vius. La dansa no és un camp fàcil, sempre has d'estar buscant la manera de tirar endavant per poder

FOTO: J. BOVER

Orache

mostrar el teu treball, amb molts alts i baixos, i amb dificultat d'expansió per manca de moltes coses.

—Per a la celebració, teniu previstes diverses activitats. Per començar estareu aquest mes d'octubre a L'Espai de Barcelona. Què hi presentareu?

—Per començar estrenarem el nostre nou espectacle, titulat El alma del bicho, un treball de cambra, on es posen en marxa ingredients de potenciar la figura de l'intèrpret, la barreja dels llenguatges, tocant l'humor, la tragi-comèdia i treballant amb molta profunditat. Ha estat un feina molt fluida. La Maria ha agafat el seu paper de direcció d'una manera clara i contundent. A l'estudi, la comunicació ha estat constant entre tots tres, la Maria, l'Enric i jo mateix. Ens coneixem molt i això ens fa captar de seguida les pautes, fem que el treball es redueixi. Repetim amb l'equip de col·laboradors: Steve Noble a la música, Jordi Bover com a ajudant de direcció, Paulette Boschung en el disseny del vestuari, Eduard Inglès en el disseny de llums, jo mateix en la creació de l'espai escènic. Per acabar el mes

d'octubre, reposarem Sur, perros del sur, espectacle que, com us he dit abans, per a nosaltres és important perquè va obrir el grup a nous intèrprets i ens porta records molt especials.

—Aquest programa doble palesa d'alguna manera el saber fer de la companyia?

—Ambdós són treballs de cambra, de més petit format. I alhora tots dos són treballs d'intèrpret, en el sentit global. Qualsevol llenguatge és factible i útil: el visual, el gestual, de moviment, de veu... L'intèrpret és mal·leable i eclèctic. És la manera de Mal Pelo d'entendre el fet escènic, la manera d'estar sobre l'escenari i comunicar-se amb la gent.

—La celebració s'estén també al 2000, amb una exposició.

—Aquesta exposició acostarà a un públic potencial la informació amb què es treballa quan es fa un espectacle, les referències, proves, dibuixos... És el sabor del món en què treballem. Presentarem el material dels processos de treball i preparació de diversos espectacles prèviament a la presentació en un teatre. S'hi ensenyaran les coses que ja no es veuen a l'escenari. L'espectacle és la conclusió de tot aquell treball previ, tan important. No es tracta d'una exposició purament retrospectiva. Volem que la gent pugui veure traces del camí i del paisatge que fem fins al naixement d'un espectacle.

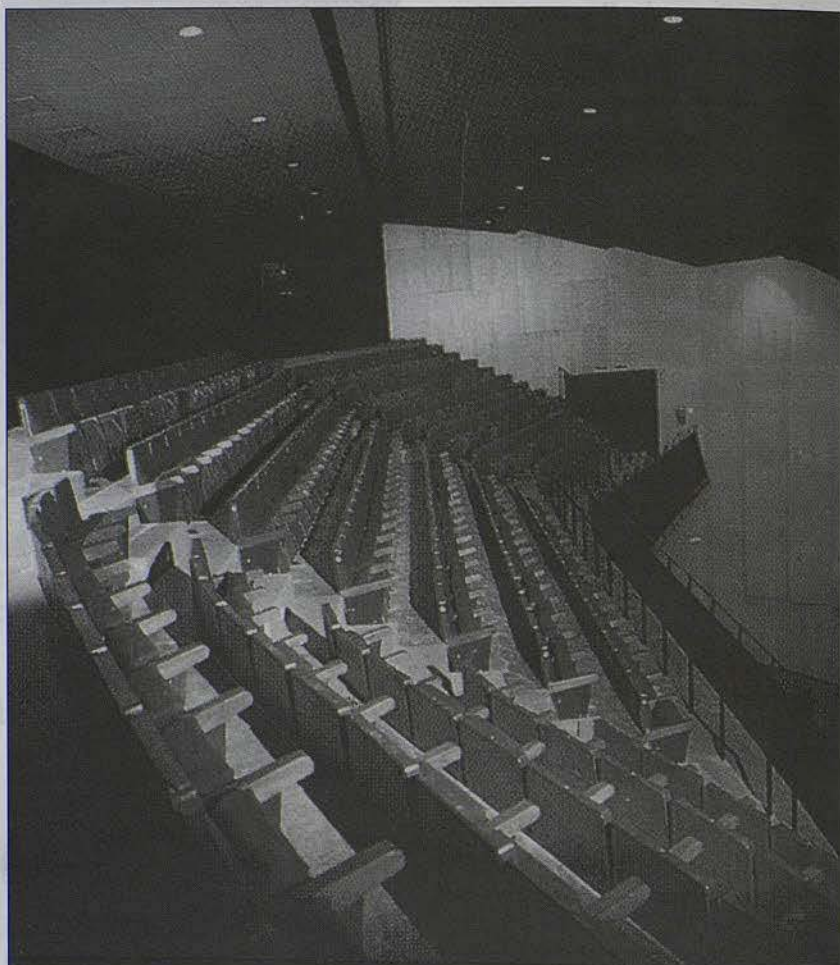
—Quines són les fites de Mal Pelo per al futur?

—Volem continuar mantenint les nostres línies de treball, alternant entre el format de cambra i de grup en funció de la mateixa creació. A més a més, actualment treballem en la instal·lació d'un centre de Creació de Dansa a Celrà, a la província de Girona. Aquest Centre compliria alhora diversos objectius, tot visualitzant en primera instància la seu permanent d'investigació i creació del grup independent de dansa Mal Pelo, i tot permetent l'assentament i la projecció de la companyia a l'àmbit de Celrà i de Girona. Però en el futur més immediat volem obrir-lo a gent dedicada a les arts escèniques, música, teatre, dansa...

AUDITORIS DE CATALUNYA

Teatre Monumental de Mataró

- Nom:** Teatre Monumental.
- Adreça:** La Riera, 169. 08302 Mataró.
- Any de la inauguració:** 1984.
- Any de la restauració:** 1990.
- Arquitecte de la restauració:** Dolors Periel, arquitecta municipal.
- Propietat:** municipal.
- Gestió:** Patronat Municipal de Cultura.
- Aforament:** 822 localitats.
- Escenari:** superfície 106,15 m². Disposa d'un fossat per a orquestra, amb capacitat per a 40 músics.
- Funcionalitat i/o polivalència:** teatre, música i dansa.
- Temporades estables:** durant l'any s'hi fan quatre concerts amb orquestra, per tant no es pot parlar de temporada estable.
- Pressupost:** no es pot precisar la partida destinada a música culta, perquè el pressupost municipal dedicat a cultura, a més de la programació d'espectacles inclou altres despeses, com personal i manteniment del Teatre.

Per MONTSERRAT PUIG

La Teresa Almar, tècnica de programació del Patronat Municipal de Cultura de l'Ajuntament de Mataró, ens situa primer sobre la història d'aquest teatre. A principi de segle es deia Bosque, i era molt a prop del col·legi Valldemia dels Germans Maristes, als afores del nucli urbà, era de fusta amb teulada d'uralita, i era considerat un teatre d'estiu. Es va inaugurar el 1920, però dos anys més tard fou ampliat amb un escenari nou, i l'any 1923 es féu més gran i el rebatejaren amb el nom de Teatre Monumental Bosque; tenia programació de cinema, varietats i de tant en tant repertori líric i teatre en vers.

Canvia d'empresa i de propietaris i l'any 1933, es fan millores al local i continua la programació de cine, teatre i sarsuela.

La nit del 18 de juliol de 1946 el teatre es va incendiar i quedà destruït del tot; aleshores els propietaris van decidir de reconstruir-lo. Es va inaugurar de nou l'any 1950 amb la representació d'*Aida* de Verdi. Durant trenta anys fou bàsicament una sala de cinema.

Després de comprar-lo l'Ajuntament l'any 1984 (compra que resulta una despesa important, perquè la zona s'ha urbanitzat) s'hi emprèn una reforma radical seguint les noves normatives de seguretat, es reforma totalment l'escenari i queda dotat amb els equips de so i il·luminació més moderns i també la sala. La

inauguració d'aquesta última reforma es va fer el 18 d'abril de 1990.

-Quines són les activitats actuals?

-Bàsicament hi fem teatre i dansa; de concerts amb orquestra, en programem uns quatre durant l'any. Les característiques de la sala són per a música simfònica.

-¿I la de cambra on es fa?

-A Mataró des de fa uns deu anys o més fem la Setmana de Música Antiga, que programa el Trio Unda Maris, a la basílica de Santa Maria. També fem un cicle de Música Romàntica amb duets, trios i quartets a Can Palauet, i finalment per les Santes, que és la Festa Major de Mataró, fem el que genèricament en diríem Músiques del Món.

PIROMUSICAL

catalunya música
180
revista musical catalana

AVIÑOÀ, Xosé:***Història de la música catalana, valenciana i balear (Volum IV).
Del Modernisme a la Guerra Civil (1900-1939)***

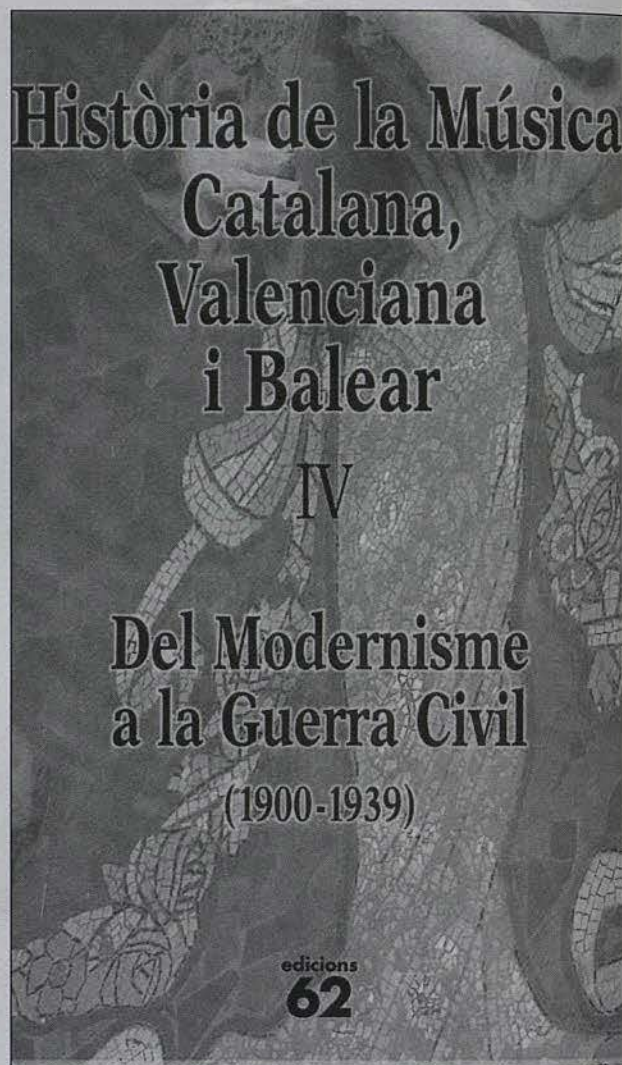
Edicions 62, Barcelona 1999.

El fet que una editorial de gran prestigi i fortament incardinada en la cultura del país hagi optat per promoure una extensa història de la música dels Països Catalans representa d'alguna manera un reconeixement del pes específic creixent de l'art dels sons dintre del nostre context cultural, circumstància corroborada –precisament– per la rellevància ciutadana, extensiva als estaments socials més diversos, que tingué la música entre nosaltres en el període del qual s'ocupa aquest volum. És cert que aquest reconeixement mai no ha estat negat de manera formal, però a fi de comptes, no són tan llunyans els temps en què la consideració de la música era rellegada tàcitament –per alguns estaments intel·lectuals i amb diverses i il·lustres excepcions– a un nivell secundari.

És aquest el primer volum que veu la llum, dels deu projectats per a la col·lecció completa, que han estat confiats a especialistes qualificats. Dedicat a uns anys crucials de la nostra història encara relativament pròxima, de l'herència de la qual nosaltres som dipositaris, també en el terreny musical, no es limita al llegat dels compositors d'aleshores, objecte majoritari de moltes històries de la música, sinó que situa el fenomen musical, en tots els seus aspectes, en el marc de les coordenades socials i culturals que en van determinar la realitat, mitjançant apartats com l'associacionisme, la vida concertística, l'activitat escènica, el moviment coral, la música religiosa o la creació musical.

El doctor Xosé Aviñoà –autor d'aquest volum i director de la col·lecció– s'encara amb un període del qual és especialista (recordem la seva apassionant tesi doctoral sobre *La música i el Modernisme* i les documentades biografies de Manuel Blancafort i Jaume Pahissa). I ho fa, potser, més aviat com a historiador tenyit de sociòleg que no pas com a músic, una opció legítima que determina en part l'orientació del treball. És admirable la quantitat de fonts documentals que domina, però aquesta mateixa abundància converteix algunes parts del volum en un inventari exhaustiu de noms i dades, de lectura laboriosa, en què es poden detectar algunes inexactituds esporàdiques, si bé de poca importància. També cal dir, però, que en la majoria dels temes genèrics de què tracta aconsegueix, al mateix temps, una síntesi adient que fa perfectament entenedora la seva visió personal de la matèria tractada, sense perjudici de l'objectivitat.

En l'apartat de la creació musical, agrupa generacionalment una llista extensíssima de noms (alguns dels quals conreen la composició musical subsidiàriament o excel·liren de manera més prominent en altres camps), emmarcats principalment en els dos grans corrents culturals del segle anterior a la guerra civil –modernisme i noucentisme–, algunes vegades amb un afany classificatori potser simplista. Quant als criteris de valoració dels noms més prominents (els Pedrell, Albéniz, Granados, Toldrà, Mompou, Gerhard, entre d'altres, po-

sem per cas, que ja han estat objecte d'estudis monogràfics més aprofundits), no hi veiem cap aportació particularment significativa. En termes generals, els melòmans i músics interessats en el nostre patrimoni tenim força referències històriques sobre la música d'aquest període, però ens manca sovint una valoració aprofundida des del punt de vista musical, confegida amb criteris experts, amb vista a una eventual i plausible reincorporació en la nostra activitat concertística. Tot i que darrerament s'han fet progressos estimables

en aquest sentit, moltes de les dades inèdites i poc conegudes aportades per aquest volum podrien constituir un incentiu oportú per avançar en aquesta direcció.

Finalment, cal dir que aquestes observacions no volen minimitzar la importància i l'oportunitat d'aquesta publicació (presentada amb tota la sumpuositat gràfica que demana una realització d'aquestes característiques), tant si la valorem des de la realitat d'aquest volum com des de la perspectiva de l'ambiciós projecte global en curs de realització. ●
Lluís Millet

t e m p o r a d a

1 9 9 9

2 0 0 0

música

dansa

Ballet Víctor Ullate
de la Comunidad de Madrid
Dissabte 30 i diumenge 31 d'octubre

Lanònima Imperial
Diumenge, 21 de novembre

Esbart Dansaire de Mollet
Diumenge, 20 de febrer

Giselle d'A. Adam
Ballet del Teatre Nacional de Brno
Dissabte 18 i diumenge 19 de març

Ballet del Gran Teatre de Ginebra
Diumenge, 9 d'abril

Escola Bolera - Els Pericet
Diumenge, 14 de maig

Orquestra Filharmònica de Liège
i la Comunitat Francesa
Dijous, 21 d'octubre

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana
Dijous, 18 de novembre

The Newberry Singers, gospel
Dijous, 16 de desembre

Daniel Ligorio, piano
Dijous, 27 de gener

Orquestra de Cambra Janáček
Dijous, 24 de febrer

Solistes de Trondheim
Dijous, 23 de març

Orquestra Música Bohèmica
i Cor de Cambra Praga
Dijous, 13 d'abril

Don Pasquale de G. Donizetti
Associació Amics de l'Òpera de Sabadell
Dijous, 18 de maig

CAIXA DE TERRASSA

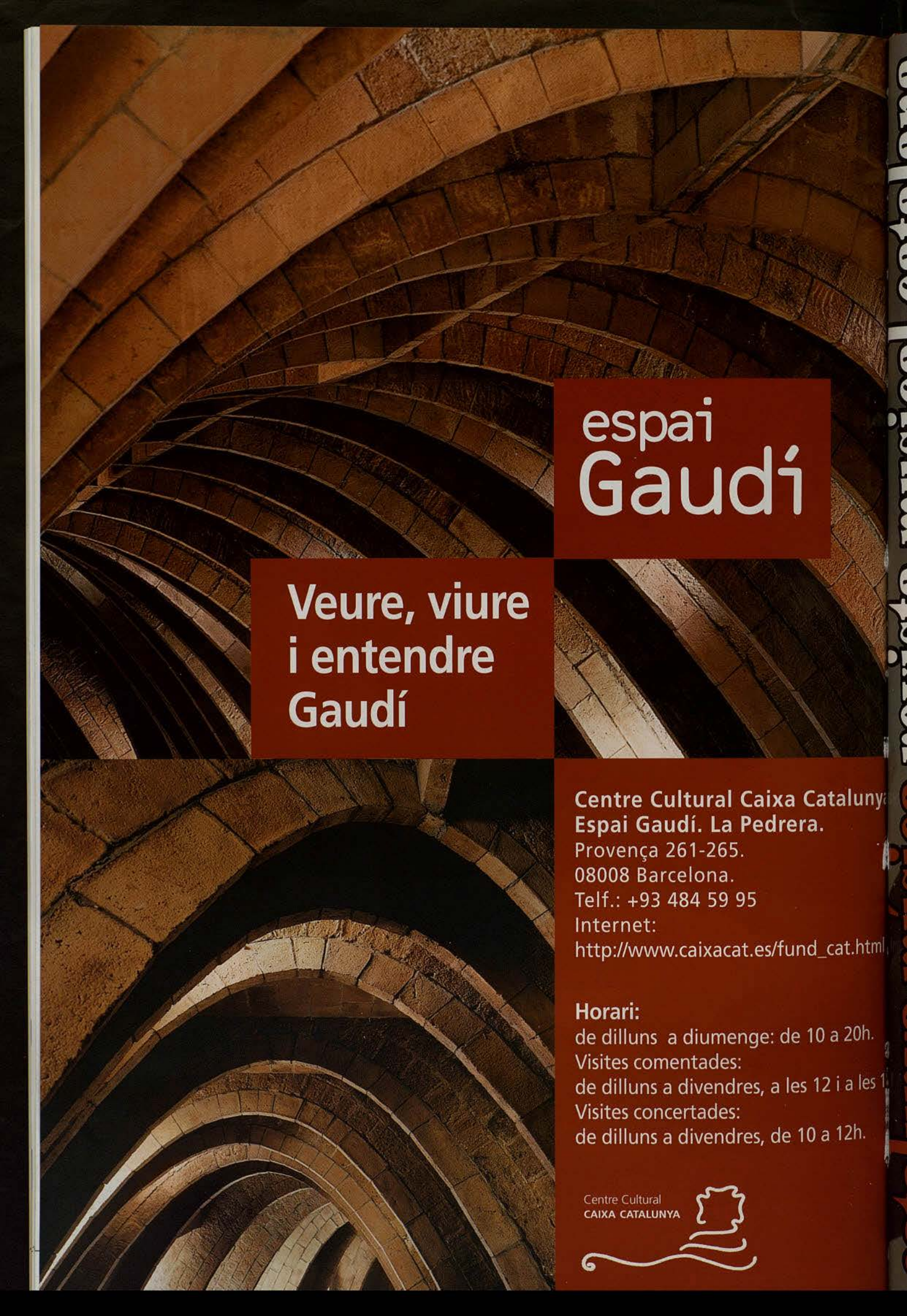
Venda d'abonaments i localitats al Centre Cultural
Rambla d'Egara, 340, 08221 Terrassa, tel. 93 780 4122
i a totes les oficines de la Caixa de Terrassa.

Per telèfon i amb targeta de crèdit
al núm. 93 780 4122

CENTRE
CULTURAL
CAIXA DE TERRASSA

espai
Gaudí

**Veure, viure
i entendre
Gaudí**

**Centre Cultural Caixa Catalunya
Espai Gaudí. La Pedrera.**

Provença 261-265.

08008 Barcelona.

Telf.: +93 484 59 95

Internet:

http://www.caixacat.es/fund_cat.html

Horari:

de dilluns a diumenge: de 10 a 20h.

Visites comentades:

de dilluns a divendres, a les 12 i a les 18h.

Visites concertades:

de dilluns a divendres, de 10 a 12h.

Centre Cultural
CAIXA CATALUNYA

